

СТИВ ПЕРИ ДРОГАТА НА ВЕЧНОСТТА

Част 2 от „Силк“

Превод от английски: Владимир Зарков, 1998

chitanka.info

БЛАГОДАРНОСТИ

Този път съм признателен на Майкъл Рийвз за подкрепата, както и за наградата — почти истинска „Еми“, също и на С. Данъл Пери за помощта с някои симптоми; на Майк Байърз за космическите куршуми и на Масад Айоб за някои видове пистолети. Gracias, приятели!

1.

*Не исках да чакам Смъртта,
но тя тъй мило спря заради
мен.*

*И в колесницата седяхме само
ние —
наш спътник бе
Безсмъртието...*

Емили
Дикинсън

Хладният сух въздух носеше дъх на гниещо сено към просналия се по корем Силк. Странни насекоми жужаха край него и въпреки утринния мраз, ранното слънце вече напичаше намазания му с крем врат, сякаш упорстваше да му изгори кожата. Тук-там бяха пръснати ниски грозновати храсти, но те не пречеха да се вижда добре гората на половин километър по-нататък.

Мишената се намираще на триста и шест метра от Силк.

Той си помисли дали пък някой не би я поразил и с арбалет от това разстояние, стига да има подръка оръжие с подобна далекобойност. Когато живееше на Земята, бе стрелял по два пъти по-близки мишени, и то неподвижни. Само че сега нещото в ръцете му много се различаваше от арбалет. И не беше на Земята.

Вдигна капачето върху сензорния блок и натисна бутона под него. В тежкия пластмасов приклад на оръжието генераторчето се ускори толкова шеметно, че пронизителното писукане мигновено премина в ултразвук. Захранвано от батерия с гъста литиева каша, то само за секунда натъпка ток със средна сила и високо напрежение в свръхкондензатора. Зарядът вече стигаше, за да се превърне водата от резервоарчето в плазма. На Силк му оставаше да натисне спусъка.

Струята свръхпрегрята пара щеше да се изтръгне в непроводящата фиброкарбонова цев, за да завърти по нарезите от неръждаема стомана облечения в медна ризница оловен куршум и да го изхвърли с хиляда и сто метра в секунда — три пъти над скоростта на звука в тукашния въздух.

Значи при разстояние триста метра резкият пукот от преминаването на звуковата бариера щеше да достигне мишената след почти цяла секунда. А ако тежкият 8,5-милиметров обтекаем куршум улучеше човек където трябва, най-вероятно жертвата щеше да е мъртва, преди да чуе звука от изстрела. Така поне твърдеше инструкторът, който го учеше да стреля.

Точно куршума, който ще ти види сметката, не можеш да чуеш.

— Ти ще стреляш ли или се отказа? — нетърпеливо попита Зия.

Лежеше до него в сухата кафеникава трева, без да се прицелва.

— Спокойно.

— Сутринта не беше толкова търпелив.

Силк искаше да се съсредоточи и все пак се ухили неволно. Поне това още не се беше прецакало. Позволи си малка шегичка, но без да я изрече на глас — останалото беше шибано, но с шибането нямаха проблеми.

Засега.

Пак погледна мишената през прицела. Електронната система автоматично му посочваше точното разстояние, а цифрите в горния край го уверяваха, че са внесени корекции според силата и посоката на вятъра.

Също като холокамера за профани, пушката се грижеше за всичко. Е, и стрелецът имаше какво да върши — да нагласи мъничката червена точка върху мишената. Щом компютърът в оръжието получеше потвърждение, че искаш да улучиш точно това, беше готов да я порази, преди да си мигнал.

— Силк?

— Добре де...

Пое дълбоко дъх, издиша половината, останалото задържа. Внуши на сърцето си да позабави ударите и изчака по-дългата пауза между тях — едно, две, три...

Натисна спусъка. Пушката изсъска силно и изхвърли куршума, тутакси преминал звуковата бариера с някак влажен пукот. Откатът

разтърси рамото на Силк. За миг загуби образа на мишената в прицела, но я налучка навреме, за да види как на триста и шест метра от него еленът рухна, сякаш изведнъж остана без крака.

Зия наблюдаваше през прицела на своето оръжие и промърмори одобрително:

— Изстрела си го биваше.

Силк изпита смътна тъга, мимолетно угризение. Не бе убивал преди...

Е, да, ако не се броят хората, които очисти.

Зия Реландж вървеше две-три крачки зад Силк към поваления елен и се взираше в гърба му. Още се чудеше на себе си, че доведе този мъж на Нова Земя. Щом стъпиха на родния ѝ свят, наложи се доста да хитрее и измисля, за да обясни и нагласи нещата. И още не можеше да прецени доколко „Снези“ (Службата за сигурност на Нова Земя) в момента се доверяваше и на нея, и на нейния уж боен трофей Венчър Силк. Потърси помощта на мнозина, които имаха да ѝ връщат услуги, а и натрупа доста дългове за бъдещето, за да не позволи местните мозъчни касапи да разглобят психиката и паметта му като стар часовник. Поне го опази от превръщането в неизлечим идиот. И това беше нещо.

Стигнаха до елена и Силк се наведе да го огледа.

— Май е мъртъв.

— Носиш ли си ножа?

— Тъхъ.

— Искаш ли аз да се заема?

— Не.

Той извади от канията на колана си къс извит нож с остра кука. Приклезна и направи колебливо първия разрез. Червата на животното се изсипаха на мазни спирали върху тревата. А Зия гледеше разсеяно и си мислеше за другите тегоби, които скоро щяха да им се стоварят на главите. Очакваше да ѝ дойде редът за Процедурата — главната награда за успешно изпълнената задача на Земята, когато отстрани заплахата, vyplътена във вече покойния Спаклър. След поредицата инжекции, промени в хормоналното равновесие и бърникане в генетичната структура на клетките ѝ щеше да се нареди сред първите

няколко стотици, които по продължителност на живота (поне на теория) можеха да надминат многократно простосмъртните. Към живота ѝ щяха да се прибавят триста, петстотин, а защо не и хиляда години. Още никой не знаеше колко допълнителни векове ще спечелят подложените на Процедурата. Твърде изненадващо откритие за наглед по-изостанала планета като Нова Земя, нали?

Само че Силк не можеше да се надява на същото, освен ако успее да направи нещо наистина изключително. Ето ти проблем, който може само да натежава с годините. Не сега, разбира се — той беше малко над трийсетте, с броени години по-възрастен от нея. А какво ли ги чакаше след няколко десетилетия? Ще приличат на изкуфял дъртак, съпроводен от правнучката си. Е, ако още са заедно. Нямахше нищо сигурно в такива отношения — много двойки се разпадаха в първите месеци на съжителството. Може би се тревожеше напразно. Дори хитроумно съставените програми за борба с хаоса не се използваха за прогнозиране на човешкото общуване, което си оставаше прекалено сложно и без умуване в бъдеще време. Кой знае?...

В цялата история обаче имаше един много ръбат препъникамък — в работата си Зия беше твърдоглава и хладнокръвна, но омекваше, щом погледнеше Силк. Обичаше го. Трудно свикна да признава своите чувства дори пред себе си. И сега се плашеше. Нямахше смисъл да се зальгва и да увърта.

Разбира се, наглед нищо не ѝ пречеше да откаже Процедурата. Ще им изтърси, че не иска да живее вечно.

Подсмихна се. Ако обясни на някой от големите шефове, че жертва хиляда години, защото любовникът ѝ няма да получи този дар, сигурно ще си навлече дълго лечение в психоклиника. Понякога бе рискувала безразсъдно, но не би пропуснала за нищо на света шанса да живее още векове. Все нещо щяха да измислят, за да мине и Силк през Процедурата. Наистина за десетина-двайсет години може да се случи какво ли не. Дори той да е на шестдесет, няма да е стар по сегашните мерки, пък и Зия нямаше нищо против по-възрастните партньори в леглото, стига да са достатъчно здрави и жизнени. А Процедурата би трябвало почти да спре стареенето. Още никой не правеше сигурни прогнози, защото опитът с хора не беше достатъчно дълъг. Все пак специалистите преценяваха, че съотношението е 50 към 1. Значи календарът отброява половин век, а ти остаряваш само с една година.

Е, имаше някакви смущения в две-три системи на организма, разни неуредици с кожата и някои жлези, но, общо взето, се смяташе, че в Процедурата е постигнато съвършенство.

Силк изкорми елена и го почисти. Точно като с модела, на който ловният инструктор го караше да се упражнява, дори имаше по-малко кръв. Не зарови карантите — наоколо щъкаха дребни хищници, нямаше да оставят и петънце по пръстта само за ден-два. Избърса ръцете си и ножа, погледна към Зия.

— Готово.

Тя се изправи.

— Тогава да се прибираме в лагера. Добре е да замразим месото по-скоро.

Той нарами животното. Учуди се колко е леко, макар да знаеше, че като го поноси три километра, товарът доста ще натежи. Първият му ловен трофей. В лагера чакаше техник с хладилен камион и лазерна резачка. Срещу дребна такса щеше да транжира, опакова и замрази месото на елена в спретнати пакетчета с етикети — филе, бут и така нататък. Пратката щеше да пристигне в жилището на Зия само след денонощие. И на Силк му оставаше да отвори фризера и да си вземе мръвка по вкуса. А ако не изгаряше от желание сам да повали животното, с което да си тъпче търбуха, трябваше само да отскочи до близкия пазар и да избере от седем-осем вида месо.

Още се слисваше, като се замислеше какви количества животинска плът поглъщат тукашните хора. През целия му живот на Земята май не се събираха и двајсетина подобни гозби. Кое то не попадеше под забраните на закона, оказваше се твърде скъпо дори при неговата заплата на инфопаяк, а тя не беше никак малка. Бе хапвал риба, скариди, заешко и пилешко, дори веднъж опита телешко. Но на Нова Земя можеше да плюска месо пет пъти дневно само с мизерната си социална помощ, без да посяга към парите на Зия.

Тлъсти черни насекоми бръмчаха около краищата на зейналата кървава рана, от бързане някои хвъркати досадници се блъскаха в главата на Силк. Отпъди ги със свободната си ръка. Закръжиха в стегнати малки спирали и отново се хвърлиха в атака.

Зия крачеше пъргаво пред него и задникът ѝ се въртеше съблазнително дори под торбестите ловджийски дрехи. Да, зашеметяваща жена и макар да знаеше, че е станала такава с касапене, жестоки диети, изтощителни тренировки и бърникане в хормоните, тя го привличаше неудържимо. По нищо не приличаше на Мак, която също беше хубавица. Преди да я убият, Мак лекуваше хора. А Зия се занимаваше със съвсем други неща.

Беше шпионка.

И точно нейните способности я правеха толкова неустоима. Умееше да минава невъзмутимо между капките и в най-напечените ситуации, да поваля противниците с удари или оръжия, да играе страшния танц със смъртта, без усмивката да изчезва от лицето ѝ. Не беше от неговия свят и в буквалния, и в преносния смисъл, не приличаше на никоя друга жена, която Силк бе познавал.

Обичаше я и това го съсипваше.

Вървяха по криволичеща пътека сред гората, където дърветата много напомняха за някой земен гъсталак и все пак бяха странни. Не по-дебели от крака на Силк, те се издигаха до двадесет и пет метра. Бяха хиляди, но Зия му обясни, че всъщност са свързани от кореновата си система и представляват едно-единствено растение. Имаха бледожълта гладка кора, клоните им започваха чак на два човешки ръста над пръстта. Зелените листа сякаш бяха намазани с восък и миришеха на мента, ако ги смачкаш. Съхнеха и падаха полека през цялата година, превръщаха всичко наоколо в припукващ под краката килим от наситено червено.

Тази гледка напомняше на Силк, че е в друг свят, и в същото време го ободряваше със свежестта си, отдавна загубена на твърде цивилизованата Земя. И доколкото знаеше, цялата Нова Земя беше такава. Е, тук човек можеше да не се опасява от свирепи аборигени, притаили се в храстите с лъкове и копия, готови да схрускат непредпазливия натрапник. И сигурно в работните дни повече хора се возеха в метрото на Голям Ню Йорк, отколкото имаше по цялата планета, където го запратиха промените в живота му.

До лагера оставаше не повече от километър. Други ловци сигурно се връщаха, понесли повалените жертви, или тепърва излизаха да ги преследват. Зия уби своя елен още първия ден, а той не успя чак до това последно утро. Силк поначало не беше въодушевен от идеята

за ловджийски излет, но тя настоя. Щом ще го ядеш, трябва да знаеш, че не се е появило с магическа пръчка в хладилника на магазина. Ако си готов да издебнеш и убиеш животното, после сам да го изкормиш и почистиш, значи си заслужил правото да го сготвиш и да му се насладиш.

Чудата философия, но можеше да я разбере, макар и да не прие напълно доводите ѝ. Беше особено подходяща на Нова Земя, където имаше толкова непокътнати простори. Признаваше си, че представите му за първобитни диваци в сламени колиби се оказаха твърде далеч от истината, и все пак на тази планета още имаше места, където човешки крак не беше стъпвал. Никому не би хрумнало да помисли същото за Земята с нейните почти седем милиарда обитатели. Дори в най-затънтените пуцинаци на южноамериканската джунгла живееха хора.

И той никога повече нямаше да е един от тях. Щом реши да тръгне със Зия, отказа се от родния си свят. Нямаше какво друго да направи — ако стъпеше отново на Земята, властите щяха да му обърнат мозъка с хастара навън, преди дори да е помолил за милост.

Нямаше смисъл да хленчи и да се вайка за миналото. Трябваше да се бори с настоящето.

Понаместа трупа на рамото си и впилите се в месото мухи отново се разбръмчаха ядно. Яжте, докато можете, подкани ги мислено Силк. Майната ви. Когато техникът си свърши работата, всичко ще е обезкървено и стерилно. По изгрев еленът още бе пощипвал свежите стръкчета сред кафеникавата трева, а до обяд ще се е превърнал в грижливо подредени пакетчета. Извинявай, готин, ама такъв е животът. Силк се надяваше животното поне да се е наслаждавало на дните си, докато още е можело да си позволи този лукс.

Струваше му се, че е добра идея и той да прави същото.

2.

Бюрото по връзки с обществеността на „Дървесина и хартии — Южен остров“ се помещаваше в три стаи, сврени сред още трийсетина подобни офиси. В приемната имаше две-три кресла и малка биопатична система с явно ограничени възможности, програмирана за приказки с посетители. Гласовият модул на компютъра отдавна плачеше за пренастройване. Звучеше като жена, оставила водата пусната в банята и бързаща да се отърве от влезлия тъпанар, за да отскочи и да въртне кранчето. Посрещна Силк с картечен откос:

— Господине-моля-почакайте-господин-Грасо-ще-ви-приеме-след-малко.

Силк поседя три минути в креслото, преди биопатът да го упъти през отсрещната врата към кабинета на шефа.

Средната стая приютяваше малко по-мощна машинка наред с принтери и други електронни джунджурии, каквито се срещат във всеки малък офис по която и да е планета. Но и този биопат едва ли можеше дори да доближи изкуствения интелект, с който Силк бе работил всеки ден в Хана, на остров Мауи. Зачуди се на кого ли помага сега Кухоглавката. Биваше си я въпреки киселото ѝ чувство за хумор.

Пред холопрожекционната система седеше малко по-млад от него мъж и май се мъчеше с интерактивна организационна програма — кой постъпил вчера, кой пукнал миналата седмица, кого потупали по рамото, ей такива ми ти глупотевини.

Кабинетът се оказа по-просторен от другите две стаи, събрани заедно, и в него господстваше чудовищно бюро от тъмно дърво, полирано до копринен блясък. На стените висяха три картини, рисувани с маслени или акрилни бои. А зад бюрото изобилната плът на дебелак направо преливаше от огромното кресло. На тегло с него не можеше да се мери и шампион по сумо — сигурно беше някъде към двеста и петдесет. Пред бюрото се мъдреше нисък дървен стол и презреният посетител трябваше да гледа домакина от долу на горе.

Значи планината от плът беше господин Грасо — директорът, макар да нямаше никаква табела или надпис на вратата. За срещата Силк се беше пременил в новия син гащеризон, който му купи Зия.

— Здравейте. Седнете, моля.

Силк се настани на стола и се загледа в смръщеното тлъсто лице.

Дебелакът протегна ръка като мутирала морска звезда-албинос и докосна бутон. Включи се вграден в бюрото холоекран, светнаха лични данни и се проточиха половин метър във въздуха. Силк виждаше наопаки думите и изображенията, но отдавна бе свикнал да чете и така, при това бързо. Грасо се взираше в личната му презентация. Посоченото в нея беше горе-долу вярно, макар че никой на Нова Земя нямаше как да провери. Едва ли от планетата-майка щяха да потвърдят или опровергават нещо за човек, издирван за държавна измяна наред с още какви ли не престъпления.

— Искате да работите при нас като отговорник за връзките с обществеността.

— Да.

Силк си позволи кратка усмивка. Тук не наричаха спецове по залъгването на баламите „инфопапаци“, но работата беше подобна. На Земята само мисълта да кандидатства за тъпия пост в такава нищожна фирмичка щеше да го засрами. Там пресукваше нишките на истината за поделението на транспортната корпорация в Мауи и дори да умираше от глад, нямаше да се навре в такава глуха линия.

Но всичко онова остана в миналото му, в предишния живот.

Купчината мазнини, която тъй и не пожела да му се представи, махна небрежно към холообраза. А Силк се вторачи като омагьосан в подпухналата ръка — изглеждаше не като човешки крайник, а като някакъв тумор, изскочил през сиво-зеленикавия ръкав от еластична тъкан. Такъв дебелак не би трябвало да носи дрехи от флексит. Напомняше за мазна наденичка, готова да се пръсне в микровълновка.

— Веднага ще ви заявя откровено, че не ми допадат хората от Земята — тежко подхвана тлъстият мъж. — Не харесвам нищо, свързано с онази планета. Разбира се, ние — жителите на Нова Земя, сме цивилизовани и не допускаме дискриминация по пол, раса или планетен произход. Естествено, съгласих се да говоря с вас. Човек няма никаква вина за това къде се е родил.

Дори иззад бюрото дъхът му смърдеше на престоляла мента.

— Е, където и да се роди човек, може да се махне, нали? — подсказа кротко Силк.

Премълчаната част от изречението би трябвало да е ясна за всекиго, особено ако се занимава със залъгването на баламите: „Да, нека Земята е ужасна дупка, но аз съм тук, напуснах.“

— Да ви кажа направо, господин Силк, не мисля, че сте подходящ за тази работа. Не защото сте от Земята, просто сте... ами... прекалено добре подготвен.

Дебелата ръка отново махна към холообраза, а сред гънките по лицето зейна цепнатина, която май беше усмивка. Страхотно... Поредният лицемерен шовинист от Земя-2.

А Силк искаше тази работа. Отчаяно се нуждаеше от нея. Не заради парите. Социалната помощ покриваше всичките му нужди, а и живееше при Зия. Едва от половин година беше в този свят. Кредитните му линии изобщо не доближаваха лимита. Всъщност тук милостинята от правителството позволяваше да си живее почти толкова нашироко, колкото и на Земята. В новите светове всичко беше несравнимо по-евтино.

Но както навсякъде, и на Земя-2 човекът, примирил се със социалната помощ, в очите на околните не ставаше за нищо. Съкращението ПСП за официалния термин „правителствена социална програма“ в разговорите се разшифроваше като „подаяния за скапани пухльовци“. Стремеше се към независимостта, а щяха да му я дадат само стандартите, припечелени с труд. И най-противната работа беше за предпочитане в сравнение с безкрайното прахосване на време в разни курсове или пред холоекрана.

А вече се досещаше, че не му провървя, и ако беше на Земята, щеше да се вдигне и да излезе без нито дума повече. Прасето насреща никак не се омайваше от факта, че Силк може да бъде полезен за фирмата, без дори да си напъне мозъчните клетки. Опитът вече му подсказваше, че мнозина на Земя-2 са като този Грасо. Само да споменеш откъде си и стават нетърпими. „Земянин, а?“ И киселоснизходителна усмивчица, все едно си помяр, току-що изсрал се на любимия им килим.

Мъжът в стаята с машините надникна в кабинета.

— Господин Грасо, обаждана за вас.

Тлъстият мъж видимо се подразни. Мускулчетата по челюстите разлюляха мазните гънки — същински глетчер, от който ей сега ще се откъсне айсберг.

— Разговарям с кандидат за свободното място. Наредих на биопата да поеме обажданията.

— Съжалявам за безпокойството, но е по вашата лична линия...

— О, тъй ли било... Извинете ме за момент, господин Силк.

Дебелакът пхна миниатюрна слушалка в лявото си ухо, за да не се чува какво говори другият.

— Слушам ви.

Силк се озърна към мъжа на вратата. Беше истински великан, поне с една педя по-висок от него. Онзи се вторачи многозначително в него, намигна, кимна и излезе.

Не му оставаше друго, освен да се преструва, че не обръща внимание на приказките на Грасо.

— Разбирам. Но... естествено, не съм искал... Не бива да се съмнявате, че съм отговорен гражданин! Да, да, ясно.

Бялото като брашно лице преbledня още повече. Очевидно нечия твърде силна ръка подръпваше поводата на Грасо. Дебелакът примигваше начесто и кимаше усърдно.

— Да, да, разбирам! Никакъв проблем няма, уверявам ви! Благодаря.

Силк се зазяпа в холограмата на водопад, чиято струя падаше отвисоко в пенлив вир. Престори се, че не забележа края на разговора. Последва миг на мълчание, преди тлъстият мъж да се обърне към него.

— Ах, господин Силк, напрежението в работата ми идва многократно напоследък. Боя се, че изрекох прибързани слова относно назначаването ви.

И пак страшничката гримаса, заместваща усмивка.

Силк се смяташе за кадърен инфопаяк и веднага познаваше, ако някой се опита да го забълбуква. Грасо извърташе. Само преди минута се канеше да му посочи изхода от този офис. Сега пък изглеждаше, че сериозно обмисля дали да не го вземе във фирмата. Защо ли?

И кой се обади?

— Човек с вашия опит във връзките с обществеността може да допринесе много за преуспяването на фирмата. Няма други кандидати с вашите способности. Кога можете да постъпите при нас?

Зия стоеше пред голямото огледало и се взираше придиричливо в отражението си. Откакто се върна на Земя-2, не пропускаше тренировка и поддържаше теглото си под 60 килограма. Не изглеждаше кльоцава, макар да беше височка. Гърдите малко натежаваха на иначе много стройното ѝ тяло, но докторите на сигурността я преправиха с бърникане в хормоните, за да е по-съблазнителна. Чудесната руса коса си беше такава по рождение. Позавъртя се и се вдигна на пръсти, за да огледа краката си. Да, имаше вид на атлетка, но не и с грубо изпъкващи мускули.

Вратата се отвори и влезе лекарят, понесъл малък плосък компютър. Кимна на пациентката и посочи масата наред стаята.

Зия послушно прекрачи натам, без да се смущава от голотата си. Пред толкова лекари се бе събличала през годините, че свикна. Стрелна с поглед мъжа, за да види дали се е натопорчил и зяпа ли циците ѝ, но и да беше така, не му личеше.

Той включи устройствата в масата. За миг през тялото на Зия минаха ултразвук и рентгенови лъчи, за да запазят с данни компютъра. Резултатите светнаха на екранчето само след секунда. Лекарят ги прочете и кимна. Беше от по-възрастните, с оредяваща кестенява коса и наченки на коремче.

— Всичко е в границите на нормалното. Някакви оплаквания?

— Нямам.

— Необичайни симптоми?

— Никакви.

— Чудесно. Приключихме. Ще въведе данните в архива. Годна сте за работа през следващите шест месеца.

— Благодарско, док.

— Можете да се облечете.

Обърна ѝ гръб и тръгна към вратата, която се плъзна встрани и в стаята влезе Минток. Лекарят го подмина безмълвно и Зия се досети, че тези двамата не се понасят. Хм... Ще трябва да порови в историята. Току-виж, излязло нещо ценно. Добрият агент не пропуска нито една потенциално изгодна дреболия.

Смъкна се от масата и застана с лице към прекия си началник. Едър мъжага с могъщи рамене и тяло на щангист, с много дебели

китки, къса остра черна коса и склучени над носа вежди. Зия знаеше от личен опит, че навсякъде е обрасъл с гъсти косми. Носеше черна копринена наметка върху също черния си флекситов гащеризон и още по-зловещо черни ботуши от кожа на змиорка. Непременно бе затыкнал своя лек карбопластов 6-милиметров „Олюм“ в кобура на кръста си. Миришеше на борови иглички от депилатора. Бореше се с четината по бузите си два пъти дневно.

— Какво има? — попита го, пресягайки се към дрехите си.

— Какво ли? Аз трябва да те попитам, Реландж. Какво си мислиш, че правиш, като караш секретарката на шефа да се обажда в задръстена фирмичка, за да намери работа на твоето гадже?

Зия намъкна бикините си, нагласи по-удобно еластичния плат и взе сутиена.

— Напълно подходящ е за мястото, а иска да се занимава с нещо.

— Ама е земянин...

— Който ми помогна да запуша завинаги устата на Спаклър и между другото няколко пъти ми спаси живота. Длъжница съм му. А пък „Снези“ дължи услуги на мен. Това е.

— Въпреки това си остава земянин. Нима се доверяваш на този смешник?!

— Колкото и на теб, Тейв — усмихна му се тя сладичко, докато обуваше пола-панталона си от синлин.

Минток стисна зъби.

— Ами ние? — изсъска ядно.

— „Ние“ ли? Че какво ме свързва с теб? Просто се изучахме няколко пъти.

— Харесваше ти.

— Вярно. Е, и?

— Твоят галеник да няма случайно крилца на чепа? Или ти угажда с перверзии, както са свикнали всички изроди от Земята? По цял ден ли главата му е между краката ти?

— Не ти влиза в работата, *комодор* Минток.

— Зия, да се хванем ли на бас, че скоро ще ти писне от него? И ще поискаш каквото само аз мога да ти дам.

— Зарежи това — посъветва го тя мило. — Не беше зле, но вече е минало.

Минток се постара да не покаже злобата си, но Зия го познаваше добре — този тип не обичаше да губи и да му отказват.

— Твоето земянче да си отваря очите на четири, още не е свикнало с нашите нрави. Ами ако го блъсне камион или някой бабаит му извие врата заради няколко жалки стандарта?...

Усмивката на Зия вече сияеше.

— Помниш ли Стано?

Лицето на Минток пламна от гняв и изненада.

Стано беше тъпо яко животно от рядко заселената пустош. Много се кефеше да мачка хората, но предпочиташе да не се разправя със закона, затова постъпи в Сигурността. Стигна до полеви агент втора степен и му дадоха да разбере, че това му е таванът. Всички знаеха, че е с душа на бандит, службата обаче имаше нужда и от дебелокожи биячи, пък и понякога го използваша за потайно отървяване от неудобни трупове. Стано тежеше поне петнайсетина килограма повече от Минток и беше значително по-едър.

И това говедо си въобрази, че иска Зия. Досаждаше ѝ навсякъде и непрекъснато, изобщо не проумяваше защо тя все му казва „не“. Все пак след около два месеца си наби в кухнята глава, че ѝ е станал крайно неприятен. Тогава се разлюти.

Една вечер я причака до дома ѝ. Не пропусна да се изфука със зверската си мощ.

„Слушай сега, мърло, или си отваряш краката, или те спуквам от бой.“

„Добре, каквото искаш, ще го имаш.“

Когато той най-сетне се умори да се празни в нея, Зия му масажираше гърба и го убеждаваше, че е чудесен тъпкач, страхотен мъжага, изобщо — връх. Подлъган от изтощението и нежните ѝ грижи, Стано се унесе с усмивка на уста в блажен сън. Несъмнено смяташе да продължи приятните занимания, щом се събуди.

Два дни по-късно един боклукчия откри гол овъглен труп на мъж в контейнер за отпадъци, някъде из района на складовете в южната част на Бийгъл. Вратът му бе пречупен, тялото — полято с високооктанов бензин и подпалено. При аутопсията съдебните лекари установиха, че жертвата трябва да е била в съзнание по време на подпалването, но парализирана от врата надолу. Значи нещастникът не е могъл да помръдне, но е усещал как се препича.

Не откриха почти нищо друго, освен следи от урина в устната кухина. Спецовеите по компютърни възстановки на престъпления стигнаха до следните дълбокомислени изводи:

а) някой е счупил гръбнака на мъжа в областта на шийните прешлени;

б) изпикал се е в устата му;

в) подпалил го е.

По зъбите установиха, че жертвата е Тедай Стано, оперативен агент втора степен от Службата за сигурност на Нова Земя.

Възложиха разследването на местните ченгета, които поровиха в случая без особено усърдие. Накрая го зарязаха, защото мразеха безплодното бързане. И без това никой не си падаше по Стано. Хора като него винаги бяха в изобилие и бързо прежалиха загубата. Официалното заключение гласеше, че Стано е бил убит при опит да бъде ограбен. Разбира се, никой от колегите му в „Снези“ не повярва и за миг. Кой идиот би дръзнал да си мери силите с гиганта? Беше як почти колкото горила и винаги носеше пистолет в кобур под лявата си мишница. А и всички криминални знаеха с какво се занимава. В Бийгъл живееше не повече от двеста хиляди души. Някои агенти предпочетоха версията, че човек, който е загубил загадъчно и наскоро чичо, брат или баща, просто си е уредил сметките със Стано. Земя-2 гъмжеше от корави мъже и жени, които нямаха навика да прощават. А и кой уличен грабител, посегнал заради евтин пръстен или кредитен куб, би се изпикал в устата му? Освен това къде са изчезнали дрехите и оръжието?

Неразкритият случай щеше да си кисне в архивите, освен ако убиецът изведнъж бъде обзет от мания за чистосърдечни признания.

Никому дори не хрумна да разпита Зия за смъртта на Стано. Внимаваха дори да не намекнат пред нея, че тя може би знае нещичко. Неколцина бяха чували как тя предупреди неведнъж нахалника да стои настрана от нея. И все пак хората си правеха разни догадки. Вярваха по инстинкт в онова, пред което логиката вдигаше рамене. Само дни след намирането на трупа из „Снези“ плъзна мълвата, че ако си държиш на здравето, по-добре да не се ебаваш със Зия Реландж...

Тя се ухили на Минток, който си прибра с усилие увисналото чене.

Началникът ѝ се завъртя на пети и изфуча от стаята.

Усмивката не изчезна от лицето ѝ, по-скоро заради несъмнено насочените към нея камери, а не защото ѝ беше весело. Минток не беше глупак. Колкото и да кипеше от явната заплаха, отсега нататък щеше да помни, че случи ли се нещо лошо на Силк, Зия веднага ще му вдигне мерника.

Тя също не обичаше да я заплашват.

Облече си блузата и се среса. Косата ѝ порасна доста след безмилостното фъкане на Земята, но още не можеше да я връзва на опашка, както предпочиташе. След четвърт час започваше тренировката и щеше да стигне дори пеша до школата, ако побърза. Не биваше да закъснява. Танито беше избухлива и искаше от учениците си да идват навреме. Знаеше се, че е поваляла в безсъзнание виновниците за забавяне на тренировката.

Зия не се стряскаше нито от силата, нито от оръжието на Минток. Танито обаче я научи на много неща за ръкопашните схватки и Зия се отнасяше към възрастната жена с искрено страхопочитание. Би предпочела да се разправя с глутница диви кучета, отколкото с учителката си. Пред нея Минток беше обикновен дърдорко.

Излезе забързано от медицинския комплекс.

3.

Голият Колбърн се наслаждаваше на напичащото слънце, макар да приближаваше края на септември.

Седеше на удобен шезлонг наред задната палуба на своята петнадесетметрова моторна яхта, закотвена недалеч от брега на остров Сан Хуан, в бившия щат Вашингтон. Отпиваше спокойно бира от самоохладящата се халба, макар да чуваше прекрасно вежливото покашляне на своя биопат. Предпочиташе засега да не му обърне внимание. Появяваше топъл ветрец, чайки се гонеха под малко смахнатото синьо на небосвода. Това беше последната халба от марка „Хамърхед“ и ако не искаше да се примири с козята пикня, която повечето хора приемаха за бира, трябваше скоро да се отбие на брега. Или поне да наеме някого отгук, за да отиде в Портландския метроплекс и да му достави едно-две буренца. Имаше твърдото намерение да се наслади докрай на бирата. Знае ли човек кога поедричък метеорит ще се вреже в планетата и ще сложи край на всякакви удоволствия?

— Ъ-хъм — отново се обади биопатът.

— Добре де, Брус, казвай.

— Имате линия с Лионард Силвърман.

Колбърн вдигна халбата и я погледна срещу слънцето. Течността вътре светна като прозрачно злато с меден оттенък. Съдчето бе програмирано да охлажда именно козя пикня и бирата ставаше твърде студена, но дори минутка на слънце стигаше да я докара до подходящата температура. Завъртя следващата глътка в устата си и ѝ се наслади.

— Хайде, включи ме.

Успя да отпие кротко още две глътки, преди биопатът в отсрещния край на линията да повика господаря си. През това време и Черити Харт излезе от кабината, протегна се като котка и примижа на ярката светлина.

Великолепна гледка, макар също голата мургава Черити да беше на четиридесет и три години. Зряла жена, само с две години по-млада от Колбърн. Отделяше поне по час всеки ден за различни упражнения, за да се поддържа във форма. Отдалеч никой не ѝ даваше повече от двацет и пет, отблизо някои се престашаваха да покачат предположението до трийсет. Тя прекрачи гъвкаво по тиковите дъски на палубата и се наведе да го целуне, дългата ѝ коса покри и двамата. Днес си бе сложила цветни лещи и очите ѝ блестяха в невъзможни оттенъци на зеленото. Рязко отметна глава и прехвърли пищната си грива на гърба. Усмихна се на Колбърн и отиде на предната палуба да се занимава с тай-чи. Избраните от нея сложни формални упражнения отнемаха поне час. Скоро наоколо щяха да се скупчат немалко лодки. Хората тук бяха свикнали с голотата, но не и с тигрици като Черити, затова зяпаха с увлечение. Колбърн определено предпочиташе да спи с жени горе-долу на своята възраст, за да не обяснява всяка хрумнала му асоциация или по-отдавнашна дреболия. Разбира се, извличаше удоволствие от секса с всяка опитна партньорка, но не може все да се чукат до премала, нали?

Черити Харт беше проститутка и струваше по хиляда стандарта на нощ или пет хиляди на седмица с отстъпката. Колбърн вече четири месеца плащаше седмичната ѝ такса и все още се радваше на присъствието ѝ. Не пренебрегваше твърде голямата вероятност Черити да поработва и в Службата за сигурност на Земята, и то да е от личните агентки на Силвърман, но не му пукаше. Грижеше се никой от околните да не вижда нищо, с което би могъл да го окачи на кукичката. Черити беше чудесна компаньонка и ако припечелваше по някой стандарт с поверителни доклади, това си оставаше само нейна работа. Колбърн нямаше какво да крие от Лионард... поне не неща, които Силвърман щеше да научи някога.

Имаше достатъчно пари, за да си позволи Черити, яхтата, добрата бира и едва ли не всичко друго на света през следващите седемдесет-осемдесет години. Не очакваше да изкара повече, но и нямаше какъде да бърза. Затова първо остави биопата да се попритеснява, а и предполагаше какво ще поиска Силвърман.

— Добър вечер, Крофт.

Краткото забавяне на сигнала заради мощните програми за кодиране и декодиране почти не се забелязваше. Холообразът обаче

трудно се различаваше на ярката светлина.

— О, извинявай, при вас май още е следобед.

Колбърн се подсмихна и вдигна халбата за наздравица към камерата. Съзнаваше, че сигурно наглед е истинско вълпъщение на ленивото прахосничество. И все пак подобно на Черити изглеждаше по-млад от годините си, особено когато измиеше с оцветяващ шампоан гъстата си коса, която иначе сивееше тук-там. Колбърн също поддържаше тялото си с фанатично упорство и мускулите му направо звъняха от жизненост.

А усмивката му се дължеше на непоклатимата увереност, че Лионард Силвърман отлично знае в коя часова зона се намира събеседникът му. Този човек умееше да се преструва превъзходно на разсеян зяпльо. Доста хора се хващаха на въдицата, но не и Колбърн. Виждаше холообраза на строен мъж с ъгловато тяло и приятно лице, чийто лепен костюм сигурно струваше поне три хиляди стандарта, шит по мярка в Малкия Сайгон. *А знаеше*, че разговаря с може би най-хитроумния, лукав и смъртно опасен човек на Земята. Силвърман ръководеше управлението за специални операции в Сигурността — твърде безобидно название в сравнение с нещата, които се вършеха по негова заповед.

— Е, как сте със смога в прелестния Бризбейн?

— Не се занасяй, Крофт. Нямаме никакъв смог тук. Нали е незаконно?

И двамата се засмяха.

— Дали бих могъл да те склоня да се откъснеш замалко от безделието, за да ни направиш една дребна услуга?

— Не ми се вярва.

— Ами ако спомена, че и съдбата на цялата ни планета зависи от това?

— Че не е ли винаги така?

Още веднъж се ухилиха. Силвърман се забавляваше от представлението, макар да се познаваха твърде отдавна, за да си играят на патриотизъм.

— Е, да, но този път е вярно. Може би е по-точно да говорим за съдбата на цялата галактика. Никога не сме получавали по-важна задача.

Колбърн най-после остави халбата на масичката и се взря внимателно в бледия образ пред себе си.

— Нима?

— Смяташ ли, че имам неуместната склонност да преувеличавам?

— Хм, звучи... любопитно. Но не мога да не отбележа, че много ми харесва да си седя на яхтата и да си пия бирата. Имаш цели глутници по-млади и пъргави агенти... пък и по-гладни.

— Не и по-способни. Известно ми е, че не изпитваш недостиг на средства. Няма да те обиждам с обещания за богата отплата, само че има и награда, заради която си струва да забравиш почивката.

— Охотно ще те изслушам.

— Двойно кодиране, еднократен шифър — заповяда Силвърман на своя биопат.

— Брус, получаваш ли сигнала? — попита Колбърн.

— Няма проблем, сър — увери го биопатът.

— Добре, при нас всичко е наред.

— Крофт, ще ти хареса ли да навъртиш хиляда години живот?

Колбърн примига срещу камерата. Каквото и да мислеше за другия мъж, поне наистина нямаше навика да раздува фактите.

— Изглежда ще трябва да си поговорим на живо. И без това ми свърши бирата.

Силвърман се усмихна.

Колбърн не беше очарован от Бризбейн, превърнал се от скромно убежище на работяги в подобие на Лос Анджелис — твърде голям, мръсен и шумен. Но се утеши, че няма да остане дълго тук. Докато таксито се влачеше през задръстванията, неизбежни въпреки компютърния контрол на движението, още веднъж прехвърли в ума си загадъчните подмятания на Силвърман, чути само преди денонощие. Шефът на специалните операции успяваше да си прави шегички и с най-печените агенти, чувството му за хумор си го биваше. Но никога не се майтапеше с Работата. Щом казваше, че е възможно да се живее хиляда години, значи си вярваше. Е, тепърва трябваше да убеди в това и Колбърн, но при източниците, с които разполагаше Силвърман, сигурно знаеше какво говори.

Пък и в този град все пак правеха две-три поносими марки бира. Поне щеше да си поръча нещо за яхтата.

Силк върза сърчно двойния възел на меките си обувки, показан му отдавна от учителката, и се изправи. Връзките за обувки бяха старомодна чудатост, но Танито държеше на традициите. Съблекалнята бе опустяла, повечето ученици вече загреваха в залата. Зия още я нямаше, а тренировката трябваше да започне след десет минути. Танито не обичаше учениците ѝ да закъсняват — един от първите уроци, които втълпи в главата на Силк, и то по много безцеремонен начин. Преди той смяташе наставниците по бойни изкуства за символ на неизчерпаемостта и невъзмутимо спокойствие. Поне тази школа много се различаваше от представите му. Танито — а думата означаваше именно „учителка“, с друго име не се представяше — понякога се държеше, все едно е гладен хищник в зоопарк, а другите в залата ще ѝ бъдат вечерята. Провинилите се често падаха в нокаут на пода. Всички бързо свикваха да се държат изключително учтиво и да изпълняват мигновено нарежданията ѝ.

Силк отиде в залата. Както винаги, начинаещите и напредналите щяха да се занимават едновременно, като някой от по-опитните ученици щеше да поеме тренировката на новациите. Бяха общо четиринадесет души.

Силк пожела да се занимава с нещо подобно още втората седмица, след като стъпи на Нова Земя. Скоро му омръзна Зия да се разправя с всеки, опитал да се заяжда с него, защото е от старата Земя. Изглежда по новозаселените планети започваха да размахват юмруци при всяка въображаема обида, а не можеше цял живот да се крие зад гърба на Зия.

Кимна на Пайнтър и Годж, други двама от начинаещите. Вече се бяха поизпотили от загряването, петната избиваха по дебелиите памучни дрехи. Силк си избра свободно място на полирания дървен под, обърна се към огледалата и започна упражненията за разтягане. Видя в огледалото как вратата се отвори и Зия се втурна към съблекалнята. Той дори не ѝ кимна. Макар всички тук да знаеха, че те са двойка, в залата се държаха само като ученици на Танито.

Минута преди влизането на тяхната наставничка (която никога не закъсняваше), Зия зае мястото си в редицата — втора след русокосия и невероятно як Бузо. Веднъж тя подхвърли, че не вярва уж най-напредналия ученик на Танито да ѝ създаде проблеми в истинска схватка, защото има доста по-богата практика от него...

Но пък Силк видя как Бузо откъсна осемдесеткилограмов чувал от ремъците му с един-единствен ритник и не гореше от желание истински да изпита уменията си срещу този мъж. Самият той стоеше в другия край на редицата, защото се занимаваше само от половин година и беше най-младшият по ранг в залата.

Щом на часовника светнаха нулите на кръгъл час, Танито влезе — ниска, набита и мускулеста жена, облечена като всички тук с памучни дрехи и с гъвкави обувки на краката. На винаги старателно обръснатата ѝ глава бе татуиран малък символ — странна плетеница от линии в различни оттенъци на зеленото. Приличаше на някаква мандала.

— Подредете се.

Постараха се мигом да изпънат редицата си като по конец. Танито склони глава, а учениците ѝ като един се поклониха ниско.

— Шията.

Тя започна да върти глава наляво и надясно, за да отпусне мускулите на шията си, и те повториха движенията ѝ.

Всички участваха наравно в упражненията за разтягане и загряване, продължаващи поне половин час. Когато дойде за пръв път в залата, Силк си въобразяваше, че е в доста добра форма. На Земята почти всеки ден плуваше, и то дълго. Но отначало едва издържаше дори на подготвителните упражнения. Постепенно се закали. Изтощението вече настъпваше почти в края на двучасовата тренировка.

Чуваше се само напрегнато сумтене. Танито не позволяваше никакви приказки, само изричаше наставления или задаваше въпроси. Тук никой не идваше да си побъбри.

Силк беше съвсем неосведомен за тънкостите, когато прекрачи прага на залата, но скоро научи, че има стотици, дори хиляди школи и стилове в бойните изкуства, почти колкото и варианти на различните култури. Танито наричаше своята система „коло“, според собствените ѝ думи преподаваше съчетание от различни елементи. Щом се

увереше, че ученикът е усвоил задължителните упражнения и базовите позиции, обучението ставаше индивидуално. Тя твърдеше, че няма еднакви хора — нито телесно, нито психически, затова било безсмислено да напъхва всички в един калъп. Преценяваше внимателно и прозорливо мъжа или жената насреща и приспособяваше системата си според неговите или нейните способности. Грамадният мускулест мъжага има мощ — значи трябва да се научи да я използва. Дребната жилава жена може и да няма предимствата на изобилните мускули, но вероятно е по-гъвкава и бърза. Ще наблегне на пъргавината си. „Коло“ позволяваше на всекиго да усъвършенства тялото си почти до безкрайност и в същото време да съзнава пределите на възможностите си, за да не допуска глупави грешки. А и да си на трийсет не е като да си на шейсет, значи се научаваш да променяш и развиваш уменията си.

Силк нито беше дребосък, нито великан. Отличаваше се с умерена бързина и сила и макар да виждаше колко много може да подобри качествата си, нямаше да достигне мощта на Бузо или светкавичната реакция на Зия. Нито пък можеше да се равнява по свирепост на Танито. Това не го смущаваше. Вече разбираше, че ако се задържи в тази школа още две-три години, ще изпълнява правилно всички основни движения, но и ще използва похвати, към които не би прибегнал нито един от останалите.

За човек, дошъл от свят, отдаден на стандартното и еднаквото, това беше стъписваща идея. Но пък Силк беше инфопаяк, спец по разтягането и усукването на истината според нуждите, така че бързо схвана същността. Е, поне на теория.

Танито тръгна край редицата, като забиваше юмрук в корема на всекиго, за да провери мускулния му тонус. Теорията бързо отстъпи пред суровата действителност.

Чу се глухият удар по корема на Пайнтър и мъжът не можа да съдържи гръмката пръдня. С ъгълчето на окото си Силк забеляза как стоящата до него Годж се ухили. Учителката застана пред нея и отвърна на усмивката ѝ. Лицето на жената стана безизразно, но не достатъчно бързо.

Юмрукът на Танито се насочи няколко сантиметра по-високо — към слънчевия ѝ сплит. Големият нервен възел не е защитен добре

срещу такива посегателства. Годж пребледня и остана без дъх, олюля се, макар да не падна.

Първия път, когато учителката прасна Силк с такава сила в корема, той се свлече на колене и повърна. Тя не каза нищо, само го изчака да почисти пода и да вземе отново мястото си. В тази школа нямаше място за лиготи. Допуснаха го само заради застъпничеството на Зия.

Танито застана пред него, лакътят на дясната ѝ ръка се дръпна назад, после юмрукът се стрелна с невероятна бързина. Този път Силк имаше късмет. Стегна мускулите си в най-подходящия миг и пое силата на удара с цялата мускулна стена на корема.

Навъсената жена не продума, значи бе издържал изпитанието. Ако сбъркаше, щеше да го чуе... заедно с половината квартал наоколо.

Щом привършиха със загряването, се разделиха на групички. Бузо се зае да повтаря с начинаещите атаки и защиты в една и две стъпки, а Танито отработваше с напредналите отблъскването на няколко нападатели. Зия беше първа. Застана в средата, другите се събраха наоколо и се хвърлиха към нея. Тя затанцува на място, започна да ги ритва, удря и хвърля. На Земята Силк я бе виждал да се развихря в истински напечени положения и не се учуди на лекотата, с която се справи и сега.

Бузо му се сопна:

— Силк, имаш ли нещо против да внимаваш или те отегчаваме?

Поклати глава безмълвно. Като наставник Бузо беше суров почти колкото Танито, но поне не се заяждаше с него, че е земянин. Искаше само да види отработени до съвършенство бойни техники и не му пукаше кого напътства — човек от Земята, Йорк, Фуджи или Уйварош. Щом вървиш по пътя на школата, това му стигаше.

И все пак на Силк не му беше леко да вижда грациозните движения на Зия, а да се чувства непохватен като хлапе с току-що подарени ролери. Тя беше в стихията си — на своята планета, в своята игра. Имаше още много да се напъва, за да я догони. Това никак не му харесваше.

Годж се гневеше на сполетялото я наказание и когато двамата със Силк се заеха да отработват в двойка атаките и защитите, ударите ѝ бяха малко по-силни от необходимото. Той знаеше, че ще има синини по тялото си още когато се пъхне под душа. Изкушаваше се да отвърне

със същото, да я прасне веднъж-дваж така, че и нейните уши да звъннат, но се сдържа. Разсъдливостта му стигаше да проумее, че не се сърди на него, пък и не тя му беше проблемът.

Чакаше на спирката на буса, когато Зия излезе от школата, ухилена до уши от някаква шегичка, която ѝ бе изръсил Бузо. Тупна едрия мъж по рамото и тръгна към Силк, седнал на пейката от стъклопласт. Тя имаше своя електрокола, но рядко я караше в града.

— Това пък какво беше?

Зия го зяпна.

— Нещо не те разбрах.

— Ами с Бузо.

— Аха... Уредихме си срещичка да се изчукаме до побъркване, когато ти заспиш.

Той въздъхна и заби поглед в тротоара под краката си.

— Извинявай — казаха двамата едновременно.

— Не бива да си пъхам носа — промърмори Силк.

— Аз пък злобея излишно — призна си Зия. — Вен, какво има?

Той поклати глава.

— Не знам. Не е заради теб.

Изкриви си душата. Беше точно заради онова, което тя представляваше. Зия плъзна ръката си по неговата и пръстите им се сплетоха.

— Хайде да се прибираме. Хващам се на бас, че ще ти оправя настроението.

4.

Силк не можеше да чака повече. Още преди да влязат, започна да ѝ раздърпва дрехите. Пъхна си едната ръка под блузата ѝ към гърдите, другата се промъкна отпред под панталона ѝ. Желанието пламтеше в него, искаше да просне Зия още тук, какво като не са се скрили от любопитни погледи, по дяволите?

И тя не се помайваше. Пръстите ѝ се плъзнаха по ерекцията му, ноктите на другата ръка се забиха в гърба му.

Едва не се претърколиха вътре, когато отвориха вратата. Захвърлиха саковете с подгизналите от пот памучни дрехи, Зия за секунда изрита обувките си към стената. Силк едва не си разпра ризата, докато я смъкваше през глава. Хвърлиха се един към друг като озверели борци и се свлякоха на пода до вратата. Силк я целуна грубичко, напъха езика си в устата ѝ, след миг вече проникваше в нея. Тя беше влажна, готова за него. Легнал върху Зия, той се устреми бясно към облекчението, забравил целия свят. А тя го подканяше:

— Дададада...

Бесът на нагона изхвъркна от него заедно с изпразването. Зия го притисна към себе си, не му позволи да помръдне, докато той съвсем се отпусна.

— Ще изцапаме килима — промърмори Силк след малко.

— А, няма, стига да не извадиш запушалката.

— Ами... Все някога сама ще се извади.

— Май не усещам да се спихва.

Така си беше.

— Добре, твой ред е.

Той отново се раздвижи, по-леко и кротко. После можеше да ѝ помогне с пръсти и уста. Обикновено беше внимателен любовник, загрижен и за нуждите на партньорката си.

Почти винаги.

Но както се поклащаха в този най-стар и привичен за мъжете и жените ритъм, Силк вече съзнаваше, че проблемът му не е в секса.

Току-що бе пожелал да се наложи над Зия, да я притежава, да има надмощие... А тя му отвърна, приемайки изцяло неговата необходимост, остави го да беснее като разгонено животно. Пое в себе си и гнева му заедно със спермата.

Засрами се. Станало ти е кофти, приятел? Щото си земянин на планета, където повечето хора плюят с погнуса, щом чуят тази думичка? И си новак тук, задръстен нещастник? Ами що да се косиш — нашибай я, та да си мислиш, че си я подчинил. Страхотно хрумване, няма що.

За Бога, Силк, тя не ти е виновна.

„Да, само че ако реша да се заяждам, точно Зия е причината за всичко. Нима щеше да се озовеш на Земя-2 накрая, ако не ти се беше стоварила на главата след убийството на Мак? Подлъга те.

Аз реших какво да правя. Можех да спра тая щуротия във всеки момент.

Да, бе! И тогава мислеше с долната глава. Остави хитрото си мозъче на инфопаяк да върти на празни обороти, нали? Налапа кукичката като всеки от тъпите балами.

Я си го набутай отзад!

Колко смислена забележка... Готин, имаше си свой живот на Земята и ти беше добре. А Зия те цапардоса като доста големичък метеорит. И ако ти се иска понякога да я скъсаш от чукане като магаре, няма страшно. Платил си таксата за удоволствието и тя не беше никак малка. Затова прави си кефа и недей да се стряскаш от себе си.“

Но онзи първи напън в Зия, от който и двамата ги заболя, изобщо не беше удоволствие. Каквото и да му нашепваше гласчето в главата му, Силк си знаеше, че се опита да я накаже. И съжеляваше.

Зия обвиваше с ръце Силк, омотала краката си около кръста му, нагласяше се според движенията му.

Вече нямаше спор, че го обича. Нямаше и желание да отрича. Допреди малко й беше ядосан, но му мина, сега пък се рееше някъде. А тя искаше да е тук, с нея. Когато той се хвърляше докрай в страстта, беше най-хубаво и за двамата. Тя копнееше отново да е така.

Силк напъна по-силно и Зия го стисна с мускулите си, за да изостри усещанията му, да го върне при себе си. Знаеше добре какво е

да участваш само с тялото си. Бе заключвала душата си за всеки мъж или жена преди, отчасти защото просто си вършеше работата. Трябваше да се контролира, докато размеква обектите със секс. Но и отчасти защото не познаваше човек, комуто да се довери.

После срещна Силк.

И я връхлетя онзи миг в суборбиталната совалка от Хаваите до Сиатъл, когато той зарови глава между краката ѝ и тя се стопи в ръцете му, *предаде се*.

Това беше изненада, меко казано. Също като токов удар с прекомерно напрежение. Разтърси до основи и срути представата ѝ за самата себе си, но колкото и да се зальгваше, накрая спря с преструвките. Просто се случи и не можеше да си обяснява смайващата промяна с игра на хормоните или сблизилите ги опасности. Свързваше ги нещо много по-здраво и дълбоко от телесното влечение. Разумът ѝ отказваше да намери логично обяснение, но тя знаеше — Силк е в душата ѝ, както никой друг мъж не успя да се вмъкне.

И това я плашеше до обезумяване...

Той ускори ритъма, Зия усети как и нейният оргазъм напира. Отдаде се на неговия ритъм, цялата, докрай. Не ставаше често така...

И Силк долови промяната. Настрои се като втора струна на инструмент. Вече бяха заедно в този вечен танц.

Той беше *с нея*.

Мислите ѝ избледняха, остана само чувственото същество.

Заля ги пенеста вълна, хвъркнаха над някакъв връх и Зия усети как Силк свърши заедно с нея, отново.

Да! Да!

Когато се отпусна, прегърна го по-удобно и го ухапа лекичко по рамото. Искеше ѝ се винаги да се любят така, за да се радват един на друг. Не двама, а поне за кратък искрящ миг — едно цяло. Любовта можеше да се изрази и с тялото. Той вече не ѝ се сърдеше за нищо, беше уморен, доволен, *неин*.

Едва ли можеше да е по-добре.

Колбърн нае апартамент за бизнесмени с мощна компютърна система. Сега се настани пред терминала, за да открие новото си

семейство. Беше сръчен в игрите с мрежите — задължителна способност за агент на свободна практика. В края на краищата информацията беше сила и власт. Щом Силвърман му обясни кое как е, нямаше и сянка на съмнение, че ще се заеме със задачата. Разбира се, шефът на специалните операции е знаел това предварително.

Включи се в „Омником“ — търговска мрежа за продажби на дребно, на която беше отдавнашен уважаван член, и набра паролата за сектора на услугите. Вече и обикновените домашни системи имаха възможности за мигновена обработка на сложни изображения, но още се намираха хора, които предпочитаха някой друг да върши това вместо тях — мразеха техниката или им се пръскаха пари. Пускаха файловете от камерите с поръчка за изчистване, орязване или преработка, после ги получаваха, за да си ги гледат на холопрожекции или да си ги имат на материален носител.

Колбърн си послужи с откраднатата парола, за да проникне във файловете. Строго погледнато, действията му в момента бяха незаконни, но дори някой да го разкриеше — твърде нищожна вероятност, — едва ли би предприел нещо срещу нарушителя. Все пак си плащаше честно времето, пък и само копираше файловете, а не ги бърникаше или изтриваше.

Отвори каталога и започна да преглежда имената. Повечето хора на Земята се доближаваха до стандартния умерено мургав цвят на кожата, но Колбърн беше от по-светлите. Затова веднага отхвърляше фамилии като Мбуту, Сингх или Пранаманджани. Подбра шест имена — по едно от Европа, Азия, Африка, Северна и Южна Америка, накрая и Антарктика. Копира файловете им в прехвърлящата програма и излезе от мрежата.

Отвори първия файл, зърна някакви сгради и го изтри.

Във втория имаше снимки от рожден ден — торта, дечица и каквото там се полага. Повечето присъстващи бяха европейци, но не му хванаха окото.

Още с третия файл удари джакпота. Семейство на екскурзия някъде из Китай или Корея. Холоснимки на стройна апетитна брюнетка малко над трийсетте заедно с момиче на девет и момче на шест. Всички се усмихваха щедро към камерата. Имаше и общи снимки с мъжа на фона на увеселителни паркове и планини. Идеално.

Пусна пет на разпечатка, без онези с мъжа. За две зададе размер, подходящ за пъхване в портфейл.

Реши, че съпругата ще се казва Мелинда. Завършила е колеж в Южна Калифорния, а специалността? Бизнесадминистрация? Да. Работи от дома си като консултантка, добре върви, но е твърде заета с хлапетата и не си позволява да се увлича. Пък и не иска да се превърне в работохоличка, за да не пренебрегва възпитанието на децата.

Така, момчето значи е Брад, на шест години, вече е ученик в едно от онези старомодни училища, каквито често се срещат в Голям Хюстън, където живеят.

Момичето е Шерил, ще навърши девет през август и много си пада по фентъзи — дракони, тролове, нали ги знаете малките момичета.

Живеят в апартамент с три спални, близо до голф клуба в южните покрайнини, сещате ли се — там имаше голям турнир миналата година?

Тъй. Самият Колбърн щеше да е пазарен аналитик във фармацевтичната група „Пъркинс и Паркър“, специалист по продажбите на холистични профилактични средства. И според собственото му скромно мнение добре се справяше със задълженията си.

Стори му се достатъчно скучно, едва ли би се наложило да задълбава в подробности, ако някой все пак започне да го подпитва.

Вече имаше семейство и работа. Още малко дреболии и щеше да е готов.

Свърза се с рецепцията и помоли да му пратят горе някое от момчетата за поръчки.

Нужният му човек влезе след три минути — на около двайсет и три, най-много двайсет и четири години, висок, с приятно лице, извънредно спретнат в униформата си.

— Имаш ли портфейл? — веднага попита Колбърн.

— Ами как иначе.

— Добре. Би ли ми го показал?

Младежът вдигна рамене и извади от задния си джоб доста протъркана синтетична евтиния. Черен, леко орфан по краищата портфейл. Съвършена находка!

— Давам ти двайсетачка. За портфейла.

Онзи примига.

— Ъ?

— Имаш ли някакви дребни вътре?

— Я да видя... Дванайсет стандарта.

— Ясно. Значи двајсет за портфейла и двајсет за дребните. Намират ли ти се някакви лични карти, но не документи за самоличност и да не са с холоснимка?

Служителите в този голям хотел наред Бризбейн сигурно бяха чували какви ли не чудатости, но Колбърн беше готов да се хване на бас, че на момчето такова нещо му се случва за пръв път.

— Ами да, карта от профсъюза, няма снимка.

— Още двајсет за нея. Има ли друго вътре, което не ти е чак толкова нужно?

Младежът порови в портфейла.

— Имам годишен пропуск за кината „Тоталмакс“. Лотариен билет. И... ъ-ъ, снимка на бабчето. Останалото са все документи.

— Двасетачка за пропуска и билета, още една — за снимката на бабчето. Колко станаха общо — сто?

— Вярно — кимна момчето.

Колбърн извади пачка от самото си и отброи пет хрускави червени банкноти по двадесет стандарта. Онзи щеше да се препъне от желание по-скоро да ги докопа. Взе си документите и картата за достъп до стаите, подаде портфейла с останалото на особняка.

Колбърн му се ухили.

— Ами това е.

— Само това ли искахте? Портфейла и дреболиите вътре?

— Аха. Благодаря ти. Кроя една шегичка на брат си.

Момчето поклати глава.

— Парите са си ваши.

— Не, вече са твои.

Размениха си усмивки и Колбърн отново остана сам в апартамента.

Още час усърдна работа с нелегално разпространявана програма на много солена цена и вече разполагаше с шофьорска книжка от Тексас с всички холографски защитни знаци. Имаше и карта от социалното осигуряване (неизползвана — щеше да заяви гордо, ако проявят любопитство) и още няколко удостоверения от избраната

корпорация. Извади от куфарчето си няколко доста различаващи се помежду си парчета специална пластмаса, дори и купен на черния пазар лист, каквито използваша в Световната социална програма. Пъхна ги в принтера и даде команда на компютъра да разпечата фалшивите му документи. Поигра си още няколко минути с ножица и изравнител на ръбовете, за да се превърне в Клийт Клейбърн, жител на Голям Хюстън. Като ги поотъркаше хубавичко, щяха да изглеждат достатъчно стари.

Точно дреболиите убеждаваха хората, че си този, за когото се представяш. Колбърн не бе живял дълго в Тексас, но можеше да говори с убедителна следа от южняшки акцент. Познаваше Хюстън добре и можеше да го описва надълго и нашироко. Не му се вярваше да се натъкне в *аусвелта* на човек, който да го разобличи, но защо да не внимава? Отдавна се бе научил да подготвя методично прикритието си. Тъкмо затова никой не го бе приклецил дори веднъж през двадесет и четирите години, откакто започна в занаята.

В своята област Крофт Колбърн се смяташе за най-добрия. Вероятно това щеше да е последното му приключение и искаше да се погрижи да не загази заради нищожна глупост.

Усмихна се. Скоро щеше да тръгне към целта си.

5.

Зия си каза, че влизането в биомедицинския център е истински нагледен урок по мерки за сигурност. Самото здание изглеждаше неуязвимо — масивно, с бронирани врати в карбонексови рамки, стени от гладък синтетичен камък, вероятно с гъсто преплетени стоманени пръти в тях. Никакви прозорци до третия етаж, а нагоре май бяха с дурафлекс или уплътнен кристал, издържащ на свръхскоростен куршум, дори на пряко попадение с реактивен снаряд.

Двамата копои на входа прегледаха внимателно документите ѝ, макар че компютърът ги беше прочел със скенера и я откри в списъка на лицата с достъп до комплекса. Взеха ѝ пистолета — 6-милиметров „Джобен сокол“ — и ѝ дадоха бележка вместо него. Тя не пропусна да огледа оръжията им — 10-милиметрови „Мортън“, явно с експлозивни куршуми. Имаха петнайсетзарядни пълнители, макар един точен изстрел да стигаше, за да пръсне човек с лична броня. Мъжът и жената изглеждаха прациящи от здраве и бдителни. Тук явно не разчитаха на мускули под наем, а използваха само обучени професионалисти.

В асансьора я съпроводи трети копой, също въоръжен.

Късият коридор на четвъртия етаж свършваше пред прозрачна кабина, където седеше още един от тукашните стражи — зад дебела прозрачна плоча. Зия я чукна леко с юмрук и по почти металния звън позна уплътнен кристал. Този страж отново ѝ провери документите, преди да я пусне вътре. Очевидно случаен човек не можеше да проникне в комплекса. Тя подозираше, че ако някой се опита да пробие с груба сила, множество щурмови групи изневиделица ще се притекат на помощ на четиримата пазачи. Голяма тайна — големи грижи, нали така?

Нисичка жена с бели дрехи на лекар я чакаше зад кабината.

— Зия Реландж, аз съм доктор Марад. Ще се грижа за вас по време на Процедурата.

— Здравейте, доктор Марад.

— Оттук, моля.

Жената беше достатъчно симпатична, макар и малко предвзета, но на Зия всъщност не ѝ пукаше. Щом ще я тъпчат с потенциално смъртоносни химикали и хормони, да не говорим пък за мутагените, предпочиташе надутите спецове пред милите церемониалмайстори. Е, предполагаше се Процедурата да е най-секретното нещо на Нова Земя, но вече бе чувала какви ли не слухове. Според мълвата страничните ефекти се простираха от лека треска и обща отпадналост до агония с гърчове и пяна на устата. Не се случвало често, но дори вероятността да беше едно на сто хиляди, потърпевшият едва ли би се почувствал по-добре от това.

Неведнъж си рискуваше кожата при несравнимо по-лоши шансове, затова не се тревожеше прекалено. Да лежиш на масата и друг да дирижира оркестъра обаче не е като да си плюеш на петите или да измъкнеш пистолета, за да се разправиш с противника.

Влязоха в операционна зала, където щъкаха още пет-шест души в бяло под твърде ярките лампи. Зия се взря и разпозна в единия светилник поляризиран ултравиолетов излъчвател за изтребване на микроби.

— Трябва ли да се съблека?

— Не, само легнете на масата. Ще инжектираме през лявата ви югуларна вена, затова си смъкнете малко яката.

Тя седна на меката тапицирана маса и си вдигна краката. Усмехнат мъж напръска шията ѝ с нещо леденостудено и с кисела миризма. Друг прибута стойка с прозрачна пластмасова тубичка, от която висеше дълго маркуче с куха игла. На етикета ясно личеше знакът за радиоактивна опасност, а иглата вдъхваше страх с размерите си — същинска хромирана сламка за коктейли с косо отрязан връх и найлоново покритие с надпис „Стерилно“. Ама че успокояващи гледки...

Марад я доближи, вече нахлузила хирургически ръкавици. Докосна шията ѝ с остър инструмент.

— Усетихте ли?

— Само лек натиск.

— Болка?

— Никаква.

— А сега?

— Абсолютно нищо.

— Чудесно. Напръскахме кожата около вената с обезболяващ и антисептичен препарат. Сега ще вкарам иглата във вената — вътре има сонда, — после ще я извадя и ще оставя само сондата. Преливането ще отнеме двадесет и две минути. Можете да седнете, но не бива да слизате от масата. Ако искате, ще ви донесем списания или ще ви пуснем музика.

— Не, благодаря.

Зия имаше намерение да проследи всичко, за да си внуши, че донякъде направлява и тя събитията.

— Масата е със сензори и Карл ще наблюдава през цялото време телеметрично показателите ви. — Марад посочи висок кестеняв мъж, чиито релефни мускули сякаш всеки миг щяха да пръснат престилката му. — Получаваме данни за пулса, дишането, работата на сърцето, мускулния тонус и дори обща томоскопия на мозъка, но усетите ли каквото и да е неразположение или необичаен симптом, кажете ни веднага.

— Разбира се.

Лекарката се наведе над нея. Зия подуши парфюма ѝ — лек полъх на мускус и ароматна трева, също и миризмата на чисто от дрехите ѝ. Напомни ѝ дните за пране, когато беше момиченце и животът си оставаше простичък и ясен, макар и твърде труден.

След минута Марад се дръпна.

— Сондата вкарана. Пускайте.

— Отброяване на времето — добави някой.

Зия усети нещо студено да нахлува в нея и го каза.

— Нормално е.

— Голям опит ли натрупахте вече?

— Агент Реландж, знаете, че ми е забранено да споделям такива данни.

Спогледаха се усмихнато.

— Изпитвам лека еуфория. Сякаш ей сега ще литна.

— И това сме чували вече. Не е проблем.

— Чували сте... — повтори нехайно Зия.

— Да, не мога да съдя по личен опит.

Аха, значи ръководителката на екипа, осъществяващ Процедурата, още не е получила благината. Дали засега не е заслужила или ѝ е известно нещо, което я кара да страни от съблазънта? Твърде

интересен въпрос, но Зия дори не си направи труда да го зададе. Не само би прозвучало като неуместно любопитство, а и като крайна липса на възпитание. Все едно да обсъждаш купона с някого, дете не е бил поканен.

Времето минаваше бързо. Медиците понякога се раздвижваха, но, общо взето, повече седяха и наблюдаваха нея или приборите си.

— След десет секунди — обади се представеният ѝ като Карл. — Девет... осем... седем...

Марад доближи масата, без да се помайва. Щом чу „нула“, защита маркучето и ловко извади сондата. Друга жена пристъпи до нея и притисна към раничката превръзка от изкуствена плът. Чу се лекото бръмчене на електрониката вътре и превръзката се прилепи херметично към кожата ѝ.

— Свършихме ли?

— Почти. Трябва да изпиете това.

Марад ѝ подаде еднократна чаша с кафеникава течност на дъното. Зия я изгълта наведнъж, но успя да долови соления и леко горчив вкус.

— Хм, някак ми е познато. Почти като...

Спря се навреме, за да не каже „сперма“. Нямаше нужда. Марад се ухили до уши. Явно и това бе чувала неведнъж.

— Добре, сега да поседим в една от стаите за почивка, да не би да изпаднете в анафилактичен шок, макар да не очаквам такива неблагоприятни последици. После ще се приберете вкъщи и ще се видим отново след шест дни.

Зия кимна. Цялата Процедура изискваше само четири посещения в комплекса — по-малко от месец. Направо невероятно. Вярно, беше и неимоверно скъпа. Ако бяха поискали да си я плаща сама, щяха да я ръснат с поне половин милион стандарта. Но благодарното правителство ѝ я даряваше безплатно. Заслужи си допълнителните векове живот, като се погрижи тайната да не попадне във възможно най-неподходящите ръце.

Е, такова твърдение щеше да е мъничко насилие над истината. Несъмнено на Земята някои вече подозираха, дори знаеха това-онова. Бившата скъпа на Силк се бе досетила, но тя беше мъртва. Знаеше и онзи як мъжага, който ги гонеше по половината планета. И той вече не беше между живите. Бягството на Спаклър създаде ужасни главоболия

на всички тузари тук, но с *неговото* потъване в небитието изчезна и най-сериозната заплаха. А онези нека си подозират, важното е, че нищо не могат да докажат, а още по-приятното — че нямат никакви неоспорими факти за Процедурата, за да я възпроизведат. Нова Земя натри носа на планетата-майка, докопа се до разковничето на живота... или поне до най-съществената му част. И проклетите земяни нищо не можеха да направят, ако ще да се пукат от яд.

Седеше си в стаичката и на всеки пет минути някой надничаше да се осведоми за състоянието ѝ. Иначе я оставиха на мира. Представяше си как в тялото ѝ вече стават всякакви чудеса. Химия, хормони, цели колонии вирусно инфектирани и леко радиоактивни бактерии, рекомбиниран генетичен материал и още какви ли не незайни бълвочи. Може би току-що направи първата от четирите крачки към вечния живот. И може би след време всички ще получат достъп до вълшебството, но засега Зия беше сред малцината избрани. Най-великата награда...

А не усещаше нищо особено.

Ако работата не беше толкова лесна, Силк сигурно щеше да се забавлява. Но сега седеше начумерен пред доста схватливия биопат и си повтаряше, че с това би се оправил и в полудрямка или тежко друсан.

Вярно, компютърът не се отличаваше с авангардния хард и софт на Кухоглавката, оставяше и за него нещо от черната работа. А основната машина на компанията не се опитваше да изглежда като любимата ти баба и да те поучава всеки път, когато истината трябва да се върже на морски възел. Все беше някаква утеха. Но самата работа го побъркваше от досада. Почти девствен свят с малко над милион жители. Повечето хора имаха широките души на първопроходци и дори да се напъваше нарочно, компанията нямаше как да ги подразни сериозно. Искаш да изкорениш петдесетина хиляди декара и да си засадиш скромни нивички с индийско конопче? Майната му, нали гората си е твоя, и то наред дивата пустош, кой ще си пъха носа? Като не се набиваш на очи, разминава ти се. Ще си строиш фабричка за хартия, дето едва се вмества в нормите за замърсяване и тресе околността с гнусен шум? Ами давай, хората имат нужда от работа. Из

пущинака има двайсетина градчета, които веднага ще се хванат гуша за гуша, за да изкопчат привилегията фабриката да е наблизно. Ще те поканят да я вдигнеш наред площада, ако поискаш.

Или... я да ударим брадвата на най-голямото местно подобие на смърч — стометровото *шагаро*, да изтръгнем самото коренище от земята и да превърнем тези хиляди израстъци в мека хартия за задници. Ами не виждам защо да не го направим. Да де, май се събират десетина еколози на цялата планета, които ще пращат гневни факсове до холоновините и другите медии, но обръща ли им някой внимание? Господи, сбъднатата мечта на инфопаяка! Или кошмар наяве — зависи какво очакваш от заниманията, с които си изкарваш хляба.

Все пак си запълваш времето, пък и се сдобиваше с независимостта на собствените доходи. Само това имаше значение.

— На линията е Брайън Скрибмасино от „Дейли факс“ — съобщил компютърът.

Мъжки безизразен глас без следа от хумор.

— И ме търси във връзка със?...

— С мъжа, обвинен за миниране на дърветата в плантацията на Южния остров.

— Пусни ми файла.

Силк се облегна удобно в креслото от нагласяща се според тялото пластопяна.

Пред него светна холозапис, на който двама служители от охраната на фирмата отвеждаха брадат мъж. Обяснението под образа беше кратко и ясно. Хванали този Сони Блейто, докато забивал шипове от закалена керамика в стволите на борове, които скоро щели да бъдат отсечени. Само че шиповете съдържали и експлозивен заряд. Няколко да навредят нито на секачите, нито на пилотите на тежките товарни коптери. Но щом попаднат в завода, режещите лазери трябвало да възпламенят зарядите. И според това докъде е стигнал конвейерът в този момент, всичко можело да завърши с малко уплашени викове... или пръснат на парчета цех и множество трупове. Детекторите за метал не биха открили коварните устройства, помагала само най-новите скенери за плътни тела — твърде муден и скъп процес.

— Свържи ме с репортера — заповяда Силк на биопата.

— Здравейте, с кого говоря?

Лицето на мъжа сякаш изплува в горния десен край на холообраза. Около трийсет и пет годишен, рус, симпатяга.

— Здравсти, Брайън — веднага го поздрави Силк с най-сърдечния си глас.

Бяха говорили само веднъж досега, преди седмица, но трябваше да му се внуши впечатлението, че са едва ли не първи приятелчета.

— О, да, вече те виждам. Силк, интересувам се от позицията на фирмата в предстоящия процес срещу господин Блейто.

Встрани от полето на камерата Силк даде знак с ръка на биопата да му пусне съответния файл. Текстът се плъзна в синьо, за да не го обърка с нещо друго.

— Брайън, викай ми Вен. Тук не държим на формалностите.

Говореше и четеше едновременно — може би първото умение на добрия инфопаяк. Смисълът на меморандума, пуснат от шефовете, беше твърде ясен: „Ще разпердушиним този гадняр.“

Очевидно не изпитваха топли чувства към господин Блейто.

— Трябва веднага да ти кажа, че ние не сме отмъстителни хора. Съзнаваме, че злополучните усилия на господин Блейто да попречи на напълно законния ни бизнес се дължат на искрен идеализъм, макар и насочен в твърде погрешна посока.

— О, значи ще оттеглите обвиненията?

Професионалната усмивка на Силк грейна като свръхнова звезда.

— Брайън, боя се, че това не би било най-правилното решение. Макар да разбираме подбудите на господин Блейто, не бихме си позволили хората да останат с впечатлението, че могат да минират безнаказано нашите гори. Каквото и друго да мислим за случая, няма съмнение, че деянията на господин Блейто са престъпни и представляват смъртоносна заплаха. Твърде много ценим служителите си, а дори един-единствен взрив в заводите ни би ги застрашил недопустимо.

Силк вече виждаше коя версия е най-подходяща. Отново се усмихна и нанесе удара.

— Брайън, вероятно ти е известно, че във фирмата има добре организиран синдикат. Нали можеш да си представиш как ще постъпят профсъюзните босове, ако пренебрегнем подобен инцидент?

Добре. Не прекалено груб намек, но прозрачен дори за човек с кълцан мозък.

— Значи фирмата не иска да съди нещастника, но синдикатът ви притиска, така ли?

— Не бих се изразил точно по този начин. Сигурно вече си научил обаче, че сегашният колективен договор изтича само след месец и нямаме желание да предприемаме никакви действия, които ще изглеждат несправедливи спрямо нашите работници.

— Да не са ви заплашили със стачка, ако не смажете виновника?

Силк вдигна рамене, после разпери ръце в безпомощен жест.

— Чакай малко, такова нещо не съм казал. Ако светът беше съвършен, никой нямаше да залага бомби в нашите гори, които ни принадлежат напълно. Това са дървета второ поколение, отгледали сме ги още от семенца. Уви, светът е далеч от съвършенството. Затова сме длъжни да се защитим. Господин Блейто наруши законите. Не ние сме ги измислили, но пък искаме да ги спазваме и да се съобразяваме с тях.

— Схванах — ухили се репортерът. — Благодаря, Силк... Вен. Пак ще се чуем.

И Силк се засмя, щом образът на мъжа изчезна от холоекрана. Вече си представяше какво ще напише онзи. „Говорител на фирмата отказа да потвърди слуховете, че синдикатът иска главата на престъпника на сребърен поднос, иначе ще спре работата в заводите.“

Прекрасно, фирмата вече можеше да стовари върху бомбаджията цялата тежест на закона, а шефовете щяха да изглеждат разбрани хора, които само се опитват да опазят работниците си. Освен това останалите щури екстремисти из пущинака щяха да чуят недвусмисленото послание: „Ей, ако толкова ви сърбят ръцете, що не пъхнете бомбичка в сградата на синдиката? Те хванаха за гушата вашия съмишленик, а не ние.“ Смахнатите защитници на природата едва ли щяха да се подведат толкова лесно, но пък повечето балами щяха да преглътнат хапката. Точно за това фирмата плащаше на Силк — да внушава представи, а не да се бори с гадната действителност. Истината е такава, каквато я направиш. А той знаеше как да го върши. Може би щеше да извлече полза от дарбите си. Току-виж, след време се настани из върховете. Не се залъгваше, че има кой знае какви възможности на тази забутана планета, но пък и конкуренти почти

нямаше. Нищо чудно да е най-печеният инфопаяк на Нова Земя.
Нелош повод да си вдигне малко самочувствието.

6.

Колбърн, вече в ролята си на Клийт Клейбърн, си запази място в междузвездния кораб „Гордостта на Мчанга“, огромно метално туловище, което сигурно можеше да побере десетки някогашни презокеански лайнери. Като всички себеподобни и този кораб просто поглъщаше безмилостно светлинните години на пространството, за да ги превърне загадъчно в субективни часове време. Колбърн знаеше добре, че и когато е бил нов, „Гордостта на Мчанга“ не се е отличавал с лукс, но предлагаше поносими условия на пътниците. Точно такава космическо возило трябваше да си избере Клейбърн — нито най-скъпото, нито най-мърлявото. Подозираше, че бирата ще е ужасна, но беше склонен да изтърпи няколкото дни на пътешествието. Все същата козя пикня... Човек би предположил, че нищо не им струва да поръчат едно-две буренца от сваяната, пък и биха могли да очакват, че ще се харчи, но не! Сигурно спазваха една от отвратителните традиции на превозвачите, съхранени свято от древността — гнусна храна и скапана бира. Досадните пътници не заслужават нищо друго.

Качи се на совалка в комплекса Далас — форт Уърт, за да спази прикритието си. Земната служба за сигурност му измисли причина за пътуването до Нова Земя — между няколкото им фирми на онази планета имаше и фармацевтична. Кой е по-подходящ от доброто старо момче Клийт, за да ги наставлява как да пробутват по-успешно мултивитаминните си препарати? Седалището на фирмата беше в Бийгъл, втория по население град, ако с двеста хиляди души заслужаваше такава титла. Колбърн бе отскачал до Земя-2 преди цели девет години, а оттогава лицето му претърпя още две операции. Освен това други агенти се бяха погрижили да изтрият пръстовите и ретиналните му отпечатъци от компютрите на местните хрътки и поне на теория нямаше да бъде разпознат. Но как да е сигурен? Всички в този занаят бяха лукави мошеници и не би им доверил да му пазят дори копирено шалче. А по време на последната си мисия на Нова Земя Клейбърн уби неколцина, между тях и твърде високопоставен

търтей. Не се съмняваше, че противниците му нямат никакво намерение да оставят убийствата неразкрити, ако ще да чакат още дълго. Жалко, че този път май не се налагаше да очисти някого. Толкова е лесно!

И в багажа му нямаше нищо противоречащо на прикритието. Дежурните до скенера на космодрума щяха да го помислят за поредния алчен земянин, дошъл да мърси хубавата им планета, за да се прибере с плячката в своя претъпкан и мразещ всички останали свят.

Това щеше да е цялата процедура — едно минаване през скенера, после можеше да се размотава на воля. А всеки от Нова Земя, отправил се към планетата-майка, трябваше да се примири със задължителната едномесечна карантина. Всъщност това чакаше всички посетители от *аусвелта*. Извънземната зараза, изстребила милиони хора и почти целия добитък на Земята, беше стара история. Отдавна бе открита ваксина срещу нея, но карантината си оставаше. Властниците на Земята разбираха какъв чудесен инструмент за тормоз представлява и много си я обичаха. Колбърн знаеше защо го правеха, но би могъл да им изтъкне бедите, които ги очакват. Рано или късно новозаселените планети щяха да изпреварят в развитието си Земята. И щеше да стане същото като с порасналите деца, на които им е втръснало от твърде строгите родители. Карантината беше само една от капките в чашата, която скоро щеше да прелее. Колбърн беше убеден, че отношението към *аусвелтерите* като към хора второ качество ще струва твърде скъпо на застаряващата планета, където бе възникнало човечеството. Но управниците ѝ не се отличаваха с прекалена прозорливост.

Совалката се скачи с огромния кораб, обикалящ в орбита някъде между Земята и Луната, и Колбърн престана да умува за бъдещите бурни промени. Какво ли го засягаха? Задачата му, макар и нелека, беше съвсем ясна. Успееше ли да постигне целта си, щеше да има предостатъчно време да размишлява за политическите отношения в галактиката.

Силк си оправи куртката, подгизнала от пот и раздърпана след схватката с Бузо. За негов късмет този път не се стовари на твърдия дървен под, а на един от тънките дюшеци. Тук редовно хвърляха начинаещите, за да проверят дали са се научили да падат правилно.

Дойде редът и на Силк. Трябваше да нападне Бузо с прав юмручен удар. Вместо да изпълни уговорения блок, могъщият мъжага — ама че копеле! — се гмурна под удара, сграбчи китката и куртката му и го метна над главата си.

Силк падна по гръб, но не забрави да плесне с длани по пода и да изкара предварително въздуха от дробовете си с пронизителен крясък. Кожата на ръцете му смъдеше и малко трудно си пое дъх, но поне не пострада зле. Стана, поклони се и Бузо се зае със следващата си жертва. А Силк вече се питаше дали си струва да търпи тези мъчения. Разбира се, не му се щеше да е безпомощна жертва, но тук май отнасяше повече бой, отколкото иначе можеше да очаква през целия си живот.

Трудно му беше да се съсредоточи. Зия не дойде на тренировката. Нито я видя, нито се чува през целия ден. Отби се в къщата, щом си свърши работата във фирмата, обаче по нищо не личеше тя да се е връщала, след като излязоха заедно сутринта. Е, човек с нейната работа може да отпраши нанякъде съвсем ненадейно. Но пък откакто пристигна тук, тя не получаваше задачи извън града и бе свикнал да е с нея всяка вечер...

— Йееее!

Озърна се сепнато. Бузо вече го връхлиташе, дясната му ръка се изви в дъга към главата на жертвата...

Силк се отблъсна с левия крак към противника. Рязко вдигна нагоре двете си ръце с разперени към тавана пръсти, дланите — успоредни. Както някой самохвалко показва колко му е голям чепът, обясняваше тази техника Танито. Обърна китките си навън с отсечено движение, завъртя се в полукръг, отби удара на Бузо с ръбовете на дланите си, заби опакото на десния си юмрук в слабините на нападателя (добре, че Бузо като всички мъже в залата носеше твърд бандаж), после светкавично извъртя лакътя си и завърши със същия удар в носа.

Не улучи точно. Кокалчетата на юмука му се сблъскаха с челото на противника.

Видя с ужас как главата на Бузо отхвъркна назад и мъжагата плъсна по гръб. Чу твърде добре трясъка, с който тилът му срещна пода.

Мамка му!

Всички се смръзнаха, сякаш изведнъж ги потопиха и басейн с течен азот.

Силк просна Бузо.

Но не за дълго. Онзи веднага се сви на кълбо и скочи на крака. Зае защитна стойка, тръсна глава и се вторачи в Силк.

Край. Свършено е с него. Най-печеният ученик на Танито ей сега ще го смели на кайма. Дали имаше поне още пет секунди живот? Толкова се уплаши, че дори не понечи да избяга...

— Бузо — изрече равен женски глас.

Мускулестото тяло се напрегна. Силк си представяше, че огромна хищна котка пред него размахва опашка, преди да скочи към вечерята си...

— Бузо!

Този път прозвуча като заповед.

Рискува да завърти глава и видя доближаващата ги Танито.

Мъжжата срещу него въздъхна и се поизправи. Силк се поздрави, че не си изпусна пикочния мехур и не се изложи, макар малко да оставаше.

Танито застана между тях и погледна ученика, на когото бе наредила да се занимава с начинаещите.

— Обясни.

— Преди малко показах хвърляне на Силк и очаквах нападение *ваза* от Годж. Силк се разсея. Искях да му напомня, че трябва да внимава винаги. Опитах доста бавен страничен удар, за да го събудя малко.

Танито кимна и се обърна към Силк.

— А ти какво направи?

Пресукването на фактите не го затрудняваше повече от обличането, но беше твърде потресен. Вместо да пробута хитра версия, за да не прилича на смотаняк, той просто промърмори:

— Нямам представа. Налетя ми, после се просна на пода.

Наставничката им кимна отново и попита Годж:

— Какво направи Силк?

Жената преглътна на сухо. Личеше, че не иска да я забъркват в разправия с Бузо.

— *Ваза* шест. Двоен външен въртящ блок, *уракен* в слабините, последван от *уракен* в носа.

— Правилно ли изпълни техниката?

— Вторият удар беше прекалено висок.

Танито огледа за миг всичките си ученици.

— И тъй, макар вторият удар да не е бил точен, като цяло техниката е изпълнена добре. — Взря се в Силк. — Знаеш ли защо?

— Не знам, Танито.

— Защото не помниш какво си избрал. Защото си направил необходимото, без да се замислиш.

Тя им обърна гръб и се върна да продължи с напредналите.

Силк пак се обърна към Бузо, който се усмихваше.

— Добра реакция. Не си безнадежден.

Не бе изпитвал такова облекчение през живота си. Значи щеше да поживее още... Изумително!

Зия се изтягаше в креслото срещу бюрото на Минток, а той се преструваше, че е много зает с компютърния си терминал. Изобщо не успяваше да я притесни. Щом иска да се прави на важен началник, проблемът си е негов. Твърде добре го познаваше, за да се ядосва на дребнавите му номера.

— Запази файла — каза той на машината. — Мини на изчакване. — Най-после удостои с поглед Зия. — Е, омръзна ли ти да се размотаваш? Готова ли си да свършиш и малко работа?

— Готова съм, откакто се върнах.

— Вероятно, но големите шефове малко се подразниха, като довлече със себе си и помярче. Чудеха се дали още заслужаваш доверие. И аз не съм особено убеден.

— Имам късмет, че решението не зависи от теб — с усмивка подхвърли тя.

— Засега. Решиха да те пуснат на игрището, но още няма да получаваш сладки задачи по други планети. Първо ще изчистиш няколко кенефа тук, за да видим ставаш ли за нещо. — И Минток се ухили. Гледката не беше приятна. — Имаме си неприятности с едно шпионче в Първа стъпка. Работи в космодрума и го засякохме да копира кодове и графици. Занимава се с управление на товарни пратки в частна фирма — „Всепланетна екстрена спедиция“.

— А за кого слухти и тропа?

— Ако знаехме, за какво си ни ти? — Пак отвратителната усмивчица. — Отворихме ти достъп до неговия файл при нас — ВЕС-3.

— Три ли? Ами другите двама?

— Не те засягат. Ти ще откриеш за кого работи, какво знае и преди всичко *какво иска да научи*. Разбира се, без да надуши ти коя си. Според сведенията е голям юначага и много си пада по жени. Ще те поразгрее вътрешно, докато му измъкваш полека тайните.

Усмивката на Зия вече сияеше на пълна аварийна мощност. Би си отрязала езика, вместо да се издаде пред Минток. Щеше да го лиши от удоволствието да я гледа как се гърчи.

Но това не я отърваваше от главоболията. Преди да срещне Силк, щеше да приеме задачата с пренебрежителен кикот. И би оплела шпионина с паяжината на своя чар, преди онзи да усети какво го е халосало. За три дни щеше да изкопчи всичко необходимо и да докладва, иначе би си подала оставката. Владееше си занаята.

Но сега беше по-сложничко. Сексът не означаваше нищо за нея, откакто още четиринадесетгодишна научи от чичо си каква власт може да има над мъжете. Но първата ѝ мисъл в момента беше как историйката ще се отрази на връзката ѝ със Силк. Тя лесно би отделила нещата — работата си е работа, а отношенията с него са съвсем друго. Не си и представяше обаче как ще реагира той. Все пак е земянин, там са свикнали с какви ли не извращения. Свободните връзки са нещо обичайно на родния му свят. Но напоследък нещо го гризеше отвътре и тя не успяваше да налучка причината. Разбира се, Силк попадна в общество със съвсем чужди за него нрави и още не си намираще мястото. Май го мъчеше и нейната явно по-голяма приспособимост и решителност, щом се озоваха на Нова Земя. Имаше обаче и още нещо.

И ако научи, че Зия ще прекара няколко дни в друг град, въргалъйки се в леглото на друг мъж, за да си заслужи заплатата, какво ще направи? Дали ще се почувства уязвен, макар че за нея тези забавления няма да означават нищо? Или ще вдигне рамене?

Тревожеше се, че няма как да предвиди. И още повече се безпокоеше, че той може да се разсърди сериозно.

Изправи се.

— Ей сега ще изчета файла.

— Непременно — натърти Минток.

Излезе от кабинета ядосана и на началника си, и на Силк. Нима го засяга как си върши работата? По дяволите! Защо пък да не си отиде право вкъщи и да му изтърси всичко в лицето, а ако не му харесва, да се изяде. Не беше негова собственост, сама си нареждаше живота.

Но пък го обичаше. Ще не ще, трябва да мисли и за това. С него се чувстваше цяла, пълноценна, както никога досега. И му беше благодарна за новите преживявания. Е, в отношенията им още имаше остри ръбове, тя честичко го сдъвкваше безмилостно, отнасяше по някое изръмжаване от него, но си струваше да продължат. Обичаха се. И Зия не искаше да го нарани нарочно.

Защо да не си мълчи? Така е най-добре, нали? Каквото Силк не знае, няма да му причини болка.

Хм... Решението изплува твърде лесно в главата ѝ.

7.

Колбърн огледа временното си жилище. На *аусвелтерите* можеше да им се признае, че поне не обичаха да се свират натясно. По земните стандарти бърлогата беше огромна, цели шест стаи — хол, спалня, кухня, отделно баня и тоалетна, дори трапезария. Във всяко що-годе поносимо предградие на Земята наемът за такова чудо би стреснал дори човек с неговите възможности. А в двора имаше и дървета, мястото стигаше за още една такава къщурка.

Но дори с включен климатик миришеше странно, чуждо. Той имаше собствени впечатления от повечето новозаселени планети и знаеше, че точно това е най-явната им особеност. Да не говорим пък за дребните разлики в притеглянето и дразнещите отънъци на светлината. Въздухът на Земя-2 носеше ясно изразен дъх на хлебна мая и докато не свикне отново, щеше непрекъснато да забелязва миризмата. А местното светило правеше всичко наоколо синкаво. Усещаше се и малко по-високото съдържание на кислород в атмосферата. Разбира се, струваше му се, че тук има повече жизненост и сила, но беше илюзия.

След като тръсна багажа си на дивана в хола и обиколи набързо стаите, Колбърн отиде в кухнята. Отвори фризера и извади опаковка нарязан спанак. Откъсна пластмасовия капак и видя вътре кутията. Сложи я на плота. Беше не по-голяма от личен терминал. Забеляза микрофончето в горния ляв ъгъл, наведе се и изрече тихо:

— Отвори се.

Механично прещракване и кутията се разтвори като черупка на мида. Ако чипът не бе разпознал особеностите на неговия глас, щеше да пусне импулс към гъстата мрежа от термел. Веществото се загряваше до хиляда градуса за не повече от три секунди. Който и да се опитва да отвори насила кутията, ще я захвърли много бързо. И дори да не се изгори, неизбежният пожар би го принудил да се омете от къщата мигновено. След изгарянето на термела едва ли би останало

нещо за разглеждане. Един от любимите похвати на земната сигурност в опазването на тайни от любопитни очи.

Този път намери три предмета. Мъничък ROM-чип, който трябваше да съдържа всички необходими данни за обекта заедно с името на високопоставения информатор в местните тайни служби, от когото Колбърн можеше да очаква съдействие, макар и на твърде кождерска цена.

Имаше и малък пистолет със зареден резервен пълнител.

Извади оръжието и го огледа внимателно. Местно изделие, изобщо не бе чувал името на фирмата. Корпус от уплътнени пресукани карбонексови нишки, дължина около единадесет сантиметра. Извади пълнителя. Седем 6-милиметрови безгилзови куршума — сребристи конусчета със срязан връх в сивкави цилиндри експлозив. Дърпаш затвора и зареждаш. Прицелваш се с червената точка на лазера, който се включва, щом хванеш удобно дръжката. Натискаш електронния спусък, нагласен за усилие от килограм и половина според датчика. Пиезоелектрическа искра запалва експлозива, куршумът излита със свръхзвукова скорост, избутвайки затвора назад, за да се зареди следващият куршум Полуавтоматик. Повтаряш същото, докато опустошиш пълнителя. Просто и лесно — насочи и стреляй.

Извади най-горния куршум от пълнителя. Тип „Сребърен нокът“, алуминиево покритие, сърцевина от мека сплав. Кухият връх беше набразден и при удар в целта щеше да се нацепи във формата на звезда. Острите ръбове раздираха плътта така, че 6-милиметровото дребосъче всъщност нанасяше рани като 12-милиметров класически куршум. Изчерпваше енергията си в плътта на жертвата и не можеше да продължи нататък. Полицейски муниции, обикновено не се продаваха на обикновени граждани.

Върна куршума на мястото му, пъкна пълнителя в пистолета и го подхвърли на дланта си. Зареденото оръжие не тежеше дори и килограм. Лесно за криене, вероятно доста точно отблизо, до стотина метра. По-късно щеше да си купи още куршуми, за да се поупражнява в някое закътано местенце. Не се съмняваше в уменията си на отличен стрелец, но с всеки нов за него вид пистолет трябваше да свикне. На Земята би било извънредно трудно да се снабди с толкова смъртоносна играчка, но тук сигурно беше масова стока, иначе щяха да сложат нещо друго в кутията.

Постави чипчето обратно в защитената кутия, нагласи пак опаковката, превръщаща я в консерва спанак, и я бутна във фризера. Поне на теория никой не би трябвало да го подозира в скрити намерения и да рови в кухнята му. Но предпочиташе да се погрижи чипът да си остане непокътнат, докато се подготви да прегледа информацията. Пистолета пъкна в задния джоб на панталона си — беше достатъчно малък и лек. С нагласено до него парче тънък плат изглеждаше досущ като пълен портфейл... ако някой си направеше труда да зяпа втренчено задника на Колбърн. Скоро щеше да си купи кобур.

Добре. Вече беше където искаше, въоръжен и наясно с първите необходими стъпки. Точно според плана.

Някой бе откраднал камион от дървосекачите. Минал няколко километра, кривнал в отсрещното платно и се забил челно в бус, потеглил да събира дечица за училище. Никой не пострадал — предпазната система притиснала меко отвсякъде шофьора на буса, нямал дори драскотина. Още не бил качил нито едно дете. Крадецът се изсулил тихомълком.

И фирмата искаше от Силк да нагласи историята — за откраднат камион!

Смя се след обаждането, смя се и докато биопатът му описваше случката, а щом се замисли колко лесна е задачата, избухна в неударим кикот. Да извърта фактите? Но защо? Всичко е ясно, няма затруднения, на кого му пука? Нямах да повдигнат обвинения срещу фирмата. Камионът — петроторен екраноплан, бил тройно подсигурен. Картата за включване на двигателя прибрана прилежно, вратите заключени, бил вкаран зад уж здрава метална мрежа с катинар. Крадецът, вероятно празноглав пубер, търсец си белята, срязал мрежата със секач, разбил лявата врата на камиона и го включил с подправена карта. Застрахователите нямаха нищо против да покрият не особено страшните повреди и на двете возила. Само шофьорът на буса се уплашил, но щеше да му мине. И няколко хлапета чакали половин час повече, докато ги откара друг бус. Голямо шибано произшествие!

Но фирмата искаше гладка версия. Не му се полагаше да умува защо.

Най-добре беше да изложи фактите, но да наблегне на мерките за сигурност и на дръзките действия на крадеца. Справи се за няма и четвърт час. Нареди на своя биопат да пусне скалъпения файл на медиите, сякаш интересувахе някого — не повече от тайната какво се крие под опашката на магарето. Четвърт час, за Бога...

И това беше *кулминацията* на неговия работен ден.

За да не безделничи, впрегна компютъра си да му изрови разни неща, прочете историята на фирмата от основаването ѝ, после започна да се занимава с овладяването на планетата. Била първа сред новозаселените. Официалното ѝ име беше Нова Земя, иначе я наричаха Земя-2. Немалко от жителите ѝ се опитвали упорито вече шест десетилетия да сменят името, за да прекъснат и тази тъничка нишка, свързваща ги с планетата-майка. Малцинството набъбнало значително след въвеждането на карантината по време на глобалната епидемия на Земята, изстребила шест милиона души и почти всички месодайни домашни животни. На повечето планети в *аусвелта* имаше огромни ферми, но заселниците се споразумели да не делят тези блага със Земята, превърнала се по принуда в почти вегетарианско общество. Вече само най-преуспяващите можеха да си позволят риба, заешко, пилешко, особено по-редките видове животинска плът. Отглежданата в неимоверни количества соя и синтезираните белтъци се оказаха много по-евтина храна. За цената на килограм свинско човек можеше да си купи поне двайсетина килограма синтобел, който на вид, миризма и вкус беше почти същият. Почти...

Само че сега Силк не беше на Земята.

Най-сетне отхвърли зад гърба си и тези скучни часове. Взе си портативния комуникатор и преди да излезе, помахаша с ръка на празния офис. Шефът му рядко се вясваше, освен ако се налагаше за нещо конкретно.

Когато влезе в къщата, Зия си събираше багажа.

— Отиваш ли някъде?

— Да, пращат ме в Първа стъпка. Вероятно ще остана седмица, но може да се оправя и за пет дни. Контрашпионаж. Друго не мога да ти кажа.

— Тъй ли било... И ако не се бях прибрал по-рано от работа, дали изобщо щях да имам честта да науча и толкова?

— Нали се видяхме, какво още искаш? — Тя продължи да подрежда дрехи в малкия сак. — Иначе щях да ти се обадя, преди да тръгна.

Криеше нещо. Силк направо надуваше някаква неприятна тайна. Когато се срещнаха за пръв път, тя му наплете страхотни измислици и той се остави да хлътне в капана, но само защото още се опомняше след смъртта на Мак. Оттогава опозна много по-добре Зия и макар тя да беше твърде кадърна агентка — тоест изкусна лъжкия, — Силк лесно се досещаше за прикритите истини.

— Добре. Приятно пътуване.

Би могъл да даде гласа си под наем като индустриален фризер. Зия се стъписа и заряза за миг багажа.

— Силк, моля те, не се дръж така.

— Как „така“?

Светна професионалната си усмивка насреща ѝ. Мазна, с подходящо извити устни, дори с бръчиците около очите. Маска. Зия схващаше смисъла на тази гримаса, защото също го бе опознала до мозъка на костите.

— Щом толкова искаше да си намериш работа, значи разбираш, че и аз трябва да върша своята.

— Нищо не съм ти казал.

— Виж... Нека да поговорим за това, когато се върна.

— Чудесна идея — съгласи се той с най-невинния си глас.

— Да му се не види, защо ти е нужно да приемаш всичко толкова навътре?

— Нима? Съжалявам. Не исках да останеш с такова впечатление.

Тя продължи да пълни сака, но вече тъпчеше дрехите, вместо да ги подрежда. Беснееше.

Добре.

Силк ѝ обърна гръб и излезе от спалнята. В кухнята се запъти право към хладилника, извади пластмасова кутия плодово вино и я отвори. Отпи няколко глътки. Ама че помия...

Зия се показва в коридора, праметнала сака на рамо. Позата ѝ беше скована от напрежение, бузите ѝ пламтяха. Той се загледа в нея над ръба на кутията. Мълчаха миг-два, после и двамата отвориха уста:

— Извинявай...

Пак млъкнаха.

— Добре де — подхвана Силк, — изкарвам си яда на теб, но знам, че ти не си ми виновна. Не исках да си облекча нервите за твоя сметка.

— И аз — въздъхна Зия. — Обичам те. Ще получа ли целувка преди тръгване?

Остави кутията и отиде при нея. Прегръдката можеше доста да се сгорещи, ако тя не трябваше да бърза за влака. Накрая Силк я пусна и промърмори:

— Пази се.

— И ти. Ще ти се обадя, когато мога.

След секунда вратата се затвори зад Зия.

Той знаеше, че макар гневът и у двамата да не беше нажежен до бяло, не се бе и охладил. Колкото и да се разсърди, нямаше намерение да разстройва Зия. Но защо тя щеше да тръгне, без да му каже? Искаше му се да държи повече на него. Каза, че го обича. Не беше сигурен. Знаеше обаче колко е хлътнал по нея. Истинската любов беше като клетка, в която сам се пъхаш. И повече няма измъкване. Още по-зле е, че дори не ти хрумва да се измъкнеш — харесва ти и все пак си затворен. Силк за пръв път се чувстваше толкова обвързан и се чудеше какво да прави.

Отнесе си виното в хола и се тръшна на кожения диван. Какво да прави ли? Ами... първо може да си осигури независимост. Имаше работа, поне първата стъпка направи. Стандартите щяха да му стигнат и за наема на своя бърлога. Можеше вече да си потърси нещо, ако ще да е само на косъм над простичките апартаментчета, давани от социалната програма. Защото сега Зия беше не само център на личната му вселена, но и спеше в къщата ѝ, носеше купени от нея дрехи, пиеше от нейното вино. Разбира се, тя не би се и сетила да му натяква. Само че Силк имаше нужда да стъпи по-твърдо на собствените си крака, а да живее на издръжка на любовницата си никак не повдигаше самочувствието му на непохватен новак в странен свят. Дали не е по-добре да си намери жилище, докато Зия я няма? Да ѝ покаже, че може да се оправя и сам с живота. Така ще си възвърне увереността, а това ще е добро и за отношенията им, нали?

Правилно. Решено.

Докато чакаше да се отворят вратите на магнитно-левитационния влак до Първа стъпка, Зия се разтърпяваше по перона.

Силк я надуши, че премълчава нещо за пътуването. По дяволите, когато хората се сближат толкова, става почти като телепатия! Макар че имаше ли изобщо проблем? Беше се гушкала с десетки любовници — и мъже, и жени, при това за да си свърши работата. Отлично знаеше, че пътят към мъжкото сърце минава не през стомаха, а малко по-надолу. Убеди се на практика и в старото шпионско правило за откровените разговори на споделена възглавница. Гордееше се с постиженията си. На тази планета никой не можеше да се мери с нея.

„Скъпа, щом нищо не те притеснява, защо не му плесна истината в устата, пък той ако ще да я сдъвче, ако ще да се задави? Проблемът си е негов, нали?“

Ами... И да, и не. Не искам да го загубя.

„Затова го излъга.“

Именно.

„И този път ли целта оправдава средствата?“

Този път — особено.

„Ясно, ясно...“

Я млъквай, каза тя на досадния вътрешен глас. Просто ме остави на мира. Ще се оправя със задачата и ще му обясня, когато се върна.

Двигателите на маг-лев влака се включиха със силен вой, но не можаха да заглушат кискането на гласчето в главата ѝ. То ѝ запуши устата, изричайки безмълвно само две срички: „Да, бе...“

8.

Силк вървеше през Квартала на бисерите, на север от центъра на града. Някога районът бил пълен със складове и лека промишленост, много от сградите обаче отдавна бяха преустроени в блокове с мезонети. Близостта до центъра правеше наемите неприятно високи, но пък кварталът още не можеше да се похвали с особено приятен вид, затова оставаха по-ниски от ламтежите на собствениците. Силк пресметна, че ако наеме жилище някъде наоколо, ще му е по кредитния куб, стига да е от по-малките, а той да не обръща внимание на прелестната гледка — простори от слънчеви батерии по покривите и тесни тъмни улички.

Красотата не го интересуваше в момента. Вече огледа няколко апартамента. Два се оказаха в рамките на финансовите му възможности и не особено потискащи на вид. Разбира се, не можеха и да се сравняват с къщата на Зия, но поне щеше да има свое място в този град.

Подмина първата пресечка по пътя към спирката на буса. До главната улица на квартала трябваше да мине през криволици с контейнери за отпадъци край стените и остатъци от трупан петдесет години промишлен боклук. Макар да приближаваше пладне, заради теснотията и надвисналите покриви тук цареше здрач. Силк си каза, че една от първите му покупки трябва да е велосипед или триколка с педали. Започваха да го наболяват петите от толкова ходене.

Някъде към средата на тясната уличка усети, че го следят.

Обърна рязко глава, но мрачният тунел между високите стени пустееше. Сигурно го подвеждаше въображението. Все пак малко ускори крачка, защото не можеше да се отърси от натрапчивата представа.

Преди поредния завой се завъртя светкавично на пети.

Никой. Освен ако незнайният преследвач носеше електронна маскировка или пълзеше като стоманена къртица под пластобетона, в близките двайсетина метра нямаше човек. Е, допускаше, че може да е

приклепнал зад някой контейнер по-нататък, кой обаче ще върши такива глупости? И защо? Уличен грабител, търсец лесна и бърза плячка? Трудно би връхлетял жертвата от толкова далеч, пък и Силк вече внимаваше.

Стоеше и чакаше, но какво? Ако въображаемият противник изведнъж реши да изскочи от укритието си, Силк нямаше намерение да чака кротко. Нито носеше оръжие, нито имаше особено доверие на бойните си умения въпреки дребното произшествие с Бузо в школата. Добре де — тогава защо се мотаеше тук?

В този миг го осени прозрение — дебнеха го не отзад, а *отпред*.

Бързо вдиша и издиша. Сърцето му заби бързо. Нямаше никаква причина да си вярва, нали не бе видял нищо досега. Не чуваше никакви звуци иззад завоя, не надушваше човешка миризма. А беше абсолютно сигурен, че го причакват. Стомахът го присви, изведнъж му се припика страшно.

Без да се замисли, Силк се втурна устремно в посоката, от която дойде. Измина бързо петнайсетина метра, чак тогава някой кресна зад гърба му:

— Шибаняк!

Както тичаше по средата на уличката, той отскочи мигом вдясно и се мушна, зад най-близкия контейнер.

Първият звън на пружинния пистолет и свистенето на стреличката почти се сляха. Втората стреличка се заби в пластмасовата стена на контейнера с кух звук.

Не за пръв път стреляха по него, но не можеше да се каже, че е свикнал с преживяването. Опита се да тича приклепнал и се препъна. Спасиха го няколкомесечните тренировки. Малко непохватно се претърколи през рамо, изправи се и побягна с всички сили.

Третата стреличка също се заби в контейнера, следващата бръсна стената достатъчно близо до лицето му и го опръска с парченца от мръсни тухли.

Явно и онзи стреляше на бегом и не беше особено точен. Силк не чу повече неприятното свистене. Щом изскочи на улицата, сви вдясно. Включен товарен екраноплан на няколко метра от него пръскаше прахоляк и воня на омазнен пластобетон. Отсреща мина моторна триколка.

Силк заобиколи тичешком камиона и стресна шофьора, който редеше кутии върху товарна количка. После едва не връхлетя двойка, излизаща от малка закусвалня, но успя да отскочи навреме.

Когато стигна до следващата пресечка, си позволи да погледне през рамо.

Никой не го гонеше. Стрелецът явно предпочиташе да го довърши без свидетели.

Тръгна по-спокойно и дишането му се възстанови постепенно.

Що за гаден тип беше онзи? Не успя да го огледа подробно. Имаше смътното впечатление за доста висок месест мъж с рижа коса, облякъл сив гащеризон.

И за какво го нападна, мамицата му?!

Видя пътно ченге да минава с колата си през кръстовището. Зачуди се дали да спре жената и да съобщи за стрелбата. На Земята инцидентът щеше да предизвика стръвно и многолюдно разследване. Там въоръжените нападения бяха рядкост, макар и не колкото Силк си бе представял наивно — илюзиите му се разсеяха като дим, щом попадна в бордеите на Лос Анджелис. Тук обаче съобщенията за кървави разправи пълнеха новинарския факс и холомедиите всеки ден. Хората вадеха пищовите и се препичаха или надупчваха за не навреме вдигната вежда, за всяка истинска или измислена обида. Все същата наеженост на коравите типове, овладяващи нови територии. Първо стреляш, после питаш. „А бе, ти що се бъзикаше с мене? На тебе приказвам, говньо! Брей, той пукасал...“

Силк лесно си представи отговора на ченгето: „И к’во толкоз, земянин смотан? Като не ти харесва при нас, прибирай се! Няма да ни скимтиш за всяка дреболия.“

На жителите на *аусвелта* им харесваше да се смятат за хора, които сами се оправят с всичко.

Пак се озърна. Никой.

Какво би трябвало да направи? Можеше веднага да потърси Зия... О, непременно, нали точно това все го мъчи? И как да й обясни? Ами виж, търсех си къде да живея, за да съм по-настрана от теб, а някой взе, че пусна две-три стрелички по мен...

Откачи комуникатора от колана си и набра кода за запитване. Не се беше замогнал, но все няколко стандарта можеше да отдели. Първата му работа щеше да е намирането на магазин за оръжие, за да

отвърне подобаващо на бъдещи досадници. Май започваше да се поддава на грубиянските настроения наоколо, пък и реакцията от сорта на „да ви го начукам“ изглеждаше най-подходяща.

Зия излезе гола от банята, готова да пораздруса сетивата на шпионина, за да му развърже езика. Лесно — като да паднеш от въжето, по което си тръгнала над урвата.

Големият мъж я чакаше също гол на леглото, мускулите му набъбнали от тежката работа в товарните хангари на космодрума. Хем отпуснат, хем натопорчен.

Тя приседна на леглото и плъзна ръка към надървения му член. Средна хубост, не ставаше за възхитено описание в личен дневник. Пораздвижи го и мъжът изпъшка доволно. Нямахше да се бави тук излишно. Усети, още когато забърса обекта в една пивница наблизо.

Усмихна му се, без да отдръпне ръката си.

— Какво да направя за теб, готин?

Преди той да ѝ отговори, Зия усети нещо нередно в стаята. Започна да прехвърля в ума си всичко, което забелязваше с периферното си зрение. Общо взето, нормална хотелска стая. Легло с едър разгонен бивол на него. От двете страни малки нощни шкафчета с чекмеджета. В ъгъла кръгла маса с лампа над нея. Наблизо евтино кресло. Гардероб, вратата към банята и тоалетната. Какво я дразнеше?

— Я се обърни — каза мъжът. — Ще те пообработя отзад.

Неясната тревога продължаваше да я мъчи, докато изпълняваше желанието му — опря се на длани и колене с лице към края на леглото. Той също се надигна на колене. Опипа я между краката.

— А, мокричка си вече.

Как иначе, като се напръска с вагинален спрей в банята, за да му внуши колко е възбудена.

Докато биволът се наместваше зад нея, безпокойството ѝ натеза още повече. На стената висеше огледало, но оттук не можеше да види отражението си. Какво ли ставаше?...

Аха! Горното чекмедже на шкафчето. Беше поотворено. Ето я промяната, откакто тя влезе в банята.

Онзи проникна в нея с рязък тласък, бедрата му плеснаха по задника ѝ. Ама че копеле...

Отдръпна се и напъна отново. Ако не я държеше за кръста, просто щеше да я събори на пода.

— Ей това е кеф! — изсумтя разпаленото добиче.

Зия си каза, че ако той продължи така, ще свърши след не повече от минута. И тя се размърда, изстена, сякаш преживяваше върховното удоволствие на живота си. Не се съмняваше, че ще ѝ повярва. Винаги успяваше да забълбука мъжете.

Усети как тежестта му се премести на леглото, макар мъжът да не отлепи тялото си от нейното. И дясната му ръка вече не беше на кръста ѝ.

Изведнъж прозря значението на отвореното чекмедже.

Той ей сега щеше да извади нещо от шкафчето.

Май разполагаше само с две секунди да реши. Можеше да е някоя секс-игралка, да речем — говедото иска да поизостри удоволствието.

Или пистолет, с който да ѝ пръсне главата.

Имаше много агенти, стигнали до дълбоки старини. Зия познаваше и неколцина тъпи агенти, но нито един тъп и остарял. Една-две грешки в повече и се пенсионираш преждевременно, като между другото спираш и да дишаш.

Хвана се с двете си ръце за рамката на леглото и блъсна назад с все сила. Онзи и без това се беше извил, неочакваният тласък го събори. Удари си главата и едното рамо в стената.

— Ох, мамка ти!...

Тя се освободи, превъртя се през глава и се озова приклепнала с лице към леглото.

Едрият мъж стискаше дръжката на дълъг тънък нож в дясната си ръка. И вече се изправяше.

Зия не му даде никакво време. Скочи напред, хвана китката му, изпълни идеално повтаряната хиляди пъти техника от айкидо с половин завъртане и му счупи ръката. Ножът падна от внезапно омекналите пръсти. Тя беше готова и улови дръжката с лявата си ръка. Говедото се обърна по принуда, за да избегне болката, и сам се подложи. Зия заби острието под ребрата му. Ножът се оказа много остър. Проби с лекота твърдите мускули и стигна до сърцето. Тя завъртя с усилие острието, за да среже помпичката на живота.

Онзи писна оглушително.

Зия побърза да измъкне ножа и го намушка под брадичката. Май върхът опря отвътре в черепа. И отново завъртането.

Саморазправата ѝ отне две секунди.

Мъжът под нея се вцепени, изхърка почти безгласно и изведнъж отмалая, сякаш костите му се стопиха.

Тя отскочи, насочила оръжието напред като сабя. Топла кръв се стичаше по дръжката и пръстите ѝ. Биволът не помръдна. Вече никога нямаше да шавне.

Гнус!

Зия се постара да укроти дишането си. Взираше се в трупа. Мръсникът щеше да я прободне или да ѝ среже гръбнака, тъкмо да си подсили оргазма.

Божичко...

Отиде в банята, изми си лицето и ръцете, огледа се. Наистина ли искаше да я убие? И защо? Дали беше извратяга, търсец болнавите си удоволствия?

Или някак е научил коя е тя?

Изобщо ли се отнасяше така с партньорките си или ножът е бил предназначен точно за нея?

Колбърн се отдалечаваше от града с колата под наем. На Земята повечето оцелели гори бяха превърнати в спретнати паркове. В *аусвелта* не се налагаше да изминеш голямо разстояние, за да попаднеш в гъсталак. Петнайсетина километра, отклонение по второстепенен път... и ето го напред дивотията.

Зърна по-камениста местност и спря. Излезе от колата, понесъл торбичката с пластмасови кутии. Отдалечи се на няколко метра от пътя. Според картата сега се намираще в плантация на някаква местна дървопреработваща фирма. Ако се съдеше по размерите на стимулираните за ускорен растеж нови насаждения, тук още няколко години нямаше работа за секачите, а дърветата не изискваха често наглеждане и постоянни грижи.

Зад ниско хълмче намери подходяща, почти равна площадка. Извади няколко кутии и ги нареди върху камъни на различна височина и разстояние. Старателно нагласи в ушите си акустичните гасители. Полусиликоновите запушалки се приспособяваха сами към ушните му

канални, а вградените схеми вършеха две неща — потискаха за стотна от секундата всеки шум над 80 децибела, а в същото време леко усиливаха нормалните звуци.

Изчака няколко секунди. Чуваше добре птичките наоколо, дори въздишките на ветреца в клоните.

Обърна се към разноцветните кутии. С пъргавината, добита с дългогодишни упражнения измъкна пистолета от кобура на десния си хълбок, скрит под якето. Вдигна малкото оръжие, подпря дясната си китка с лявата длан и натисна спусъка. Чу само лек пукот.

Жълтата кутия на три метра от него се пръсна. Газираната сладка течност поръси тревата с кафеникав дъжд.

Леко завъртя цялото си тяло и стреля отново.

Синята кутия на шест метра отхвърча от камъка с пенлива струя.

Натисна спусъка още три пъти. Още три кутии подскочиха или се разлетяха на късчета, напоявайки каменистата почва.

Завъртя се в кръг, вдигнал оръжието пред лицето си. Оставаха му три от осемте куршума. Някои твърдяха, че да носиш пистолета с куршум в цевта и само на предпазител е твърде опасно. Колбърн обаче смяташе, че ако оръжието му потрябва изведнъж, допълнителната секунда за зареждането може да означава гибелта му. Предпочиташе да сваля предпазителя, докато се прицелва, и да стреля мигновено.

Тук несъмнено беше сам, но спазваше и друго правило — да не изчерпва пълнителя докрай освен при ситуация на живот и смърт. Натисна бутончето, остави пълнителя да падне на земята и пхна резервния. Така отново имаше възможност за осем изстрела. Вдигна предпазителя, прибра пистолета в кобура и огледа мишените.

Първата — два сантиметра по-високо от средата. Втората и третата, — абсолютно точно. Четвъртата — високо и вляво, петата — долу и вдясно. Те бяха съответно на десет и дванадесет метра от него.

Кимна доволен. Оръжието беше задоволително точно. Щом можеше да простреля бързо мишени с големината на длан от десетина метра, щеше да му върши работа.

Нареди още шест кутии. Искаше да прекара поне два пълнителя безгилзови куршуми през цевта, за да е сигурен в надеждността на пистолета. Ненавременна засечка означаваше смърт, затова преди да си рискува живота с оръжието в ръка, трябваше да знае дали при всяко натискане на спусъка ще се чуе желаното „бум“. Случайностите се

обръщат всякак, а Колбърн не бе останал на върха в занаята, разчитайки на късмета си. Такива надежди са подходящи само за любителите. Вярно, понякога тъпата сполука побеждава и съвършените умения, но не можеш да разчиташ всеки път на това. А умението винаги ти служи.

Пое дълбоко дъх и издиша рязко.

Измъкна пистолета от кобура.

Изпълни въздуха с метална смърт.

Изправи се бавно и преброи. Пет от пет.

Време беше за по-големите разстояния, за да знае докъде да разчита на пистолетчето. Бе си приготвил и две по-големи и тежки кутии.

Четири попадения от пет изстрела на петдесет метра. Две от пет на сто метра. Доста добре. Пъкна пистолета в кобура, събра кутиите — дори парчетата — и се върна при колата. Никой нямаше да научи, че той се е отбивал насам. А вече познаваше оръжието си. Точно това беше целта му днес.

Подкара към града.

9.

Силк се слиса, когато попадна в оръжейния магазин.

Разбира се, бе разглеждал не един търговски спортен комплекс на Земята. Арбалета си купи в специализиран магазин в Сан Франциско, претъпкан с всякакви чудати измишльотини, общото между които беше само тетивата. Избра своя любимец от олимпийска класа сред пет-шест подобни в прозрачния шкаф, като се раздели със заплатата си за два месеца. Но тук... може би се стъписа от изобилието и разнообразието. Стотици пушки, чифтета, пистолети, арбалети, харпуни. Мястото беше истински шибан арсенал с приспособления за убиване. А Силк просто тръгна към най-близкия от дванадесетте подобни магазина в града, посочени му от информационната служба. Това сигурно трябваше да му подсказже нещо за жителите на Нова Земя. Поне едно от правилата проумя: „Въоръжи се, ако ти е мил животът.“

Подмина клиент, увлечен да обсъжда някакви подробности с продавача зад тезгяха. Повечето пистолети бяха заключени в прозрачни витрини, но на стената висяха предостатъчно пушки, към които всеки можеше да се пресегне. Подобна „изложба“ на Земята би навлякла сериозна присъда на собственика си.

Не успяваше да възприеме и осмисли наведнъж гледките. Смяташе, че не би имал проблеми с прикладно оръжие като арбалет или пушка, но каква полза от тях на улицата? Разбира се, нямаше нищо против да държи под леглото си късоцевно чифте със сгъстен въздух, за да се справи с обирджия, но за носене му трябваше нещо по-малко — ще го пъкне в джоба или ще го затыкне в колана...

— Да ви помогна ли в избора?

Вдигна поглед към младата жена. Беше нисичка, с боядисана в червено коса и едри гърди под тънката блуза. Черният панталон очертаваше приятно стройните ѝ крака. Прецени, че е на около двадесет и осем стандартни години.

— Ами да. Търся си подходящо оръжие.

— Попаднал сте на точното място.

Тя махна с ръка към стените и се засмя.

— Нещо малко. Пистолет.

— Каква е целта ви?

— Самозащита.

— Постоянно ли ще го носите?

— Още не знам. Разрешено ли е?

— Разбира се! Стига да нямате криминално досие. Попълвате молба, поставяте отпечатък от палеца си и я пускате по най-близкия полицейски терминал. Разрешителното ще ви струва двадесет и пет стандарта годишно.

— Сериозно? Само толкова?

— От друга планета ли сте?

— Тъхъ — изсумтя Силк.

Жената вдигна рамене.

— Все едно. Ще ви покажа с какво разполагаме. Как сте със стрелбата?

— Имам опит само с пушки и арбалети.

— Правилата са почти същите.

Последва я към друг тезгях. Тя мина отзад, притисна длан към сензора на един шкаф и извади поставка с три пистолета.

— Това са основните типове оръжия, които предлагаме на клиентите си.

Тя вдигна първия — черен карбофибър или пластик, дължина около двадесет сантиметра. Превключи нещо отстрани.

— Безгилзов полуавтоматик. Експлозивът изстрелва куршуми от тежка сплав. Зависи колко сте точен, но можете да пречукате някого на разстояние до петстотин метра. Само на теория, естествено. С този мерник ефективната прицелна далекобойност е до сто метра. А на петстотин трябва да вдигнете цевта едва ли не към небето заради балистичната траектория. Базовият модел струва двеста стандарта и в зависимост от подобренията цената нараства почти до безкрайност. Калибърът му е 10 милиметра, достатъчно за стрелба по хора.

Жената остави оръжието и взе второто — дебела цев, не по-дълга от показалеца на Силк, също дебели, някак тромави корпус и дръжка. Имаше синкавия блясък на стомана или сплав с подобен цвят.

— Този е със сачми, калибър 12 милиметра. Струва сто и осемдесет. Пълнителят побира пет патрона с газ под свръхналягане. Изстрелва сачми за глиган четвърти номер. Добър е до двадесет и пет метра в тази конфигурация, с гладка цев. За още петдесет стандарта ще се сдобие с нарезна цев, подходяща за плътни куршуми. Всъщност няма смисъл, безгилзовите са по-удобни. Страхотен е при близка стрелба до десетина метра. Изстрелва бисмутни сачми в доста широк конус. Няма особено голяма пробивна сила, но ще засегнете мишената, дори да се прицелите на половин метър встрани. Точно попадение при стрелба в упор пробива в човек дупка колко чинийка. Има силен откат.

Устата на Силк пресъхна. Когато купуваше арбалета си, разговорът се въртеше около състезания и максимален брой точки. Никой и не споменаваше, че с правилно избрани стрели и тази спортна играчка убива. Дори разговорът за тези неща можеше да навлече неприятности на бърбовеца. Жената пред него обаче знаеше за какво ще използват покупката си нейните клиенти и говореше само за един тип мишени — живите, с мека плът.

Третият пистолет пак беше черен — пресован карбонекс или лека сплав.

— Осеммилиметров пружинен пистолет. Изстрелва електронно-шокови или химически стрели. Патроните всъщност са корпус с мощна пружинка, оттам и името му. Бива го до петдесет метра. Базовият модел е сто и петдесет стандарта. Имате богат избор на боеприпаси — от зашеметяващи до смъртоносни. Стандартната зашеметяваща стреличка е с високоволтов заряд, който поваля и великан поне за десет минути. По-опасните убиват за секунда — направо блокират импулсите в нервната система. Пружинните пистолети много се търсят от хора, които държат да оцелеят, но не и непременно да пречукат някого.

Силк взе пистолета. Не натежа много в ръката му. Завъртя се и го насочи към стената, където нямаше хора.

— Стиснете по-добре дръжката, ще се включи лазерният прицел. Веднага видя ярката точица на стената. Прицелът не се различаваше особено от системата в неговия арбалет, само че беше по-прост.

— Стандартният модел — подхвана жената — е с механичен предпазител. Срещу още петдесет стандарта ще имате на показалеца си магнитен пръстен, с който да го включвате. Срещу сто — двупръстов сензор.

Силк я изгледа озадачено.

— В дръжката ще бъде монтиран електронен четец, който не позволява на оръжието да стреля, освен ако магнитният пръстен си е на мястото или отпечатъците от двата пръста съвпадат. Дори някой да ви отнеме оръжието, ще се сдобие с тежест в джоба, нищо повече.

— Освен ако има и магнитен пръстен, нали?

— Или абсолютно същите отпечатъци.

— Вие какво използвате?

По устните ѝ плъзна усмивка на ленива котка.

— Нищо. Стига ми механичният предпазител. Никой няма да ми вземе пушкалото.

Тънка прилепнала блуза над впит панталон. Нямаше къде да държи оръжие, освен в ботушите или между циците. Силк изрази съмнението си, без да се увлича в подробности.

Пак същата котешка усмивка и изведнъж от дясната ѝ ръка щръкна пистолет в матовосиньо, с насочена в тавана цев.

— Господи!

— Кобурът е на кръста ми. Вижте.

Тя се обърна и повдигна блузата си. На колана си имаше малко черно калъфче от кожа. Прибра оръжието и Силк чак сега забеляза, че цевта минава успоредно на колана, а дръжката стърчи нагоре върху вдлъбнатината на гръбнака. Жената пусна блузата отгоре — личеше само лека издутината, но ако не знаеше, не би му хрумвало какво крие там.

— Е, какво ще изберете?

Той се вторачи в трите пистолета. Изобщо не ги искаше, но тъмната уличка и стрелящият по него мъж застрашително изплуваха в паметта му. Не забравяше и че в това забутано градче има дванадесет оръжейни магазина.

— Подскажете ми, моля ви.

Тя се загледа с любопитство в него.

— Земянин сте, нали?

За Бога, да нямаше скапана светеща табела на челото?!

— Ами да.

— Тогава пружинният пистолет с двупръстов сензор.

И неговият избор вече клонеше натам.

— Бива.

— Ще ви послужи. Имаме стрелбище в мазето. С покупката върви и един час безплатни тренировки с цяла кутия учебни стрелички. Ние ще попълним компютърния формуляр и ще го пуснем на ченгетата, ако желаете.

Силк кимна с благодарност.

— Добре, сега ми дайте кредитния си куб.

Той кимна отново и бръкна в джоба си.

— Притиснете тук средния и безименния си пръст. Първо на ръката, с която държите оръжието, след това и на другата.

— Защо и двете?

— Ами може да си счупите едната ръка или да загубите някой пръст. За всеки случай.

Божичко! Колко чести бяха подобни злополуки тук?

Притисна дясната си ръка към сензора, плочата просветна. После и лявата.

— Личният ви чип ще е готов след две-три минути. Ще го включа в управляващия модул на пистолета и сте готов.

— Благодаря.

— Работя на процент — подсмихна се жената. Този път нямаше съмнение, че наистина ѝ е весело. — Между другото, вие сте първият ми клиент от Земята — подхвърля тя доста многозначително.

Веждите на Силк се извиха озадачено. Все пак му стана приятно някой да прояви интерес към него вместо обичайното пренебрежение.

— Кой ви е номерът на комкартата? — попита, преди дори да помисли.

Не беше длъжен да ѝ се обажда, а нищо не му струваше да отвърне с любезност на неочакваната сърдечност. Поне на тази игра знаеше правилата.

Записа номера, докато се чудеше какво ли ще каже Зия, щом научи, че си е купил пистолет. Макар оръжията да бяха неотменна част от нейния занаят, не му се вярваше да остане особено доволна.

Зия поумува, преди да реши какво да прави с трупа. Беше се изтегнала на леглото встрани от кървавите петна. Подпираше се на лакът и зяпаше изстиващото тяло на говедото. Изпитваше типичната отпадналост след буйния приток на адреналин в кръвта. Точно като след тежка тренировка не ѝ се искаше дори да помръдне. Усещаше и че може да ѝ се придрайфа. Потисна напъна, но след убийство на противник, опитващ се да те очисти, всеки път е така. Превъзбудата винаги си прибираше солената цена от организма.

Питаше се дали не е най-добре да изчака до смрачаване, да напъха трупа в чувал и да го откара до някой район, където рекултивират почвата, или в индустриално сметище. Тъкмо ще се превърне в полезен тор. Нормалната процедура обаче не беше такава. В „Снези“ имаше цял отдел за премахване на подобни проблеми. Пускаш кодиран сигнал на биопата им, даваш адреса и те се оправят нататък. Тялото изчезва и дори най-печеният криминален екип на планетата не успява да установи със сигурност имало ли е убийство или не. Неизбежна част от занаята.

Този път обаче я тормозеха някои съмнения. Първо, защо мръсникът се опита да я убие... в случай че това беше намерението му? Ако е бил извратяга, изпитващ кеф само когато заколи сексуалните си партньорки, защо очебийният факт липсваше в досието му? Щом „Снези“ го е държала под око заради шпионските му забавления, непременно са научили и за любимите му игрички с ножа. Ако пък не е бил побъркан, единственото възможно обяснение беше, че е знаел коя и каква е тя. Как, дяволите го взели, е научил? Срещнаха се за пръв път в пивницата, изпиха заедно по няколко чаши и отскочиха до тази стая да се разтушат. Значи или я е виждал преди, или някой му я е посочил.

А и двете вероятности бяха крайно неприятни.

Предположи, че може все пак да я е забелязал преди време, когато е изпълнявала друга задача. Или пък шефовете му са се погрижили достатъчно за подготовката му, затова е успял да я надуши. Не ѝ се вярваше. Много по-правдоподобна беше версията, че някой му е подшушнал как Зия ще се опита да измъкне уличаващи го сведения и той е решил хем да отстрани проблема, хем да не се отказва от удоволствието.

Ето ти го и следващия въпрос — кой и защо?

Поклати глава. Не виждаше никакъв смисъл в случката.

Надигна се от леглото. Трябваше да се обади на екипа за почистване, иначе щеше твърде много да обяснява, а така можеше да изтърси цялата истина. Дори да я подложат на електронна проверка или да я напомпат с химия, ще научат пак същото. Естествено, предпочиташе да не ѝ бърникат в мозъка — вътре имаше неща, които не държеше да споделя със „Снези“. Ако се стигне дотам, ще трябва да си наеме по-корав адвокат, който ще слухти да не прекаляват с въпросите. Скъпичко ще ѝ излезе.

Допускаше обаче, че ще ѝ повярват, без да се заяждат излишно. Защо ще ги лъже? Дребен шпионин ти посяга и правиш каквото се налага. Е, сигурно щяха да се разфучат, че го е накълцала, вместо само да го осакати, за да измъкнат от него правдиви отговори. Разбираше ги. Ако не се бе оставила да я изненада, наистина щеше да действа по друг начин. Това беше най-голямото главоболие, в случаите, когато някой ти посегне с лоши намерения. От теб очакват да използваш подходящи контрамерки. Замахне ли с юмрук, отбиваш и го поваляш. А ако извади нож или пистолет, пипаш по-строго. И когато реакцията вече се е превърнала във втора природа, не спираш да помислиш за последствията. Зия беше убедена, че който е поискал да я понареже с остър нож, сам се е отказал от правото да диша, освен ако е добронамерен хирург, но случаят не беше точно такъв.

Порови в дрехите си и измъкна комуникатора. Набра номера.

— Системи „Омега“.

Ама че чувство за хумор имат някои хора...

— Имам колет за вас.

Каза адреса на хотела и номера на стаята.

— Благодаря ви, че се обърнахте към „Омега“ — отвърна биопатът. — Желаям ви приятен ден.

Е, дотук със задачата. Поне нямаше да се тревожи ще свърши ли навреме за следващото отбиване в медицинския комплекс. Време беше да се прибира.

Подземието беше добре осветено, а самото стрелбище представляваше редица преградени места за стрелци с плотове за оръжията и мишените. Пътеките бяха дълги към двадесет и пет метра и завършваха със скосен куршумоуловител от дебел слой мек метал.

Силк застана на своето място, остави пистолета и кутията със стрелички на плота и нагласи акустичните гасители в ушите си. На преградата бяха подпрени десетина пластмасови мишени, оформени като силует на човешка глава и торс. Закачи една на макарата и натисна бутона. Електромоторчето завлече мишената в края на пътеката, където тя спря под засенчените откъм стрелците лампи. В момента още трима или четирима се упражняваха наблизно.

Силк отново огледа оръжието си, за да е сигурен, че знае какво да прави с него. Зареди пълнител с учебни стрелички, които въпреки названието си повече приличаха на заострени цилиндри, дебели колкото края на кутрето му. Били осеммилиметрови, каза му продавачката.

Хвана удобно дръжката с дясната си ръка, подпря китката си с лявата и се прицели. Нагласи червената точица в средата на мишената. Бутна механичния предпазител надолу и натисна спусъка.

Металният звън едва се чу през гасителите. Откатът почти не се усещаше. Спусъкът обаче се оказа прекалено твърд, изискваше посилен натиск от арбалета на Силк и пушката, с която повали елена. Вдигна предпазителя, извади монета от джоба си и завъртя регулатора до натиск от килограм и половина. Достатъчно за лесна стрелба, без да допуска злощастни случайности.

Отново вдигна оръжието и започна да стреля.

Не бързаше. Когато изпразни пълнителя, над предпазителя замига жълт светодиод.

Силк натисна бутона за връщане на мишената.

През две-три прегради от него някой гърмеше с нещо много мощно, грохотът напомняше за оръдие дори през гасителите.

Огледа малките дупки. Можеше да покрие и шестте с долепените си длани.

— Не е зле — обади се вече познат женски глас зад него. — Но трябва повече да мислите за напеченото положение, в което можете да попаднете на улицата.

Тя натисна бутона и спря мишената на десетина метра. Преди той да се досети за намерението ѝ, ръката ѝ се стрелна зад гърба, измъкна пистолета, насочи го напред и показалецът ѝ натисна спусъка три пъти. Колкото и приглушен да беше звукът, силата на експлозиите накара Силк да трепне.

Обърна се да погледне мишената. Дупките този път бяха големи и идеално кръгли. Две в средата на гърдите, третата — в челото.

— Мозамбикска застраховка — ухили му се жената. — Два в сърцето, един в главата. Стопроцентов резултат.

— За да сте сигурна, че няма да стане повече, а?

— Не. За да се опазя, в случай че носи лична броня. Под обикновени дрехи не се забелязват нито елек от синтопаяжина, нито титанова ризница. И двата вида спират повечето куршуми. Ако не се е подсигурил с нищо, двата куршума в гърдите му стигат. Иначе ще го разтресат достатъчно, за да остане време за третия в главата. Запомнете — почти винаги ще се надстрелвате с противника само от десетина метра и всичко ще свърши за две-три секунди. Не си купихте спортен пистолет. Упражнявайте се с него така, както ще го използвате наистина. Специфика, нали разбирате?

Силк закима.

— Още веднъж благодаря.

— Няма за какво. Искате ли да си поговорим за това на вечеря някъде?

Зия не беше в града, с какво да си запълни вечерта? Вторачен в пистолета, Силк изведнъж се почувства самотен. Пък и беше само покана за вечеря.

— Разбира се, защо не.

10.

Казваше се Хилди. Покани го да пийнат по нещо в нейната къща след вечеря и Силк прие. Е, беше му малко гузно, но не и колкото да се откаже в последния момент. Със Зия не се бяха сетили да подписват договор, а и тя му каза без увъртания, че смята да се занимава със същото, както досега. Ако се наложи да чука някого, за да си свърши работата, така ще бъде. Обясняваше, че нямало значение, не било както между тях двамата. Изобщо не ѝ харесвало.

Силк си внушаваше, че е цивилизован човек. Вярваше, че даже да си обвързан с договор, партньорът не става твоя собственост. Преди бе имал две свободни връзки и всичко вървеше гладко. Не смяната на партньорите по легло доведе до края. Е, поне не беше единствената причина...

И все пак се дразнеше, когато си представяше Зия с друг мъж или с жена. А някъде из потайно кътче на ума му се въртеше подозрението, че тя все пак си харесва работата, дори без сама да съзнава. Може и да ѝ е по-хубаво, отколкото с него.

Хилди наистина му предложи нещо за пиене.

— Вино ли предпочиташ или бира?

— Бира.

Тя се отби в малката кухня и се върна с пълна халба.

Силк така и не разбра как младата жена направи този фокус за секунди. Беше гола, когато му протегна халбата. Не особено изтънчен похват, но несъмнено въздействащ.

Докато се измъкне от собствените си дрехи, вече беше готов да ѝ се нахвърли.

Явно на Земя-2 не бяха свикнали много с оралния секс. Щом мушна глава между краката ѝ, тя понечи да се дръпне... само до първото докосване на устните му. Усети нейния оргазъм след няма и петнайсетина секунди, имаше и звукови ефекти — дълбок и доволен стон.

„Мъжът с вълшебния език“ — позасмя се Силк.

Докато се надигне върху нея, тя вече се беше отворила широко. Влезе лесно и също се забърза. Хилди се гънесе яростно под него и скоро двамата свършиха отново в неудържими спазми.

Свякоха се на дивана и Силк изведнъж се поддаде на отчаянието.

Не че сексът този път го разочарова — почти никога не му се случваше. Но с облекчения нагон изчезна и страстта, не изпитваше нищо към тази жена. Само преди мигове споделяха похотта и любопитството, а сега нямаше за какво да си говорят, освен може би пак за оръжия. Май не беше най-приятната тема след такова разгорещено чукане. Поне замалко беше настръхнал, разпален, доволен. Но не му стигаше.

„Какво правя тук, за Бога? С тази непозната?“

Колбърн наблюдаваше жената, запътила се към къщата си. Вървеше добре, с крачки на атлетка, издаващи превъзходно чувство за равновесие. И кротичко, но зорко оглеждаше околността, вечно нащрек за дебнеща заплаха. Не се съмняваше, че е въоръжена, а и имаше вид на човек, готов навреме да си послужи с всяко средство, за да си опази главата. Вече преценяваше, че ако му бяха възложили да я премахне, би избрал пушка, и то поне от сто метра, най-добре по тъмно. Инфрачервен прицел, още първия изстрел в главата. Определено нямаше да предпочете схватка лице в лице. Нинджите не са се опитвали да мерят сили със самураите. Единствената им грижа е била да докопат жертвата и да се измъкнат невредими.

За щастие в случая това бяха излишни разсъждения. Не му поставиха задача да ликвидира шпионката. Всъщност беше привлекателна жена, макар и по-младичка от предпочитанията му. Все пак нямаше да му е неприятно, ако се наложи да се сблизат.

Колбърн се ухили хищно и прибра нощния бинокъл, когато тя застана пред входа, докосна сензора и вратата се плъзна встрани. Всеки празноглав взломаджия можеше да се справи с такава система за сигурност, но той предполагаше, че отвътре къщата е доста по-добре обезопасена.

Е, това също не го засягаше. Поне в момента.

Включи електромотора на колата. В лъчите на фаровете заискриха няколко местни насекоми като сребристи молци. Видя каквото искаше, стигаше му засега.

Зия изключи алармения модул и пусна сака си на дивана.

— Силк? Тук ли си?

Явно не беше вкъщи. Знаеше, че той никога не забравя да изключи системата, когато се прибере. Струваше й се излишно.

Пъхна се в банята и постоя под горещия душ, после изсъхна под топлите въздушни струи. Наметна се с халат и отиде в кухнята. Включи самозагриваща се консерва месо.

Насити се, сипа си чаша вино. Вече беше продиктувала доклада си на компютъра за свръзка в „Снези“. Когато отиде в управлението сутринта, Минток ще е преглътнал новината. Очакваше с интерес реакцията му.

Тъкмо започна втората чаша и чу щракането на ключалката. Миг тишина, после гласът на Силк:

— Кой е тук? Имам оръжие!

— Силк, в кухнята съм.

— Зия?!

Влезе в хола и *наистина* държеше пистолет.

— Това пък откъде се взе?

Той сведе поглед към насочената в пода цев.

— Купих го днес.

— Защо?

— Някой стреля по мен сутринта.

Тя се изправи настръхнала.

— Кой беше? И защо ти налетя?

Силк махна унило с ръка.

— Не знам. А ти защо се върна толкова скоро? Нали щеше да стоиш там около седмица?

— Свърших си работата по-рано.

„Вярно е, но как само стана!“

Тогава го надуши. Секс. Аромат на жена.

Господи, Силк е бил с друга...

— Липсвах ли ти? — попита с отровен глас и лицето му почервения на секундата. — Очевидно нещо ти е липсвало, но си побързал да навакшаш. Познавам ли я?

Той завъртя глава, дори не помисли да отрича.

— Не. И аз не я познавах.

— При платена курва ли си ходил?

— Не. Срегнах я съвсем случайно. Нищо не означава за мен.

За нея обаче означаваше, но предпочиташе да пукне, отколкото да се издаде. Не забрави да се усмихне.

Мълчанието се проточи. Твърде дълго. Ако Силк опитаеше да се извини или поне кажеше, че съжалява, на Зия щеше да ѝ олекне. Поне не я излъга. От това, естествено, не ѝ ставаше по-хубаво — махна се от града за два дни, а той вече се развилнял като див козел.

„Брей, колко лошо... Ами ти, сестро, какви ги мътеше в Първа стъпка? Помагаше на бедните ли? Излъскваше си нимбчето на светица?“

Онова беше друго. Такава ми е работата! Не го правя за удоволствие.

„Правилно. Сигурно затова пропусна да кажеш на Силк, преди да тръгнеш.“

Ами аз...

„Я го погледни. Не личи и на него много да му е харесало. Зарежи тази история — ти се оплеска, той кръшна, вече сте квит.“

— Значи казваш, че някой стреля по теб?

— Така е. На една тъмна уличка в Квартала на бисерите. — Той остави пистолета на масата, но още не можеше да откъсне поглед от него. — Купих го, за да се пазя.

— А какво си търсил в онова свърталище?

Силк въздъхна. Потърка си устните с палец. Не искаше да я погледне в очите.

— Търсех си жилище.

Сърцето ѝ се блъсна в коралов риф и потъна, ужасното налягане на дълбините го смали до ледена топка.

— Жилище, значи...

Сега Силк си разтриваше челото.

— Не исках да ти го изтъряся точно така...

— Тъй ли? И как щеше да ми го кажеш? След като си изнесеш нещата отгук?

— Зия, чуй ме...

— Страхотно, просто страхотно! Прибирам се от гнусно пътуване и какво заварвам — пъхнал си го набързо на някаква си и смяташ да се махнеш. Благодаря ти, ама най-сърдечно!

Олеле — сълзите пак напиреха! Не бе плакала толкова през живота си, колкото през няколкото месеца със Силк. Извърна се, за да не я види той.

— Съжалявам. Не си виновна ти, причината е в мен. Обичам те, искам да съм с теб...

— Чудничък начин си намерил да ми го покажеш!

— Виж, просто се опитвам да си стъпя на краката, а не все ти да ме крепиш.

Тя се завъртя с лице към него, забравила за мокрите си бузи.

— Как тъй аз те крепя? Нищо подобно!

— Вярно е и ти добре го знаеш. В твоя свят сме. А аз съм нежелан чужденец. Колко пъти вече натриваш носовете на хора, които ми налитат — само защото съм презрян боклук от Земята! А и ако не броим подаянията от правителството, всичко ти ми купуваш.

— Но на мен ми е приятно! Влюбена съм в теб, тъпако!

— Вярвам ти. Само че аз не се обичам много напоследък. Чувствам се слаб, безполезен, нищожен.

— Глупаво е!

— Знам. Права си. Но нищо не мога да направя. Опирам се на теб, за да не падна, и никак не ми харесва да е така.

— Не разбираш ли, че те обичам? Искам да ти помагам!

— И аз искам да ти помагам. Но няма с какво. Аз съм... само тежест, която трябва да мъкнеш.

— Не е вярно!

— Поне за мен е вярно.

— Ти ме отърва на Земята. Без теб щяха да ме пречукат не знам колко пъти.

— Да, но беше на Земята. Сега сме на много светлинни години оттам. Тук съм от половин година и преди да си намеря работа, във всичко трябваше да завися от теб.

— Аз не съм те укорила нито веднъж... — унило промълви Зия.

И беше искрена. Правеше всичко за него с желание. Искаше Силк да е с нея. Стремеше се непрекъснато да се грижи за него, както с никой друг не ѝ се бе случвало. Точно сега предпочиташе да си отреже езика, за да не се изтърве, че му помогна да си намери работа.

— Знам. Вече не издържам само да вземам. Трябва и да давам.

— Но ти не разбираш...

— Напротив. На Земята все пак бях някой. Не кой знае какво, като се замисля, но си имах място, можех да разчитам на някакво уважение, поне малко си направлявах живота. Тук съм само добавка към теб — скапаният тъпкач, дето Зия го приютила като бездомно кученце.

— Грещиш.

— Нима? Още ли не са ти казвали нещо подобно?

— Поне не в лицето.

Той се ухили кисело и поклати глава.

— В доста неща никога няма да сме равни. Винаги ще можеш да ме спукаш от бой в честна схватка, винаги ще си по-оправна с пистолетите и ножовете, в промъкването и издебването. И вероятно винаги ще печелиш повече пари. Но аз искам поне да се помъча, макар да знам, че няма да те настигна.

— Защо трябва да ме настигащ? — изтерзано се учуди Зия. — Аз не ти бягам.

Този път Силк заплака беззвучно, сълзите се стичаха по лицето му.

— Добре, почакай ме и сега, ако можеш. Нека разбере кой съм и какво правя тук. Нека видя отражението си в огледалото и да знам, че не е само глупава маска.

Тя отиде при него и го прегърна, но знаеше, че колкото и да го утешава, няма да му стигне. Щеше да я напусне. За да си премери сам силите със света. Щом си го помисли, сърцето ѝ сякаш се разкъса.

Нима в този живот нямаше дори капка справедливост?

11.

Дори Минток да не беше чак толкова вбесен, поне се преструваше умело.

Зия пак се бе свлякла нехайно на креслото пред неговото бюро, защото знаеше, че с тази поза ще го ядоса. А разсърдените до полуда мъже честичко изтърват повечко приказки, отколкото би им се искало в по-разсъдливо настроение.

— Значи си го очистила, а? И дори не ти хрумна да го оставиш жив, за да го разпитаме както си знаем и да разберем най-сетне смисъла на цялата щуротия?

— Хрумна ми, ама той вече не шаваше. Държеше нож зад гърба ми и май се канеше да ме разфасова. Дори да съм пипала прекалено грубо, защитавах си живота.

Минток стисна зъби.

— Не ми харесва тази история. И ей толкоз не ми харесва! Не си същата, откакто се върна от Земята и довлече новото си приятелче. Реландж, която познавах преди, не би позволила на някакъв боклук да я издебне с нож в ръка. Стига, разбира се, да се е случило точно каквото описваш...

Зия си прехапа езика навреме, за да премълчи заядливия отговор. За жалост вече си бе помислила същото. Ами ако наистина острието на уменията ѝ се е притъпило? Дали не ѝ е време за работа зад бюрото, да си гука с компютърче, вместо да се прави на печена в надхитряне с лошите момчета навън? Току-виж, излязат верни дълбокомислените тъпотии, че от любовта омекваш и ослепяваш.

А Минток сипа още сол в раната:

— Повече никакви задачи, докато не разнищим инцидента. Смятай се в отпуск през следващите няколко седмици.

— Готова съм да се подложа на всякакъв тест за правдивост относно последователността на събитията в хотелската стая — с равен глас изрече Зия.

— Засега не се налага. Допускам, че е било както го разказа. Може типчето наистина да си е падало по перверзии, а нашите хрътки да са пропуснали толкова важна подробност. Не отхвърлям и това обяснение.

— А ако това не е била причината да ме нападне?

Началникът ѝ се вторачи неприветливо в нея.

— Нищо чудно и ти да си оплескала нещата, издала си се.

— Как пък не... Премислих всичко наново. Няма начин. Остава само още една възможност. Някой от нашите ме е изтропал.

— Ще проверим и тази хипотеза — обеща Минток.

Зия кимна, без да упорства повече. Имаше непреклонното намерение да порови самостоятелно.

Силк нямаше какво толкова да събира в големия куфар. Не го напълни догоре, нито пък щеше да му тежи прекалено отзад на триколката. Бе я оставил заключена пред къщата. Новата му бърлога беше само на два километра оттук, в края на Бисерите — двайсетина минути бърз ход, няма и пет минути на педали. Не беше важно къде е апартаментчето, а че се изнасяше от къщата на Зия.

Тя му се обади от управлението, за да каже, че тръгва. И сега Силк седеше на края на дивана, бореше се с изкушението да метне куфара в багажника и да офейка, преди тя да се прибере. Не му се тръгваше изобщо, когато настъпи тежкият момент. Виждаше каква болка ѝ причинява и се мразеше. Не можеше обаче и да остане.

Кадърният инфопаяк би трябвало да хване в изкусните си ръчички който и да е труден проблем и да го извърти така, че всяко решение да изглежда примамливо... и единствено възможното. Този път обаче не успяваше да се напъне за лъскава имитация на истината. Болеше ги и двамата. Но какво друго да направи? Останеше ли, след време щеше да се настрои твърде неприязнено към Зия, а не искаше това. По-добре да е другаде и да си търси силата. Е, поне частицата сила, на която можеше да се надява.

Тя никак не се зарадва на решението му, но сигурно виждаше колко му е зле. Друго решение наистина нямаше.

Силк се облегна на дивана и се загледа в куфара си. Евтин пластик в старомодния стил от времето на параходите. Тук не обичаха

земяните, но си падаха по някои пошлости от миналото. На Земя-2 човек можеше да си купи джобен часовник „арт деко“, викториански дантелен шал или статуетки от династията Сун. Нова Земя още не можеше да се похвали със своя култура, затова подражаваше на планетата-майка, което само засилваше омразата. Силк се озадачаваше от тази враждебност. Ами че тук нямаше старец на повече от шейсетина години, който да е роден на планетата!

Куфарът напомняше тромавите изделия от кожа и стомана, каквито са били натоварени на злополучния „Титаник“. Надяваше се, че поне няма да го сполети същата участ.

Може би правеше фатална грешка. Дали да не си извади нещата и да се откаже от наемането на онова апартаментче? Ще признае пред Зия, че е упорит глупак, и ще я помоли да му прости. Непременно ще ѝ олекне...

Чу отварянето на вратата и я видя да влиза в хола. Погледна го и се вторачи в куфара.

— Значи тръгваш.

Опита се да не въздъхне, но загуби битката.

— Зия...

— Току-що ме пратиха да почивам — заговори тя напрегнато. — Смятат, че съм провалила задачата си в Първа стъпка. Ще имам няколко седмици лентяйство, докато умуват какво е станало там.

— Съжалявам.

— Вярвам ти. Както ти повярвах, че ме обичаш и искаш да сме заедно.

— Така е. И сега ти казвам същото.

— Тогава защо се изнасяш?

— Трябва да го направя.

— Да. Всички правим каквото е необходимо. Ами тръгвай. Обаждай ми се от време на време.

— Зия, по дяволите, аз не...

— Силк, точно сега не ми се приказва. Върви си и ме остави на мира.

От нея вееше студът на вечността, на дълбокия Космос далеч от сиянието на звездите. Силк не би издържал и секунда повече. Вдигна си куфара и излезе безмълвно.

Чу жалното ѝ хълцане, когато затваряше вратата.

Много приличаше на звуците, които се изтръгнаха от гърлото му.

Виж ти, виж ти, подхилваше се Колбърн. Каква ли е тази изненада?

Наблюдаваше Силк, който забързано отиде при триколката си на паркинга и тръсна куфар на багажника ѝ. Изключи блокировката на колелата, качи се на седалката и натисна яростно педалите.

Скандал в рая, а? Решил е да пътешества или се маха?

Колбърн включи двигателя и потегли след обекта. Утринното слънце хвърляше рязко очертани сенки навсякъде. Май предстоеше горещ ден, доста над тридесет градуса. А в далечината вече се събираха тъмни облаци, предвещаваха следобедната буря.

Напоследък не се занимаваше много със Силк. Съсредоточи вниманието си върху Реландж. Оправдаваше се пред себе си, че тя е по-подходяща цел по не една причина. Разбира се, интересуваше се и от мъжа, но по-слабо. Не се съмняваше, че тя е несравнимо по-важна, щом беше агент на местната власт. Пък и го привличаше повече, не биваше да забравя, че щяха да прекарат доста време заедно. Не се гнусеше и от любовници мъже, предпочиташе обаче по-едри и могъщи, когато му скимнеше да угоди на разнообразните си наклонности. Силк беше прекалено обикновен за неговия вкус.

И все пак го следваше на безопасно разстояние, защото искаше да научи как са се обърнали отношенията между него и Зия. По-остро неразбирателство щеше чудесно да пасне на неговите цели. Имаше нужда само от един обект и си бе избрал Зия, но всичко се случва, оставяше си и резервен вариант...

Силк стигна до неугледен голям блок на двајсетина пресечки от къщата, слезе от триколката и отнесе куфара си към един от входовете. Колбърн също спря колата и тръгна спокойно натам. Мъжът нямаше и представа, че е следен, освен ако беше извънредно талантлив актьор.

Силк притисна длан към сензора до вратата на един апартамент и влезе.

Колбърн свали комуникатора си от колана, набра улицата и номера. След секунда на екранчето светна името на сегашния наемател — Венчър Силк.

Ясно, значи е имало скандал в рая.

Втората част от Процедурата беше почти същата. Пак пъхнаха сондата в югуларната вена на шията ѝ, после ѝ дадоха горчивата течност. Този път обаче имаше и още нещо — имплантираха под кожата между гърдите ѝ мъничка капсула колкото нокътя на кутрето ѝ, но по-дебела. Черната капсула лъщеше на светлината.

Докато лекарката се занимаваше с това, започна да обяснява:

— Ще остане в тялото ви до третия сеанс. Предназначена е да отделя точно отмерени дози вещество в продължение на седем денонощия. Не би трябвало да ви причини никакви неудобства и ще забележите как се смалява постепенно. Ще махнем остатъка следващия път.

— Тренирам бойни изкуства. Капсулата ще се повреди ли, ако ме ударят точно на мястото?

— Не. Биореактивът е твърд и плътен, няма какво да се чупи или да даде на късо. Може малко да се премести, но не е проблем, стига да остане под кожата.

Карл се обади откъм пулта си:

— Хормоналното равнище ми се струва по-ниско.

— Я да погледна... — Лекарката прочете данните на екрана и се върна. — Някакви промени в начина ви на живот напоследък, които да обясняват по-малкото съдържание на естроген в кръвта ви?

Зия се ухили без следа от веселие.

— Гаджето ми се изнесе от къщата преди няколко дни.

Марад кимна.

— Ясно. — Помълча секунда и добави: — Жалко...

— Такива неща стават всеки ден. Не е голяма работа.

Зия се смъкна от масата.

— Отделете поне два часа за следващото си идване — настоя лекарката. — Ще имаме повече работа с вас.

— Добре. До другата седмица.

— Довиждане.

Навън уличното движение беше твърде оживено както всеки ден по обяд. Зия забеляза, че пак ще вали. Почти винаги имаше дъжд, откакто Силк се махна. Колкото и да се дразнеше, изглежда свикна да дели времето на две — преди Силк да я напусне и след това. А минаха

само три дни. Обаждаше ѝ се често, срещаха се на тренировките. Два пъти обядваха заедно, веднъж вечеряха и той остана при нея снощи. Любиха се твърде трескаво и Зия трябваше да стиска зъби, за да не издаде отчаянието си. Долови, че и на Силк не му е по-леко. Едва не се пречупи, искаше ѝ се да го помоли да се върне. Той я покани в апартаментчето си, но тя още не беше готова да престъпи прага на омразната му бърлога.

Не си затваряше очите за истината — май прекарваха повече време заедно тези дни, отколкото беше обичайно през последните месеци. Виждаха се с радост.

Но беше различно. Силк не изглеждаше особено щастлив, че живее отделно, а упорстваше. Зия още не успяваше да налучка смътната причина за тревогата си, не можеше да се отърве от нея, също като от гнусната миризма на котешки лайна някъде из къщата. Рано или късно откриваш неприятната купчинка по вонята.

Засмя се, както си вървеше през тълпата. Да сравнява любовта с котешко говно... Това се казва лаф на годината!

В един миг усети хладен, призрачен повеи на шията си, макар че слънцето се опитваше да я изгори дори през старателно нанесения по кожата УВ-блоккер. Някакво първобитно предчувствие без видима причина. Събуди у нея желанието да приклепне, да оголи зъбите си в свирепо ръмжене, готова за схватка или бягство.

Крачките ѝ изобщо не се промениха, не се издаде с нищо, но вече знаеше какво я тревожи — близка, надвиснала опасност.

Спря най-естествено пред витрина с изложени нови модели обувки от флексопрен, направо последния крясък на модата. Рекламите ги прославяха с крайна невъздържаност. Престори се, че разглежда сандалите и туристическите ботуши, но фокусира зрението си в отраженията по прозрачната пластмаса. Огледа улицата и тротоарите, после се наведе и успя да извие незабележимо очи наляво и надясно.

Наоколо щъкаха десетки мъже, жени и деца. Човешкият поток се движеше лениво под лятното слънце. Имаше и по-гадни типове, наежени сред градското гъмжило. Очевидно идваха от тепърва заселените земи. У никого не долови източника на неясната заплаха. Не откри когото търсеше, но я изпълни увереност — следяха я.

Дръпна се от витрината и тръгна със спокойната крачка на околните. Усмиваше се на случайно срещнати познати и всяка

секунда дебнеше за „опашката“. Първо ѝ хрумна, че е работа на Минток. Преследвачът беше твърде изкусен в занаята, затова се сети за хората от „Снези“. Не личеше да е грабител, подбрал неподходяща жертва, нито пък разгонен насилник. Беше осведомен за професионалните ѝ качества и несъмнено дяволски добър, щом оставаше невидим за опитните ѝ очи. А тя отдавна свикна да се доверява на инстинкта си, почти никога не я подвеждаше.

Някой вървеше по петите ѝ.

Така да бъде. Сипа ли го, скоро ще убеди него — или нея — да си изпее и майчиното мляко. Изобщо не се съмняваше, че ще разприказва натрапника.

12.

През двете седмици, откакто живееше сам, Силк успя да влезе в коловоза на навиците. Сутрин ставаше в осем, къпеше се, избираше си някакви дрехи и излизаше за лека закуска. Смяната му започваше в десет, но не се налагаше да се отбива в офиса, щом можеха да го намерят по комуникатора.

В първия и третия ден от седмицата отиваше в едно стрелбище — не онова под магазина, където купи пистолета. Оръжието не беше съвсем същото като арбалета, но скоро свикна с разликите. Отделяше около час за забиване на стрелички в мишените и след четири тренировки се чувстваше много по-уверен. После се обаждаше на Зия и я питаше дали ще обядва с него. Повечето дни тя приемаше, макар още да изпитваха неловкост.

Следобед все пак прескачаше до офиса, за да провери има ли по-сериозна работа за вършене. Случваше се рядко. Събитията, които фирмата искаше да представи по-гладко, обикновено бяха по силите на празноглав пубер, комуто основните правила са обяснени за десетина минути. Само че така си плащаше наема и му оставаха пари. Всъщност за пръв път успяваше да спести нещичко.

Старяеше се да вечеря по-рано, за да не отива с пълен стомах в школата по коло. Само в седмия ден от седмицата нямаше тренировки — Танито даваше почивка на учениците си. После минаваше набързо под душа и ако не беше хапнал, понякога си избираха със Зия някое по-свястно ресторантче. През тези две седмици остана пет пъти в къщата ѝ през нощта. А тя все отказваше да види неговия апартамент. Когато усетеше, че Зия не е в настроение за любовни игри, Силк се прибираще, четеше или гледаше холошоу, докато му се приспи.

Доста спартански живот. Вече се замисляше дали да не намери басейн, за да добави и плуването към заниманията си. Знаеше, че е станал по-силен и издръжливостта му стигаше, за да не го съсипват напълно вечерните тренировки. А пък обичаше да плува.

Чудно, но когато влезеше в кръчма или на някоя изложба, вече никой не го закачаше, че е гаден земянин. Дали защото носеше пистолета в трудно забележим кобур на колана си под свободно пуснатата риза? Или месеците в школата по *коло* личаха дори в походката и стойката му? Не се държеше нагло, но и не гушеше глава в раменете си. Струваше му се, че има голяма доза истина във властващото из *аусвелта* правило, че въоръжените граждани държат на добрите обноски. Два-три пъти мярна жители на други светове — нещо ги издаваше, дори когато носеха типични за Нова Земя дрехи и бяха свикнали с града. Може би точно затова местните хора му налитаха отначало.

В този четвърти ден от седмицата Зия каза, че не може да се срещне с него на обяд, и Силк реши сам да опита как готвят в новата, но вече прехвалена закусвалня наблизо. Сложи пистолета в кобура и застана пред огледалото. Съвсем приемливо. Разбира се, дребното оръжие не беше станало част от него, но удобно прилепваше към кръста му над портфейла в задния джоб. Така го посъветва собственикът на стрелбището — някой те спира на улицата и ти иска наличните, а ти му тикаш в носа цевта.

Само че Силк изобщо не се съмняваше как ще постъпи, ако налети на уличен грабител. Кротичко ще извади портфейла и охотно ще се раздели с парите. А пистолетът ще си остане в кобура, освен ако трябва наистина да се спасява. На това го научи Зия: „Не пипай оръжието, ако нямаш намерение да натиснеш спусъка... и не си сигурен какво правиш.“ Макар и само след няколко часа упражнения, вече можеше да измъкне пистолета, да се прицели и да стреля за малко повече от секунда. Мъжът от стрелбището го увери, че напредва похвално. За земянин, де.

Храната се оказва поносима — ориз, парченца задушено от пернат дивеч, зеленчуци, всичко смесено с горещ сос. Който искаше, можеше да си изнесе картонената кутия на масичките под навеса отвън. Силк реши да остане вътре. Използваше пръчици, както бе свикнал от малък, и му стана забавно, че поне половината клиенти предпочитаха вилиците. Тук му хареса и реши да се отбива пак.

По пътя към офиса забеляза в огледалцето на триколката, че някой го следи.

В момента пътуваше по по-малка улица, разрешена само за возила с педали или двигатели до три конски сили. Мъжът, който не го изпускаше от очи, караше мотопедче в колоната от двуколки и триколки, двайсетина метра зад него.

Не знаеше точно какво привлече вниманието му. Може би рижата коса. Или подсъзнанието му извлече друга подробност от паметта. Все едно — Силк изведнъж си внуши, че едрият мъж е същият, който го причакваше в тъмната уличка преди две седмици, за да го надупчи.

„Ей, не изпадай в параноя!“

Тъй ли? Само че, приятелче, параноята е неоправдан страх. А когато някой започне да се цели в теб, имаш сериозни основания да се плашиш.

„И какво ще правиш?“

Уместен въпрос.

Ами... Първо да провери дали онзи наистина се е лепнал за него. Успя да разчете регистрационния номер на мотопеда и като направляваше триколката с едната си ръка, с другата набра кода на информационната служба, после и цифрите. Получи отговора след две секунди. Возилото принадлежеше на компанията „Накахаши“.

Това нищо не му подсказа.

Свърна в първата пресечка и стръвно заработи с крака. Задмина старец на електролер, после и жена на велосипед. Начесто се вираше в огледалцето.

Рижият също зави с мотопеда и пое след него.

Преди следващото кръстовище Силк се премести в съседното платно и зави наляво, после надясно. Вече не бързаше прекалено, дори не понечи да се откъсне от преследвача. Ако пак видеше едрият мъж зад себе си, вече не можеше да разчита на безобидно съвпадение.

Измина цял квартал, без да зърне рижия, и си отдъхна. Май въображението му се развихряше излишно.

Загледа се напред и видя мъжа на петдесет метра от себе си. Караше в същата посока.

Отначало не го позна, защото онзи вече носеше каска от лека пластмаса. Само че номерът съвпаднаше. А и рижият нямаше как да смени в движение сивия си гащеризон.

Хитро. Ако Силк не внимаваше, заблудата щеше да успее.

Превключи на по-ниска предавка и подкара бавно край тротоара. Налагаше се да помисли.

Струваше му се несъмнено, че рижият няма да се отлепи от него. Защо? И за кого вършеше това? Дали е от шпионската организация на Зия? Може да го следят, откакто е на Земя-2, но да не е забелязвал досега.

Дори да са те, какво се опитваха да постигнат със стрелбата в уличката? Ако не го искат в своя свят, могат да го натоварят на първия кораб.

Или е някой от Земята? Пратили са човек да го очисти, защото не могат да настояват официално за екстрадирането му? Предположението не му се виждаше съвсем нелепо след преживяното със Зия по време на бягството. Силк още тогава се чудеше дали тя е права, че упоритият тип, решил да ги убие или залови, е действал сам и е гонил някаква своя цел. Земята гъмжеше от лъжци и измамници — нали и той беше един от тях допреди броени месеци? Най-способните обикновено работеха за властите, по един или друг начин.

А Силк беше изменник, поне формално. Знаеше достатъчно, за да допусне, че Службата за сигурност на Земята има агенти из *аусвелта*, заети да съкращават живота на предателите, въобразили си, че светлинните години са достатъчна гаранция за свободата им. Досега подозренията му не го безпокояха много, защото всъщност не бе направил нищо, освен че помогна на Зия да избяга. Не смяташе, че точно с това е навредил кой знае колко на интересите на родната си планета. По-скоро наруши някои забрани, а не извърши злодеяния. Пък и съзнаваше, че е дребна рибка. Защо ще се занимават с него?

Но ако нито тукашните, нито земните власти го бяха подгонили, кой оставаше? Фанатик, обзет от дива ненавист към земяните? Или психопат, избрал го случайно за своя жертва?

Все едно. Важното беше, че си има проблем.

Ако нещо подобно му се бе случило на Земята, щеше да се запъти към най-близкото полицейско управление. Ченгетата щяха да зададат въпросите си на рижия и ако отговорите не им харесат, ще го задържат, докато изкопчат от него всичко. Но тук не знаеше на кого да разчита. Освен на Зия. Останалите бяха за него един огромен въпросителен знак. Струваше му се, че поне донякъде може да се

довери на Танито или на Бузо. С Хилди само си задоволиха взаимно желанията и толкова.

„Ей, Силк, още не си отговорил на единствения смислен въпрос — какво ще правиш сега?“

Я да видим... Не е лоша идея да си поприказва направо с рижия. Ако бъде достатъчно настойчив, вероятно преследвачът ще пожелае да му обясни постъпките си.

Той се усмихна. Преди година за нищо на света не би се сетил, че може да се изправи срещу някой досадник и да го принуди насила към откровеност. Твърде дълъг път измина — и в пространството, и в душата си.

За миг се подвоуми дали да не опита да изчезне по криволичещите улички наоколо. Веднага се отказа от хрумването си. Вече беше на равна нога с рижия, не искаше да го заместят с някой непознат, когото тепърва ще трябва да търси сред тълпите. Познатото зло винаги е за предпочитане. Засега...

— Няма да ви мъчим повече — каза лекарката. — Приключихме с вас.

Зия се надигна и седна на масата. Докосна лекичко превръзката на шията си.

— Дали ще позная каква реплика се очаква от мен? „О, не усещам никаква разлика“, нали?

Марад се разсмя.

— Да, това е типичната реакция след четвъртия сеанс. Строго погледнато, за вас Процедурата още не е завършила. Ще трябва да пиете малко лекарства още няколко седмици, а новите хормони и бактерии още не са... хм, напълно приспособени към вашия организъм. Но и след два месеца няма да забележите разлика. Съществено е онова, *което не усещате*. Постепенно ще се уверите, че се чувствате зле извънредно рядко, не страдате от никакви алергии и сте устойчива срещу обичайните вирусни инфекции. Иmunната ви система ще заработи като зала, претъпкана с щангисти. Вероятно по-дълго ще оставате бодра на буйни увеселения, след това ще се наспивате добре и ще бъдете съвсем свежа на сутринта. Общо взето, това е. Разбира се, ще забравите за опасността от тумори, косата ви

няма да побелява, не ви заплашват нито скърцащи стави, нито менопауза. Ако прекалявате със слънцето, все пак ще си съсухрите кожата, но несравнимо по-леко, отколкото без Процедурата. Дребните порязвания ще зарастват за часове. Счупените кости също ще оздравяват забележимо по-бързо. Но ако ви пръснат главата с куршум или ви прегази тежък камион, ще умрете като всеки простосмъртен. Не сте неуязвима, само сте се доближила с крачка-две до биологическото съвършенство.

— Като че сега е моментът да задам следващия типичен въпрос...

— Колко живот имате пред себе си ли? — Марад поклати глава. — Не знаем. Използваме мощни програми и заложихме в тях всички данни. Най-скромната прогноза е триста години. Още има неясни въпроси, свързани с дългосрочното въздействие на космическата радиация и неизбежното вредно въздействие на свободните радикали в организма. Само времето ще ни даде отговорите. Някои от мозъците на проекта са убедени, че създадохме отворена система. Иначе казано — ако внимавате при пресичане на улицата и не си счупите главата в банята, може би ще навъртите няколко хилядолетия. Според теорията на вероятностите рано или късно ще си намерите белята, а от вас зависи да е колкото се може по-късно.

Зия едва си пое дъх. Хиляди години...

— Значи остава да си гълтам хапчетата?

— Нищо друго. Само искаме да идвате за контролни прегледи два пъти в годината. Има и една безусловна забрана — не можете да напускате планетата. Сигурно разбирате причината. — Зия кимна. — След петдесет или сто години политическите отношения в галактиката може да се променят коренно. Кой знае дали тогава Процедурата няма да се е превърнала в хапче, което хората ще си купуват без рецепта? Надявам се все някога тази секретност да отпадне.

Зия стъпи на пода и пораздвижи шията си. Този път не се съдържа, макар да знаеше колко неучтиво ще прозвучат думите ѝ:

— Доктор Марад, вие не сте се подложила на Процедурата. Защо?

— Не я искам. Ясно ви е, че щом съм в проекта, нямаше никакви пречки и за мен, аз обаче съм от Църквата на Кръговрата. Избрала съм

друг път, госпожице Реландж. Колкото и години да са ми отредени, нямам желание да ги разтягам насила.

— Разбирам...

— Знам ли — подсмихна се лекарката. — Но и да ми се чудите, няма нищо лошо в това. Всеки трябва сам да направи избора си.

— Амин — промърмори Зия, отново без да се замисли.

И се изненада повече дори от Марад. Странно, защо ли точно сега тази думичка изплува от спомените ѝ? Може би защото ѝ се случи истинско чудо.

Като малка ходеше на църква с майка си. Престана, когато нейният чичо започна с уроците как тя трябва да задоволява мъжкия нагон. Бог не отвърна на молитвите ѝ да го възпре. Доколкото знаеше, сладострастникът продължаваше да хвърка със самолетчето си из дивите земи. И несъмнено още учеше едва пораснали момиченца на всичко за секса. Ако не беше брат на нейната майка, отдавна щеше да е изгнил труп. Или... безполов.

— Значи сте от вярващите — промълви Марад.

Не прозвуча като въпрос.

— Отдавна кривнах от този път. Вече вярвам в друго.

— Жал ми е за вас.

— А не бива. Щастлива съм. Благодаря ви от сърце за всичко, което направихте за мен.

— Това ми е работата. Живеем в малък град и вероятно ще се виждаме не само на контролните прегледи. А може би дори в църквата... — усмихна се лекарката.

— Може би.

Зия обаче подозираше, че това няма да се случи.

Колбърн видя Реландж да излиза от медицинското заведение, необозначено с никакви табели или надписи. Ах, тези дълги, пъргави крачки... Знаеше за редовните ѝ занимания с бойни изкуства и не се чудеше на искрящата ѝ жизненост.

А тайната зад тези дебели плътни стени отдавна му беше ясна. „Къртицата“ в сигурността на Нова Земя му осигури достатъчно сведения. Но и без да е гений, можеше да се досети, че тук крият нещо извънредно важно. Един час вътре би му стигнал да научи всичко

необходимо, за да не търси обиколни пътища към целта... но преценяваше шанса си за проникване като нищожен. Охраната и другите предпазни мерки бяха на добро равнище, не можеше да си послужи с изтърканата смешка за спешно повикания водопроводчик или електротехник. Дори не би успял да се навърта дълго наоколо, без да стане подозрителен. Затова седнаше да пие бира в отсрещната кръчма, когато Реландж влизаше за процедурите си. Тоест за Процедурата с главна буква, както му обясни продажният тип от „Снези“. Ако разполагаше с достатъчно време и пари, все щеше да измисли безупречен план. Пари имаше, време — не, а бяха еднакво важни за успеха. И в най-добре изкованата броня има слаби места. Човек от охраната с престъпни пороци, техник, чието семейство ще заплаши. Винаги можеш да откриеш болезнена точка, която да натиснеш. Хората са истинските ключове за непоклатимите врати. За съжаление нямаше месеци да изпипва замисъла си, за да отстрани ненужните рискове. Оставаха му броени седмици, а прибързаността можеше само да го провали.

Затова идеята да хване тази, която вече носи магията в себе си, му харесваше. Като нямаш възможност да научиш всичко за процеса, докарай тяло, в което процесът бушува с пълна сила. Нали е достатъчно да разглобиш една машина, за да научиш как работи?

Признаваше поне пред себе си, че би могъл да избере всеки от пациентите, посещаващи уж тайния медицински комплекс. Несъмнено щеше да му е по-лесно, отколкото при отвличането на опитна агентка, свикнала да действа под прикритие, която отгоре на всичко умее да троши тухли с голи ръце и винаги носи пистолет. Силвърман му даде пълна свобода на избора. И защо ли да го интересува как изглежда контейнерът, щом значение има само съдържанието му?

Е, да, но Силвърман се бе превърнал в ценител на окончателния резултат, вече не изпитваше тръпката на предстоящото върховно изпитание на силите. Твърдеше, че е рискувал повече от необходимото навремето.

Колбърн се смяташе за съвсем различен човек. Всеки може да лови рибки в аквариум. Но само най-великите в занаята излизат срещу големия Моби Дик, въоръжени единствено с хитроумие и харпун. Не го задоволяваше простичкото решение, не искаше да изменя на своя стил. Никога не си вършеше работата бездушно. Трудно ли е да

натиснеш спусъка или да праснеш някого с тояга? Истинският художник знае що е изтънченост. В края на краищата няма някой можеше да се мери с него?

Време беше за следващия ход.

13.

Лежах с все още преплетени тела и сърцето му трудно се успокояваше след лудешкия секс, но неговата малка тайна пак започваше да човърка мислите му. Силк реши да не казва нищо на Зия за човека, който го следеше. Нали затова избра по-самостоятелен живот?

— Как си? — попита я засмян.

Изтегна се като доволна котка до Силк, Зия дори не помисли да спомене, че са я следили. Не беше негова грижа и макар че искаше да си споделят всичко, защо да му изтърси този дребен проблем на главата? Нищо особено не се е случило.

— Много ми е хубаво — отвърна искрено.

14.

Зия предпочиташе да поддържа уменията си в стрелбището под сградата на Съдебния център. Стараеше се да отива там редовно, обикновено в петия ден от седмицата. Като агентка на „Снези“ дори не плащаше за времето и боеприпасите. Службите за сигурност и полицията имаха договори със стрелбището. Разбира се, то беше достъпно и за други хора, но повечето редовни посетители бяха ченгета от един или друг вид, също и държавни служители, чиято работа налагаше да са нащрек. Никой от тях не се отнасяше немарливо към заниманията си тук, защото ги проверяваха как боравят с оръжие. Отговорниците за условно освободените пандизчии минаваха през тестовете на всеки шестнадесет месеца, местните ченгета — всяка година, а данъчните инспектори — два пъти годишно. В „Снези“ беше най-строго, караха ги да стрелят за точки веднъж на три месеца.

Предложи на Силк да му помогне, щеше да се радва, ако идваха заедно тук. Той обаче изобщо не се въодушеви от идеята. Май се притесняваше да не изглежда пълен смотаняк.

Ами да се яде отвътре, като толкова му се иска! Какво му е виновна, ако в сравнение с него прилича на бандитска кама пред ножче за масло?

Все пак... Май имаше причини да е гузна. Но не виждаше защо той да ѝ се сърди. Знаеше коя е и каква е, преди да се съгласи да дойде с нея на Земя-2.

„Да бе, голям избор му беше оставила тогава...“

Я стига! Само това остава — да се карам със себе си.

Отговорникът я погледна и веднага извади от шкафа кутия с боеприпаси, пачка мишени и еднократни акустични гасители. Усмихна ѝ се, после натисна бутона за освобождаване на електронната ключалка.

— Днес си на девети коридор.

Тя му кимна с благодарност и не забрави да си запуши ушите, преди да влезе. Вътре вече се упражняваха осем-десет стрелци.

Познаваше някои. Мина през зоната за безопасност, осветена от кехлибарена мигалка, остави кутията на плота в деветата ниша, побърза да закачи две мишени на макарата и ги пусна на десет метра. Пое си дълбоко дъх, извади светкавично оръжието си, вече заела привичната поза, и започна да стреля. Два пъти по първата мишена, премести червената точица на прицела към главата, пусна още един куршум, после повтори с другата мишена.

Върна ги при плота и огледа попаденията. По две дупки там, където би трябвало да е сърцето, и по една наред челото.

Отбеляза ги с жълтия маркер, предвидливо вързан за плота с корда, и ги отдалечи на петнадесет метра. Презареди пълнителя и върна пистолета в кобура.

В съседния коридор съвсем същата мишена спря до нейната. Преди Зия да посегне към оръжието, другият стрелец натисна спусъка. Шестте изстрела се сляха като откос. Не можеше да види кой стои зад високата преграда, но се подсмихна — човекът явно имаше навик да хаби мунициите. Такава бързина трудно се съчетава с точност.

Изчака, докато съседът върне мишената си. От три метра вече можеше да види добре дупките. Преброи само четири, но средната беше толкова голяма и разръфана, че нищо чудно да беше направена от три куршума. А всички попадения бяха събрани в кръг, който лесно би покрила със свити палец и показалец.

Хм, сваятна стрелба от петнадесет метра дори със служебното ѝ оръжие, при това бавно и внимателно. А при картечно темпо — направо великолепна.

Измъкна пистолета си, решена да повтори постижението. Стреляше малко по-бавно, само в главата. Когато върна мишената, цъкна недоволно с език. Пет от шест, при това доста разпръснати. Можеше да ги покрие с цялата си длан.

Намръщи се. Повечето ченгета и агенти, идващи тук в същия ден, не можеха да ѝ стъпят и на малкия пръст. А мъжът до нея — беше мъж, вече си спомни, че го видя, преди да застане в нишата — просто я засрамваше. Освен ако случайно се представи толкова блестящо.

Докато изправваше постепенно съдържанието на кутията, следеше с ъгълчето на окоото съседните мишени. Чудно, но непознатият винаги ги изравняваше по разстояние с нейните. Пет метра, петнадесет, двадесет, седем. И май всеки път стреляше по-добре.

Започваше да се вкисва. Внушаваше си, че е все едно, защото стрелбата ѝ е отлична поне спрямо действителните нужди на един агент — сигурно ликвидиране на жертвата. Като гръмнеш някого в сърцето, сантиметър-два в страни няма да му помогнат. А и откъде да знае що за измишльотина държеше в ръце страхотният тип до нея, може да е дългоцевна, специална изработка, със сложен прицел и точно нагласен спусък...

Взе още неизползвана мишена и я прати в дъното на стрелбището — четиридесет метра. Наложил си по-спокойно и дълбоко дишане, направи бързото упражнение за прочистване на съзнанието, което научил от Танито. Забравяш всичко друго, нека остане само тук и сега. Разтръска ръце, за да освободи мускулите си, премрежи поглед за няколко секунди. Чак тогава хвана пистолета. Малкото 6-милиметрово оръжие се превърна в продължение на ръцете ѝ, естествено като пръстите. Захват, прицел, дишане, спусък — всичко ставаше плавно и сякаш от само себе си, без мисълта да участва. Само по усет. Или се оплескваш докрай, или всичко свършва според желанията ти. Този път ѝ се стори, че е налучкала нужното състояние. Спря червената точица в средата на мишената и започна да натиска отсечено спусъка. Изпразни пълнителя за три секунди.

Щом свърши, съседът загърмя — със същото темпо.

Мишените им потеглиха към плотовете едновременно.

Още отдалеч видя, че най-сетне го е надминала. Разсейване не повече от седем сантиметра — превъзходно за такова разстояние. Той можеше да се похвали с диаметър на групата девет сантиметра, имаше и едно попадение още по-в страни.

Ухили се. Крайно време беше!

Разглоби пистолета и го почисти с шомполите и разтворителя, които никога не липсваха по плотовете. Сглоби го и постави всекидневния зареден пълнител. Пъхна го в кобура, прибра празната кутия и надупчените мишени, накрая изключи лампата в нишата.

Щом прекрачи към осветената ивица, съседът също се показа.

— Добре се представихте — кимна ѝ усмихнат.

Зия го огледа неназрачно. Светъл тен, гъста къса коса, някога лъскаво кестенява, но вече сивееше. В първия миг прецени, че е на около четиридесет години. Доста мускулест, ръст малко над средния. Носеше почти черен панталон от синлин, изопната по тялото тениска,

беше обул ботуши. Взря се набързо в ръцете и бръчиците около очите. Веднага добави още няколко години към предполагаемата му възраст. Дреболиите го издаваха, но повечето хора биха повярвали, че е помлад. Движенията му показваха чудесен мускулен тонус. Не можа да познае акцента му, явно не беше местен.

— Благодаря. Вие стреляхте по-добре.

— Не и последния път.

— Последният не се брой, важен е първият.

Той се засмя искрено.

— Вярно. Аз съм Крофт Колбърн.

— Зия Реландж.

Кимнаха си с взаимно уважение.

— Е, трябва да тръгвам — каза мъжът. — Имам спешна работа.

Може да се виждаме тук.

Излезе, а тя продължаваше да мисли за произношението му. Найн Гепак? Нова Австралия? Или дори Земята?

Докато застана пред бюрото на отговорника и му даде кутията и мишените, любопитството я загриза достатъчно силно, за да попита:

— Милош, от кои е този тип, дето излезе преди мен?

— Де да знам. Май не е от нашите, щото си плати таксата.

Трябва да е цивилен.

— Виж ти... Ще изкараш ли данните му, за да ги погледна?

— По работа ли?

— Не, само ми стана интересно. Той регистрира ли си разрешителното за носене на оръжие?

— А, нямаше нужда. Взе пушкало под наем.

— Под наем? И направи такова чудо с пистолет под наем? Кой модел?

— Същият като твоя служебен. „Джобен сокол“, 6-милиметров.

— Господи... Покажи ми все пак какво имаш за него.

Милош вдигна рамене и промърмори:

— Компютър, искам данните за последния, върнал оръжието си.

— Холообразът веднага светна. — Обърни.

Сега Зия можеше да прочете краткия текст. Примигна озадачено. Името беше Клийт Клейбърн. Сви вежди. Нали ѝ се представи като Крофт Колбърн?

Я, какво става тук?

Прегледа набързо данните.

— Ще ми пуснеш ли распечатка?

— Зия, да не очакваш неприятности с човека?

— Засега не. Но може и да ми създаде работа в края на краищата.

— Ясно. Компютър, распечатай файла.

След няколко секунди лазерът изплю листа и Милош ѝ го даде.

— Ей, не забравяй да ми кажеш, ако трябва да внимаваме с него.

— Непременно. Благодаря ти.

На излизане продължаваше да се взира в редовете. Защо този чудак реши да ѝ се представи под фалшиво име? Дали не е с брачен договор и са търси малко разнообразие, но не иска партньорката му да научи? Тогава защо изобщо не се опита да я свали? Само я похвали за стрелбата и не се възползва от повода да пуска лафове. Усмихна се и излезе. Не пролича тя да го интересува особено.

Нещо друго ли се мътеше?

Както ѝ вървеше напоследък, нямаше да е зле, ако си отваря очите на четири.

Колбърн се подсмиваше, когато изкара колата си от гаража под Съдебния център. Тя напълно оправда очакванията му — реши да го провери. Стреляше чудесно, а той ѝ натриваше носа всеки път, освен последния. Изкикоти се. Накрая нарочно се поизложи с отплеснатия малко встрани куршум. Раздразни любопитството ѝ — непознатият с шампионските постижения. На нейно място и той щеше да се ядоса. Тя трябваше да попита за него. И когато научи, че е взел пистолет под наем, а името в документите му е друго... Ха, нима има на света агент, който поне малко да си оправдава заплатата и да не се вкопчи в странните подробности? Ще започне да го преслушва.

Засега желанията на Колбърн се сбъдваха. Размаха стръвта под носа ѝ и тя я налапа. Едно-две дръпвания и кукичката ще се забие. После ще е само въпрос на време Зия да бъде негова.

Силк видя Хилди да си яде обяда в покритото дворче пред закувалнята и замалко не я подмина. Нали затова не припарваше до онзи магазин — не искаше пак да я срещне. Съмняваше се това да я е

притеснило особено. Онзи път показва само, че ѝ се иска да опита как ще е чуването набързо с един земянин. Никакви накърнени чувства.

Но тя вдигна глава и го забеляза. Веднага се усмихна лъчезарно.

— Силк! Много се радвам да те видя.

Е, поне му е запомнила името...

— Здравсти, Хилди.

— Тук ли ще хапнеш?

Точно това смяташе да направи допреди секунди, но реши да се отърве от неловкото положение.

— Не, ей сега обядвах.

Устните ѝ се разтеглиха в познатата му котешка усмивка.

— Мога да ти предложа и десерт, ако не си се наситил.

Сърцето му подскочи в гърдите. Беше му приятно с нея в леглото, но нищо друго не ги свързваше. Като по-млад на Земята си поигра на воля с партньорки, които също търсеха неуморно чувствените наслади. Запознаваш се с някоя в ресторанта, отскачате до тоалетната, шибате се почти до загуба на съзнание, разменяте си усмивки и се връщате да си доядете. Забавно, но по-подходящо за хлапета. Евтина възбуда, охлаждане на нервите. Никой не страдаше, затова пък беше доста безсмислено. Сега ситуацията беше почти същата.

Хилди не беше като Зия, поне с нея не се чувстваше непълноценен. Не знаеше дори колко по-добър стрелец е от него. А Зия си запази правото на служебен секс с кого ли не... защо и той да няма нещо настрани?

Изкуши се за миг. Но навреме си призна истината — не изпитваше никакво желание към тази жена, особено ако в края на деня щеше да се озове в леглото на Зия. Отдавна бе загърбил суетния стремеж да се прави на бик. Вече се чудеше защо е смятал за такова предизвикателство да задоволи три-четири жени от зори до зори, а и струвало ли си е? Не се съмняваше, че силите ще му стигнат и сега, но психически би се скапал. Не и не! Цената е твърде солена.

— С удоволствие, само че трябва да се връщам на работа. Може би друг път?

— Имаш ми номера — напомни Хилди безгрижно.

Не изглеждаше особено разстроена, че той не ѝ налетя още в дворчето на закусвалнята.

— Така е. Доскоро.

Отмина по тротоара. Нямах да се видят повече, освен пак случайно. А преди няколко години дори не би му хрумвало да пропусне случая! Днес обаче устоя на съблазънта.

Възнагради се със самодоволна усмивка и се почувства праведен.

15.

Колбърн си подсвиркваше Канон в ре-минор на Пахелбел. Каза на гласовата аларма кода за достъп и тя се изключи. Докосна с палец сензора на ключалката и влезе. Почти студеният въздух, минал през климатика, беше истинско облекчение след влажния задух навън. Прекара два часа във фармацевтичната фирма, после се влачеше в претовареното движение с колата, чиято система за охлаждане плачеше за поправка. Облян в пот, той се постара да потисне напирещата раздразнителност. Смяташе да грабне сака и да се изнесе в близката спортна зала, за да се отърве от напрежението с час-два усилена тренировка.

Щом видя седналата на дивана в хола Зия Реландж, стресна се достатъчно, за да посегне към пистолета си. Ръката му обаче се плъзна само няколко сантиметра, преди да спре.

Усмихна се на жената.

— Добър ден.

Ако го е искала мъртъв, вече щеше да е осъществила намерението си.

Не бе усетил как го е проследила, не долови и присъствието ѝ на влизане, макар да знаеше, че рано или късно ще се лепне зад гърба му или направо ще го предизвика. И фактът, че тя вече е тук, го зарадва... но и го подсети за сериозната грешка, която е допуснал. Ето я, седи на дивана с празни ръце — истинска изненада, която означаваше две неща: по-способна е, отколкото предполагаше. И вероятността изобщо да не я отведе на Земята нараства сериозно. Е, това още не беше сигурно.

— Добър ден — отвърна тя на поздрава му. — Моля ви, седнете. Ще пийнете ли нещо?

Усмивката му стана по-топла. О, колко изтънчено... Показваше му кой владее положението, и то на собствената му територия.

— Нещо безалкохолно.

Тя махна към барчето.

— Сипете си. По-добре от мен знаете какво имате тук.

Колбърн отиде при барчето все така засмян. Стараеше се хладнокръвието да не му измени. Спомни си стария майтап за значението на думата „опитен“ — бе чувал други да говорят за него така: човек, който *нищо* не върши за пръв път. А сега му се случи нещо ново. Никой не бе успявал досега да го свари със смъкнати гаци, образно казано. Интересно преживяване.

Извади две бутилки газирана вода.

— Искате ли?

— Нямам нищо против.

Счупи пластмасовите калъфчета и отвинти капачетата. Остави едната бутилка на масичката пред Зия. Допускаше, че жената е настръхнала от нерви, но не забеляза и най-малкия признак за това, когато тя се намести по-удобно на дивана, а той седна в креслото срещу нея. Разстоянието между тях беше около четири метра, малко прекалено за един-единствен скок. Който и от двамата да опиташе такава щуротия, другият би имал време да извади оръжието си...

Присмя се мислено на себе си. Ама че навици! Нямаше да размахват пистолети — не сега и не тук. И за нищо на света не би искал да я простреля случайно. Вдигна бутилката и склони глава в безмълвен тост. Повече напомняше израз на почит. Видя, че тя мигом схвана значението на жеста и отвърна със същото.

Превъзходно!

Двамата отпиха едновременно. Щом привършиха с ритуала, Колбърн остави бутилката на масичката и Зия отново повтори движението.

Щом тя беше тук, значи се е досетила с кого си има работа и можеха да пропуснат увъртането. Но какво точно знаеше?

— Отлично се представихте — подхвърли той.

Защо да не признае очевидното?

— Благодаря. А вие сте по-печен, отколкото се опитвате да изглеждате.

Колбърн пак се ухили неволно. Блестяща реплика!

— По какво съдите?

— По нагласеното представление и номера с двете имена. Щом сте толкова хитър, че да привлечете вниманието ми със смайваща

стрелба, не може да сте зяпльо, който си бърка името, господин Колбърн.

— А защо не Клейбърн?

— Защото използвате това име в документите си — усмихна се Зия.

Той кимна.

— Какво друго знаете за мен, госпожице Реландж?

Тя не се смути, че той също знае с кого говори.

— Ами знам какъв сте и кой сте. Не е особено трудно и да се досетя защо сте тук. Вечният живот...

Колбърн не се поколеба да признае, че ѝ се възхищава. А Зия само вдигна рамене.

— В нашия космически пуцинак няма голям избор от нещица, които човек си струва да открадне. И кое друго заслужава от Земята да пратят най-ловкия си агент? Вече знаем, че все някой се е досетил след скорошните ми приключения там. Ние — *аусвелтерите*, не сме чак такива хитреци като вас, но пък не сме и тъпанари.

Той пак кимна с уважение. Тя надминаваше и най-смелите му надежди. Прозря, че е шпионин, кой го е пратил и с каква цел. Но за него друго беше по-важно — Зия знаеше, че няма да го учуди със споменаването на уж най-добре пазената тайна в този свят. Всъщност нищо не му разкриваше до този момент.

Прелестно надиграване, от години не се бе чувствал толкова освежен. Каква наслада е да имаш насреща си професионалист! Логиката неумолимо подсказваше следващата стъпка.

— Зия, а защо още не съм проснат в някоя глуха уличка? Нали нямаш нищо против да си говорим като добри познати? Бих очаквал най-малкото да се опомня в килия, където вашите мозъчни касапи се разхождат със сондите си по моите неврони.

Тя вдигна вежди.

— Нима биха измъкнали нещо от вас с дроги или изтезания?

— О, не. Имам заложен психоблок. Ще се задейства още с първото проникване отвъд името, службата и задачата ми.

Събра юмруци и изведнъж разтвори пръсти, имитирайки взрив. Тя кимна.

— В това сте ни изпреварили. А колкото до глухата уличка, господин Колбърн...

— Моля те, името ми е Крофт.

— Както предпочиташ. И двамата знаем правилата. Може край теб да се навъртат други агенти за всеки случай или някой да е готов веднага да се захване със задачата, ако те спипат. Нищо чудно и ти сам да не подозираш кои са. Тук си имаме поговорка: „Вълкът оставя следи по снега, а не в клетката.“

— Много прозорливо — отбеляза той. — Но сигурно има и друга причина, нали? Ако намерението ти е било да ме тикнеш на топло, трябваше вече да си го направила.

— Никога не е късно.

— Не забелязвам да носиш оръжие, но предполагам, че все пак имаш. Мислиш ли, че ще успееш да се справиш с мен? Особено след малкото състезание в стрелбището?

— Да, уверена съм. Делят ни само няколко метра и пъргавината е за предпочитане пред прецизността. А аз съм по-млада и по-бърза.

Много я харесваше — непоколебима и остроумна. Е, би предпочел да е с няколко години по-опитна, в характера ѝ още се усещаха неизгладени ръбове, но проблемът не изглеждаше неразрешим.

— Нека обсъдим това друг път — предложи Колбърн. — Истинската причина да не ме премахнеш и да не ме издадеш на вашите власти е, че искаш нещо от мен.

Беше неин ред да признае точността на разсъжденията му и тя не го разочарова — кимна безмълвно.

— И какво е все пак?... — подкани той.

— Силк. Искам никой да не го тормози.

Колбърн се сгълча мислено. Започваше да се хили като слабоумен. Но пък отдавна не бе срещал такъв противник. Дали Зия наистина беше толкова способна или той искаше да види в нея въплътените си мечти?

Не, не се заблуждаваше. Струваше му се, че цяла вечност очаква да срещне достоен партньор в играта. Тъй и не му се случи. Дори тази млада красавица не му беше равна, но поне оставяше другите далеч зад гърба си. И с подходящи напътствия би го доближила още повече по качествата си. Ето, вече успя да разбере с кого говори и не криеше уважението си. А Колбърн на свой ред ценеше нейната схватливост.

Щом намеси своя любовник, Зия даде в ръцете му лоста, с който да я откъсне от привичната ѝ почва и да я изведе в желаната от него орбита. Подсказа му и друго. Още не е затънала безнадеждно в цинизма — печалната участ на повечето хора в занаята. От душата ѝ не е изчезнала искрицата на съпричастието и загрижеността. Привлекателна, умна... и носи в себе си тайната на невероятното дълголетие. В този миг Колбърн взе решението си. Няма да я отведе на Земята, за да я съсипят с изследвания и рязане лекарите на Силвърман.

Всъщност нямаше намерение повече да припари до родната планета.

Силк натискаше педалите без излишни усилия по една от потесните улици и начесто проверяваше в огледалцето дали рижият още го следва. Потта избиваше на тъмни петна по полипропиленовите му риза и панталон, но не жегата го безпокоеше в момента. Писна му да не знае какво става.

Провери фирмата, на чието име е регистриран мотопедът. Не откри каквото търсеше. Холдинг за прикритие, нищо повече от кутия за електронна поща. Все пак това му подсказа няколко вероятни обяснения, до едно неприятни. Време беше да поеме инициативата.

В сравнение с планетата-майка Земя-2 се оказа доста неспокоен свят. Чуваше често приказки, че по други планети на *аусвелта* насилието било още по-обичайно — твърде неприятно прозрение за един цивилизован човек.

Но имаше ли право да се смята за цивилизован човек? Точно на Земята уби двама души. Вярно, тогава попадна в безизходица — да ги пречука или да се прости с живота си. Сега как се чувстваше? Можеше да махне с ръка, все едно е сънувал избледняващ кошмар. А убийството уж оставяло дълбоки рани в психиката и белезите зараствали с години. Само че Силк и досега побесняваше, щом се сетеше за преживелиците си, не изпитваше и сянка на печал. Гледаше си своята шибана работа, а хора, *които дори не познаваше*, се опитваха да му вземат главата! Така не може! Огънят на яростта го изгаряше — как смееха да отнемат единственото истински скъпоценно нещо за него?! Откраднаха цялото бъдеще на Мак, махнаха я от пътя си едва ли не с безразличие, като че смачкаха комар. Не би им мигнало окото да

убият и Зия. Това също го вбесяваше до безумие. Щом някакъв боклук е решил да посегне и на теб, и на най-близките ти, значи сам си го търси. Може и да опростяваше нещата, но нищо не го терзаеше. Ако някой тъпанар ти каже, че нямаш право да се защитиш, значи в главата му вее вятър. Точка по въпроса.

Допускаше рижиат да не е сериозна заплаха. Може би само е искал да го сплаши със стрелбата в здрачната уличка. Е, успя, нямаше спор. И каква беше първата мисъл на Силк? Купи си оръжие и се научи как да си служи с него. Кипеше от тази несправедливост. Защо не го оставят на мира? Не те закачам, но и ти не ми досаждай — също простичко правило, обаче спазването му гарантираше спокойствие. А рижиат реши да му трови живота. Крайно време е да научи защо.

Провери и избра този маршрут след няколкодневни обиколки. Последния път дойде тук сам и пеша. Измъкна се от блока през задния вход, оставяйки триколката на паркинга — подозираше, че може да са ѝ прикачили предавателче. Намери подходящо място и състави окончателно плана си. Също като мъдрите сентенции, които го осеняваха напоследък, замисълът му не се отличаваше с прекалена сложност.

Доближаваше завоя. Превключи на ниска предавка, натисна спирачките и свърна в пресечката. Тук имаше само заводчета и складове, проходът беше с формата на буквата Г. Лявото разклонение свършваше в глухата стена на инсталация за преработка на пластмаси, дясното — пред обикновено заключените задни врати на няколко малки офиса.

Силк зави надясно и напъна педалите. Предпоследната врата се вдигаше нагоре на ролки и беше достатъчно широка да пропусне натоварен камион. И тази, и следващата двайсетина метра по-нататък бяха на склад под наем, където Силк вече беше наел голям шкаф. Така научи кода за товарната врата. Другата можеше да отвори отвътре.

Скочи от триколката в движение и побърза да набере цифрите на древната електронна ключалка. Вратата изпъшка и заскърца нагоре. Той избута вътре возилото си, щом отворът стана достатъчно висок.

Дежурният седеше в будката си до главния вход отпред, а дотам имаше цял лабиринт от коридори. Тук бяха поставили само четец на пропуска. Щом скенерът удостовери, че Силк има достъп, отвори и вътрешната врата.

Остави триколката и се втурна по страничния коридор.

Спря пред втората врата и я откряна мъничко, колкото да вижда всеки минаващ край нея.

Сега започваше трудната част. Ако рижият иска да го открие, трябва да стигне до разклонението. И да прецени точно времето. Избърза ли, рискува Силк да го види. Ако се бави, ще го изтърве. Скоро ще се убеди, че наляво няма изход. А от дясната страна има няколко врати. Ще му се наложи да провери откъде може да се мине. Едва ли ще остане на мотопеда си.

Силк се озърна предпазливо. Дори някой да си вършеше работата в склада, не доближаваше задния вход. Затова избра мястото и този час от деня.

Дланите му се овлажниха, избърса ги в панталона си, който също беше мокър. Знаеше, че дишането му е твърде учестено, насили се да поема въздуха по-дълбоко и спокойно. Е, не успя да позабави ударите на сърцето си, нямаше и с какво да си изплакне пресъхналата уста, а по тила му сякаш пълзяха буболечки. Преди смъртта на Мак изобщо не познаваше това усещане, но оттогава му се случваше по-често, отколкото би искал — беше уплашен. Страх, от който ти се усукват червата. Благоразумието в него настояваше, че върши невероятна глупост, че просто трябва да си прибере триколката и да се измъкне през портала отпред, за да се мушне под леглото вкъщи и да се свираща там, докато всички неприятности изчезнат сами.

А друга част от съзнанието му сумтеше: „Майната им на всички! Щом искат да си играят, ще им покажа аз...“

Сянката мина през процепа толкова бързо, че едва не я пропусна. Пое си дъх и отвори още малко — видя гърба на рижия.

Издиша рязко. Постоя така още миг и извади пистолета от кобура. Погледна дали светодиодът на пръстовия сензор е още зелен и грубо дръпна дръжката. Чу се чегъртане, вратата заседна, но имаше място да излезе.

Непознатият, може би стреснат от шума, вече се обръщаше. Ръцете му бяха празни.

— Не мърдай, шибаняк!

Онзи се смръзна за секунда, Силк си въобрази, че владее положението.

После рижият се метна в странично кълбо като акробат, извъртя се с лице към него... и вече държеше пистолет.
Мамицата му!...

16.

Когато Зия излезе от къщата на Колбърн, успяваше да си сдържа нервите колкото да не ѝ се подгъват краката. Макар да вярваше, че изигра добре всичките си козове, този особняк почти я омагьоса. Излъчването му беше на свръхкомпетентен човек, знаещ какво иска и как да го постигне. Напомни ѝ за един от първите ѝ инструктори в „Снези“ — побелял мъж над петдесетте, навъртял три десетилетия служба. Преди да се оттегли на несъмнено заслужена почивка, в академията се опитваше да научи на нещо бъдещите агенти. Виждаше се, че доста е изстрадал, но въпреки това беше недостижим дори за най-ловките хитреци в курса. Отидеш половин час по-рано, а той вече чака в залата. На другия ден си там час преди занятията, а той си седи до катедрата. Точно като дивите кучета около града, където живееше навремето с майка си. Позволяват ти да ги храниш, понякога те оставят да ги доближиш на една протегната ръка, но при първото внезапно движение вече са на петнайсетина метра и се зъбят, избират дали да те захаят или да изчезнат. Така се чувстваше с онзи белокоос инструктор, същото беше сега и с Колбърн. Опасни. Непредвидими.

Сигурна беше, че го изненада в първия миг, но долови само леко трепване. Сякаш бе очаквал такова посещение.

А може би е искал да я подмами, каза си Зия, с малката уловка в стрелбището. Иначе нямаше да си позволи фокуса с двете имена. Наистина ли е познал още тогава, че ще я накара да се впусне по следите му?

Нарочно ли го е направил?

Почти не се съмняваше, че го дебне незабелязано, а той вероятно е знаел през цялото време...

Каква беше играта му и защо тя още не успяваше да се досети за правилата?

Ясно, дошъл е да научи тайната на хилядолетния живот, сам го потвърди.

Имаше обаче и друго...

Вмъкна се в кабината на колата и се подруса на меката гореща седалка. Вентилаторите, захранвани от батериите на покрива, поддържаха постоянна температура на въздуха, но слънцето бе огряло седалката. Ето, забрави една от летните дреболии — винаги да оставя колата на сянка.

Включи електромотора и подкара, усилвайки докрай вентилацията. Лепнеше от потта, която започна да избива по кожата ѝ още в приятно охладената къща. Не се чувстваше като пиленце пред кобра, имаше остри зъби, но кой знае би ли излязла жива от схватка с Колбърн? Въпреки самохвалството пред него не вярваше двайсетте години в повече да са го направили чак толкова муден. Каква полза да извади първа пистолета и да го надупчи, ако той също успее да я гръмне? В тези надпревари нямаше второ място, а и равният резултат не беше утеха за никого.

И сега какво?

Нямаше защо да умува дали той е бил невидимата сянка, накарала я да настръхне. Виждаше се, че е достатъчно кадърен. И затова изобщо не му вярваше, но трябваше да мисли за Силк.

Познаваше си занаята и предполагаше, че земяните рано или късно ще измислят начин да се сдобият с Процедурата. Ако отстрани Колбърн от сцената, ще забави нещата само с броени месеци, а следващия път може да се вкопчат направо в Силк.

Естествено, не забравяше, че извършва предателство, като не докладва за Колбърн. Но прекрачиш ли чертата, не те интересува колко ще затънеш. Наказанието е все същото, а и могат да те пречукат само веднъж.

Имаше ли изобщо съмнение кое е по-важно — тайната, вече пукаща се по шевовете, или животът на мъжа, когото обичаше?

А щеше ли да си го мисли, ако още не беше минала през Процедурата?

Силк не очакваше такова гимнастическо изпълнение от рижия. Въобразяваше си, че е готов за всичко, и това поне донякъде беше вярно, но сблъсъкът с действителността пак не приличаше на старателно подготвения план.

Преди години си бе втълпил да възстанови древна електрическа печка за кухнята. Смени частите, които му се видяха съмнителни, сглоби я и протегна ръка към превключвателя. Не знаеше дали е съединил правилно всичко и не изключваше възможността цялата инсталация да даде на късо. Помнеше предупрежденията в инструкцията за безопасност и въпреки това гейзерът от искри го стъписа, та чак подскочи до тавана.

Мъжът срещу него пусна първата стреличка и Силк сякаш се върна за миг в кухнята през онзи ден. Хем подготвен, хем здраво раздрусан. Сравнението се стрелна през ума му между звуците на първия и втория изстрел.

Още една стреличка изскочи със звън от оръжието на рижия.

Силк приклегна пъргаво и чу свистенето на сантиметри от лявото си ухо...

И натисна спусъка. Стана толкова бързо, че дори не помисли да се прицели. Просто насочи цевта към противника и стреля.

Онзи се сгърчи, отлитайки назад, и плъосна на мръсния пластоцимент. Пистолетът му издрънча в стената и отхвъркна на два-три метра.

Заяпа се в поваления мъж и не забеляза веднага мигащата жълта светлинка на светодиода, пък и не се сети още секунда-две какво означава. Празен. В пистолета нямаше нищо. Изпукал ги е всичките... Не помнеше да е правил това.

Озърна се. Слабият шум от стрелбата май не бе привлякъл ничие внимание. Никой не тичаше, не викаше полиция, не надничаше любопитно.

Отиде при рижия и приклегна, кой знае защо насочи безполезното си в момента оръжие към него. Още дишаше. Стреличките не би трябвало да проникнат надълбоко дори в меките тъкани — стигаше да се забият сантиметър през кожата, за да си свършат работата. Видя кръглите краища на цилиндърчетата да стърчат от гърдите на рижия сред пръстенчета от кръв. Поне четири попадения. Останалите вероятно са отскочили нанякъде от стената, когато мъжът вече е паднал.

Една не можеше да причини смъртоносен шок, но четири? Трябваше да измисли нещо. Изключено е да разпита рижия — нямаше представа дали той ще остане в безсъзнание броени минути или

няколко часа. Не искаше да се навърта край паднал мъж, който прилича на труп... и нищо чудно да се превърне в такъв. Е, можеше да завлече противника до своя шкаф в склада, но и тази идея не му допаднаше. Ама че блато... Този тип трябваше само да си вдигне ръцете и да прави каквото се иска от него, тоест да отговаря откровено, фантазиите на Силк обаче си останаха само в главата му. Каква полза от заплахите, ако никой не иска да ги чуе?

Гадост...

Колкото и да се противеше инагът му, да потърси Зия беше най-добрият му шанс за измъкване. Тя непременно щеше да знае какво се прави в такива положения.

Изправи се и прибра пистолета в кобура. По дяволите, дори не се сети да вземе резервен пълнител. Как да предположи, че ще изстреля всичко наведнъж? Прекрачи и вдигна оръжието на рижия — почти като неговото, но с механичен предпазител и с дребни разлики във формата.

После измъкна комуникатора от колана си.

— Какво е станало?!

— Дълго е за обясняване. Ще имаме време и по-късно. Какво да правя сега?

Зия тръсна глава, за да проясни малко мислите си. Беше на половината път към дома си, когато Силк я потърси. Гръмнал някого, онзи пък го дебнал дни наред. Може би е от хората на Колбърн. Станал е излишно самонадеян и е позволил обектът да го надуши. И трябва да е окаян мърльо, щом се е оставил Силк да го просне.

— Влез в склада и заключи вратата. Стой до своя шкаф. Каж ми номера. — Тя се постара да запомни цифрите. — Добре, чакай ме там.

Прекъсна връзката и пак поклати глава. Горкичкият Силк! Сякаш привличаше като магнит неприятностите. Първо всичко, което го сполетя на Земята — и нейната роля тогава не беше за пренебрегване, — после тук, на десетки светлинни години. Явно някой космически шегаджия си прави гаргара с него...

Стигна с колата, докдето можа по първостепенните улици, остави я на паркинг и нае мотопед. Докато пъхаше монети в автомата, постара се да огледа околността за „опашка“.

След пет минути беше пред главния вход на сградата. Каза на пазача, че трябва да се срещне с един от клиентите на фирмата вътре, и добави номера на шкафа. Той извика на екрана един от текущите файлове и кимна.

— Ами да, влязъл е отзад.

Зия мина по лабиринта от коридори и най-сетне откри Силк. Облягаше се на стената до шкафа.

— Съжалявам, че те забърках — бяха първите му думи.

— Вината не е твоя.

Той наведе глава.

— Е... зависи как погледнеш. Знаех, че онзи ме следи. И, ъ-ъ... сам го прикотках да дойде тук. Промъкнах му се в гръб, исках да му задам няколко въпроса. А той извади пистолет и започнахме да се стреляме.

— Божичко! Защо не ми каза веднага, щом видя, че върви след теб? — Мълчание. — Силк?

— Исках сам да се оправя.

— Да ти се не види и дебелията глава! Не си ченге, а инфопаяк! Нищо, че потренира малко и си купи пушкало. Това не означава, че си готов да се правиш на шпионин!

Той въздъхна.

— Убедих се вече. Извинявай. Сега как трябва да постъпим?

— Я да го видим онзи скапаняк.

Изведе я през задната врата.

Рижият беше изчезнал.

Силк се заозърта трескаво. Отидоха до мястото, където алеята се разклоняваше. Не намериха и мотопеда на мъжа.

— Сигурно се е опомнил и е предпочел да се махне бързичко — предположи Силк.

— Нали каза, че си го улучил с четири стрелички?

— Най-малко.

— Стандартни, биоелектрически?

— Ами да.

— Няма начин да се надигне сам поне трийсет до четирийсет минути, освен ако е с ускорената обмяна на мушица-винарка.

— Къде е тогава?

Тя се намръщи.

— Може да е имало и други с него. Ако е така, голям късметлия си, че още мърдаш.

Силк я зяпна уплашено. Чудесно. Нека потрепери малко. Иначе пак ще загази. Каквато и сделка да бе сключила с Колбърн, нямаше съмнение, че негов агент, озовал се пред насочен пистолет, лесно би се поблазнил да надупчи нахалника, а чак след това да се тревожи за последствията. Сърдеше се на Силк и в същото време признаваше, че не се е представил зле. Сгащил професионалист в капан и се оказал по-точен от него. Бе работила по няколко задачи с агенти, които и за толкова не ги биваше. Не забравяше и че е открил „сянката“ си, а самата тя трябваше да чака, докато Колбърн се издаде нарочно... Да, Силк не се бе изложил.

Но нямаше намерение да му го казва.

— Тъй, значи. Помниш ли някакви особености във външността му?

Изслуша описанието на рижия. Не приличаше на никого от познатите ѝ. Силк добави, че знаел регистрационния номер на мотопеда, също името и адреса на собствениците, но открил, че фирмата е само фасада.

— Нищо. Може пък аз да изровя повече сведения. Кои са собствениците?

— „Накахаша“.

Зия настръхна от внезапно излялата се в кръвта ѝ прекомерна доза адреналин. Не позволи на лицето си да я издаде, но трудно преодоля изненадата.

„Накахаша“ всъщност принадлежеше на „Снези“.

Силк остави заключената си триколка в склада, качи се зад Зия на мотопеда и тя го откара до колата си.

— Май е по-разумно да не се делим засега — предложи Зия. — Нещо се мъти и не ми харесва.

— Да, няма майтап. При теб или при мен?

— Все едно.

— Значи ще дойдеш в апартамента ми и ще останеш, ако те помоля?

— Предпочитам къщата, но ако толкова искаш, ще дойда.

Охотното ѝ съгласие му стигаше.

— Ами... Къщата ти е по-просторна и имаш по-святна система за сигурност. Да тръгваме.

По целия път Зия наблюдаваше в огледалцето возилата отзад. Дори някой да се беше лепнал за тях, този път Силк не видя нищо подозрително.

Чувстваше се изтощен, съсипан. Искаше му се да спи дълго и непробудно. Познаваше това състояние — пълното отпускане след излишни вълнения. За пръв път му се случи на Земята. Но въпреки преумората забеляза още нещо у себе си. В най-разгорещения миг, когато двамата с рижия се опитваха да се улучат, усети не само тежкия страх, превърнал корема му в топка олово. А и възбудата. Тръпката.

Осъзна и друго, докато гледаше как Зия успява и да кара, и да търси с поглед опасността.

Някаква много първична част от него се бе наслаждавала на изпитанието.

17.

Щом влязоха, включиха отново алармата и задействаха всички ключалки. Зия веднага мина по стайте с търсач на „бръмбарчета“, размахваше го както свещеник кадило. Накрая се увери, че не ги наблюдават или подслушват, и започна да обяснява на Силк в какви неприятности се бяха оплели.

Щом чу за споразумението ѝ с шпионина от Земята, той я прекъсна:

— Ама че лайнар! Защо не му спрем кислорода? Трябва ли да му играем по свирката?

— Остави ме да довърша. Не е никак просто.

Разказа му за онова добиче в Първа стъпка и защо бе принудена да го убие. После го осведоми, че истинският собственик на мотоциклета, каран от рижия досадник, е нейната служба. Накрая добави, че е минала през Процедурата.

Силк я гледаше смаян.

— И какво означава всичко?

— Не знам. Но „Снези“ има пръст в историята. Възложили са на някого да те следи, а не виждам никакъв смисъл. Твърде скъпичко е да поддържаш постоянна опашка, освен при активна разработка. Можеш сам да провериш — тук си имаме множество земяни, избягали или емигрирали официално, но не ги държат под око през цялото време, макар да *знаем*, че някои от тях са шпиони. Защо да се занимават точно с теб? И защо аз дори не подозирах?

— Може би смятат, че не си обективна.

— Ако е така, прави са. Но нямам представа дали някой се опитва да ми забие ножа в гърба. Вече стъпваме по непозната територия и е добре да знаем какво става, преди да сме хлътнали в ямата.

Силк закима.

— Как ще стане?

— Ще караме подред. Проклетникът, който искаше да ме заколи в Първа стъпка. Рижият, който те дебнеше. Все някакви следи са оставили. Доста хора ми дължат услуги. Ще се свържа с тях. Мога да се занимавам с това колкото си искам, нали съм в „отпуск“.

— Струва ми се разумно. От мен какво се иска?

— Да ходиш на работа. Това е мой терен. Нямах нито опит, нито официални пълномощия. Не се обиждай, но само ще мътиш водата.

— Ясно...

— За Бога, Силк, недей да се цупиш! Опитвам се да те опазя!

— Виждам. Накрая ще почнеш да ми бършеш нослето и да питаш изял ли съм си закуската.

— Тези хора са опасни. Не искам да ти се случи нищо лошо. Не забравяй, че още си в изпитателен срок и нямаш гражданство. Забъркаш ли се сериозно, отхвърлят ти молбата и те депортират.

Той сякаш не я чуваше.

— Да, само че рижият стреля по мен! Имам право да науча кой го е насъскал и защо.

— Щом разбера, ще ти кажа.

Веднага позна по лицето му, че сбърка. И се постара да го извади от вкиснатото настроение.

— Силк, обичам те. Вярваш ли ми?

— Вярвам ти. И какво общо има това с моите главоболия?

— Ако бях монтьор и триколката ти имаше счупено зъбно колело, би ли ми позволил да сложа ново?

— След като се опитам аз да свърша работата и се убедя, че не мога. Не веднага.

— Твърдо си решил да караш по трудния начин, така ли?

— Не е вярно. Решил съм аз да се занимавам с проблемите си. Нямам намерение вечно да се гуша зад гърба ти. Знам, че не мога да се меря с теб, но нищо не бих постигнал, ако при всеки шум се свирам в леговището си, пък и...

— Силк!

— ... ако не искаме да се превърнем в носител и неговия паразит, не бива да ти позволявам винаги да ме избутваш настрана, щом се появи опасност.

— На баба ти хвърчилото! Сега не обсъждаме твоята мъжественост!

— Ами! Точно за това говорим.

Тя си наложи търпение.

— Чуй ме най-последно. Единственото разумно решение е ти да се занимаваш с работата си, а аз да разчистя боклука. Знаеш го. И аз знам, че го знаеш.

— Може би. Още по-разумно щях да постъпя, ако бях свирнал на ченгетата, щом те зърнах в двора на къщата си в Хана. А аз се оставих да ме омаеш и какво получих — еднопосочен билет и присъда за измяна, която започва да тече в момента, в който пристъпя в юрисдикцията на Земята. И знаеш ли, струваше си — докопах теб. Ударих джакпота.

Зия въртеше глава и се смееше.

— Знаеш ли, че си идиот?

— Нито за миг не бих се усъмнил в този факт. Но вече съм тук, а животът си е мой. Човек трябва да прави каквото...

Тя се метна върху него, свлякоха се на пода с кикот.

— Шът! Стига!

Силк не помнеше да се е чувствал толкова добре през последните месеци.

Колбърн се обади на своята „къртица“. Гласовете на двамата минаваха през скрамблер и бяха модулирани с електронен синтезатор. Дори някой да проникнеше в линията и да успееше да напипа кода, вероятно щеше да чуе ръмженето на чудовища от пошло холошоу. Поне така звучеше онзи от местната сигурност — гърлено, леко фъфлещо, с кухо ехо. Не беше ясно дори дали е мъж или жена, младеж или старец. Придържаша се към стандартни изрази, отбягваха всякакви идиоми и жаргонни думички, присъщи на някоя култура.

— Нещо ново?

— Няма. Наблюдавах — върши същото, както и досега.

— Добре. Осведомявайте ме за промени.

— Разбира се.

Прекъснаха връзката. Никакви имена и места. Колбърн окачи комуникатора на колана си и отиде да се поразкърши.

В залата правеше привичните си упражнения с точността на машина. Тридесет минути натоварване за сърцето, белите дробове и кръвообращението. Избра подвижната пътечка. Стараеше се да разнообразява всеки път — на греблата или колелото, а ако наблизко имаше басейн, плуваше.

Следващия половин час отдели за каджукендо, формални *ката*, после атакуващи и отбранителни позиции. Разбира се, предпочиташе да има партньори за спаринг, но и така не губеше гъвкавостта и бързината си.

Накрая се зае със силовите упражнения. Тази зала не беше оборудвана като някои на Земята, но имаше гладиатори, машини с магнитно поле, класически щанги и дъмбели.

Почти винаги се придържаше към ниски и средни тежести. Отдавна се бе отказал да гони лични рекорди с килограмите. Не го интересуваше трупането на мускулна маса, стремеше се към издръжливост и взривна сила. За всяка мускулна група правеше по няколко серии с голям брой повторения. Затова мускулите му бяха плътни и стегнати, но не и прекомерно издути. Никога не забравяше упражненията за разтягане между сериите.

Сега лежеше по гръб за третата серия тласкане на щангата от гърди. Това му харесваше много повече от прекалено регулираните движения с магнитните или механичните машини. Трябваше да задържа и уравнивесеява щангата във всяка частица от секундата, така натоварваше по-пълноценно малките мускули в раменете и ръцете. Бе сложил сто килограма. Преди години можеше да изтласка два пъти по толкова, но трупането на маса не оправдаваше похабяването на ставите и сухожилията. Нито пък риска от самонадеяност. Бе виждал усърдни културисти да късат сухожилия, случваше се гръдните им мускули да се сгърчат като сухи листа в градински огън. Някои фанатици си слагаха сложни системи от ремъци, за да вдигат чудовищни тежести, които китките им иначе нямаше да издържат. Колбърн не виждаше никакъв смисъл в такова насилие над природата. Между мускулатурата, сухожилията и ставите трябваше да има взаимодействие. Ако нещо не ти достига за рекорда, меко казано, може би е по-добре да се замислиш струва ли си изобщо. Пък и той нямаше никаква нужда от исполинска мощ.

Девет. Десет. Единадесет... Дванадесет!

Завърши серията, отпусна пръта на щангата върху куките на стойката, седна и си изтри лицето с кърпата.

Друг мъж си чакаше реда. Колбърн му кимна и стана от гладката клонирана кожа. Не забрави да изтрие потта от пейката — дребна проява на любезност. Онзи му се усмихна признателно.

Добре разбираше защо подобни упражнения отегчават повечето хора. Не беше особено занимателно да вдигаш и спускаш разни тежки неща. А сериозните любители се научаваха да съсредоточават цялото си внимание върху натоварената мускулна група, така че изразходваха не по-малко психическа енергия, отколкото телесна. И Колбърн отдавна общуваше свободно с тялото си, вслушваше се в нуждите му. Никога не скучаеше в залата.

Не си позволяваше досада и от работата, макар понякога да му се виждаше непоносима. Май единствената причина за това беше липсата на предизвикателство, на достоен противник. Често се оприличаваше на гросмайстор, играещ с начинаещи шахматисти — можеше да направи *своите* ходове интересни, но не и техните. Разбира се, често бе изпадал в затруднения, дори в много рисковани положения, особено през първите години. Но напоследък някак му липсваше стимул да продължи. От време на време се сблъскваше с достатъчно опитни и способни хора, само че ограничени или обвързани от правила и политически интриги. Никаква действителна заплаха. Що за удоволствие е, ако знаеш предварително, че си победител?

В момента беше уверен, че ще надхитри и надиграе Зия Реландж, но откри с огромна радост, че не може да се отърве напълно от съмненията. Появата ѝ в къщата го изненада — почти забравено преживяване. Не отричаше физическото ѝ очарование, несравнимо повече обаче го привличаха умът, твърдостта, уменията ѝ. Всеки човек изпитва потребност да общува с равни на себе си. Зия се открояваше на сивия фон. Досега бе срещал само две като нея, може би и те щяха да се превърнат в пълноценни личности. Преди двайсетина години се запозна с Оринда от контраразузнаването на Нова Австралия и се възхити на неуморните крачки, с които напредваше в занаята. За съжаление я предаде човек от нейната служба и я убиха. Не след дълго някой напъха изменника в мелачка за метални отпадъци. Не откриха убиеца. После беше Ана Мария, ръководеше ударния отряд в частите за борба с безредиците на Южния Пасифик. Знаеше, че тя никога няма

да изостане с повече от крачка-две след него. Висока силна жена с блестящ интелект. Имаше само един недостатък — пристрастието към живот на ръба. Накрая сбърка по време на бунтовете в Сингапур. Оцеля, но се превърна в безмозъчна твар. Скоро загадъчна авария не само прекъсна захранването в болницата, но и незнайно как разпердушини резервните генератори, поддържащи насила живота на пациенти в кома.

И към двете беше много привързан.

Чувстваше, че твърде дълго е бил в играта. Ето, сега откри кипяща от жизненост млада жена, която не само имаше заложибите, за да го догонва непрекъснато, но и носеше в себе си тайна, с чиято цена и двамата биха си купили всичко, родено от въображението им. Земята не беше единственият възможен пазар — всяка планета от *аусвелта* би дала мило и драго, за да докопа стоката. И какво, ако след стотина или двеста години той и Зия поемат по различни пътища? Щом човек разполага с толкова време, може да го прахосва или да го посвети на най-сериозни цели. Никога преди не бе разполагал с такива възможности за избор.

Щеше да я има заедно с безценната ѝ тайна. Тя сама му даде в ръцете необходимото средство. Оставаше Колбърн полека да я насочи, накъдето искаше.

Право в своите любовно разперени нокти.

18.

Зия предпочете маг-лев влака пред совалката. Първо, имаше нужда от време, за да си подреди мислите. Второ, трябваше да провери дали някой пак ще се лепне за нея. Купи си билет до Сушилнята, градче на стотина километра преди Първа стъпка. Там смяташе да наеме кола или малък скокливец, за да пътува кротко през Черната равнина — широка четирийсетина километра ивица от древна лава, остатък от отдавна задрямал вулкан. Ако не се броят оскъдните трънаци, приспособили се към живот в доста киселите напукани камъни, човек лесно можеше да си представи, че е попаднал върху лишен от въздух и живот астероид. Ако някой слезеше заедно с нея от влака или я причакваше на незначителната гара, трудничко би се присламчил, без и тя да го забележи. Значи не му оставяше богат избор — или да я загуби от поглед, или да се издаде. Така отправяше мълчаливото си послание: „Знам за вас, дървеняци. Продължавайте да ми досаждате и ще опъна кожата ви на стената.“

Не очакваше особени затруднения в ровичкането на следите, оставени от противника досега. Правилата бяха добре познати и изпитани, макар да не се бе занимавала скоро с това. При условие, разбира се, че се отърве от ненужна компания преди пристигането си в Първа стъпка. Не изключваше вероятността и там да я причаква някой, но с това щеше да се справи чак когато се наложи.

Мина през целия влак и се настани на най-задния ред седалки в последния вагон. Дотук добре. Промъкна се към заключената врата и сложи лепка-пищялка. Беше евтино, но хитроумно устройство за пътешественици, боящи се от внезапно нападение в хотелска стая. Малко тлъсто полукръгче от тъмносиво вещество, подобно на каучук. При натискане на бутончетата в двата края се отделяше летлива течност, проникваща лесно във всякакви видове ключалки. Те винаги имаха вътре по някакъв механичен елемент — резе, магнити, пръстени. Щом се втвърдеше, течността от лепката блокираше ключалката, беше заради някакъв номер с коефициента на триене. Но

при нужда, да речем пожар, стигаше отново да натиснеш бутончетата и вторият химикал отмиваше пречката за най-много две секунди. Лепките-пищялки се купуваха от хора, които имаха причина (или само си мислеха, че имат) да се опасяват от нежелани посетители. Естествено имаха еднократно действие, но пък се продаваха в удобни пакетчета по пет парчета.

Е, както ставаше с всяка хитрина, беше измислено и противодействие за тях. Ако някой знае предварително, че си блокирал вратата, ще лепне своето устройство и ще пусне неутрализиращата течност. Затова производителите се бяха погрижили за двойно осигуряване. Щом лепката паднеше на пода, ударният сензор включваше пищялката. Поне знаеш няколко секунди предварително, че някой гори от желание да отвори вратата и да ти дойде на гости.

Щом приключи с вратата, Зия се почувства малко по-спокойна. Остави само един път на възможните нападатели — отпред. Нагласи удобно пистолета в кобура и седна така, че да го извади лесно, без да променя позата си. До Сушилнята имаше към три часа път, преди това влакът спираше на още две гари. Не беше експрес и в него обикновено се возеха само жителите на малките градчета.

Бар-ресторантът беше три вагона напред. Любителите на отпускащата химия и питиетата заедно с вечните гладници щяха да заседнат там. А и беше средата на седмицата, не очакваше да е претъпкано.

Позна. Когато влакът се отдели от перона с тихо бучене, Зия беше почти единствената в последния вагон. По-напред имаше двойчица, която веднага се зае с любимите трикове на разгонените котки. Нищо не пречеше да са агенти и тя нямаше да ги изпусне от погледа си, но им липсваше всякакъв повод да минат край нея — тоалетната беше отпред и на горния етаж във вагона.

След двайсетина минути тихият звук и поклащането на влака я унесоха в дрямка. Още като хлапе свикна да си поспива, когато пътува. А за пръв се качи сама на влака деветгодишна — нейната майка я изпрати да прекара лятото с баба си в Нийз. Вдовицата, прехвърлила тогава петдесетте, живееше с две дребни кучета, котка и три пъстри тропически птици, дресирани да рецитират поезия. Там беше и баща ѝ. Просторната къща с форма на подкова се издигаше над мудна кафеникава река в края на блатата Ебервил. Бабата на Зия си

докарваше по малко пари, като даваше уроци по пиано и по сложни пасианси на жените в околността. А нейният баща се разполагаше в стаята за гости. Старецът беше на осемдесет, но се държеше. Пристигнал на Нова Земя с първата вълна заселници. Пиеше уиски, дестилирано според най-добрите ирландски традиции, смъркаше доста силен пращец и пушеше отдавна забранените ръчно свити цигари от домашен тютюн. Приличаше на вейна скумрия, забравена на слънце. Самотникът веднага се спогоди със Зия. Даде ѝ дъвен въздушен пистолет и тя по цял ден обстрелваше змиите и жабите в мочурищата. Нейният працядо я научи как да лови риба с обикновена бамбукова пръчка, корда и кукичка. За плувка използваша коркова тапа от неговите бутилки. Изравяше ѝ странни зеленикави червеи за примамка, показва ѝ как да ги нанизва на назъбената кукичка. Хващаха мустакати дънни риби, благоденстващи в местните води шарани, донесени от Земята, и дори страшнички на вид крокодилови щуки. Почти винаги ги пускаха обратно във водата, но понякога дядото измъкваше почернял чугунен тиган от шкафа, пълнеше го с олио и панираше улова. Оттогава Зия не бе хапвала по-вкусно нещо.

— Тайната е в панирането — довери старецът. — Трябва да използваш царевично брашно и стрити пържени картофи. Е, остава и да налучкаш колко да сгорещиш олиото. Ще познаеш, че е готово, като пуснеш щипка брашно и излязат ей такива мехури... — В подобни моменти баба ѝ гледаше да не припарва в кухнята заради миризмата и бяха сами. — Да не забравиш и подправките, черният пипер трябва да е едро смлян.

Прекрасно лято. Не се бе сещала за онези месеци кой знае откога. Валеше честичко и двамата със стареца се усамотяваха под навеса на верандата или в тясното кабинетче, той ѝ разправяше истории от своята младост. Преди шейсетина години започнал като черноработник на сонда, по-късно се издигнал до сменен майстор. Било вълнуващо и опасно време, изпълнено с всякакви преживелици. Два пъти го прибирали на топло заради пиянски сбивания с изпотрошени ръце и глави, а веднъж гръмнал бандит, който се опитал да докопа кредитния компютър на фирмата.

Зия работеше в „Снези“, когато получи вестта за смъртта на своя працядо. Паднал пиян от малката си лодка и се удавил. Тогава беше на деветдесет и три...

Сепна се рязко. Нещо бръмчеше...

Лепката-пищялка.

Вече стискаше пистолета си в ръка, когато чу лекото потракване от плъзналата се встрани врата.

Силк изобщо не възнамеряваше да лапа мухи, докато Зия се напъва да го опази жив и здрав. Нямаше вродена жажда за приключения — животът на Земята не поощряваше подобни наклонности, но тук не му оставаше друг избор. А и вече проумяваше защо тя е избрала точно такъв начин да си изкарва прехраната. Откри особеното удоволствие на опасността, от която излизаш невредим.

Седеше в офиса на фирмата и се чудеше от кой кран да подхване търсенето. Не знаеше достатъчно за шпионския занаят, пък и не вярваше, че може да измъква сведения от гнусни типове в задимени кръчми, както ставаше в тъпите сериали по холото.

Ухили се неволно. Все пак има повече от един начин да си опържиш яйце, нали? Беше печен инфопаяк, знаеше как да извърта и усуква. В неговия занаят също имаше хитрини — ако не знаеш, потърси информация. Измисляш само когато не успееш да надушиш необходимото.

Общодостъпните бази данни на Земя-2 не можеха и да се сравняват по обем и сложност с информационната мрежа на планетата-майка, което още повече го улесняваше в търсенето. Основният проблем на инфопаяка обикновено беше не намирането на нужните му сведения, а отсяването на най-важното за случая. Количеството нищожни подробности буквално за всичко смайваше и вцепеняваше непосветените. Затова Силк подобно на останалите светила в манипулирането на истината бързо се научи да пълзи пъргаво по паяжината, за да не падне от нея.

Щом реши какво да прави, каза на биопата:

— Търсене за установяване на самоличност. Сканирай данните във всички бюра за издаване на разрешителни — местни и общопланетни, военни архиви, полицейски досиета, включително и визите за пътуване до други планети през последните две години. Параметри на обекта: мъж, европоиден, възраст между тридесет и четиридесет стандартни години, ръст между 177 и 185 сантиметра,

тегло между 75 и 85 килограма, цвят на косата — червен, цвят на очите — син, светла кожа. Събери в отделна категория всички съвпадения, имащи връзка с „Накахаши“.

— Започвам търсенето.

Силк се облегна в креслото. На Земята работата можеше да се окаже непосилна дори за по-съвършен компютър. Би се наложило да рови в толкова файлове, че щяха да минат седмици, а броят на хората, отговарящи на параметрите, щеше сигурно да достигне стотици хиляди, ако не и милиони. Как да налучкаш един непознат сред шест милиарда и половина? Но жителите на тази планета бяха не повече от населението на средно голям град на Земята. Колко от тях приличаха на рижия дори при толкова широк обхват на зададените параметри? Ако човекът изобщо бе регистриран някъде и по някакъв повод, биопатът щеше да го открие непременно... освен в случай че се укриваше старателно. Може би си е боядисал косата и си е сложил цветни лещи в очите. Но пък и неуспехът също щеше да даде ценна информация на Силк.

— Търсенето завършено — съобщи машината ненадейно.

Той примигна срещу празния холоекран. Ама че скорост...

— Колко са възможните съвпадения?

— Четири.

Моля?! Това ли е всичко? Господи, що за пустош е Земя-2!

— Покажи ми холографиите им.

Въздухът сякаш избухна в цветен облак, след миг пикселите оформиха четири лица. Ето го приятелчето.

— Махни изображения номер едно, две и четири. Остави само третото и данните към него.

Виж ти, виж ти... Какъв страшен проблем, а?

Силк се взря в обемната снимка на мъжа. Никакво съмнение, че просна точно този човек с парализиращи стрелички, освен ако нямаше и брат-близнак. Прочете името — някой си господин Ампъл Рейли Бек, на чието разрешително за водач на кола с моторна тяга бе посочено занятието „разследващ агент на свободна практика“.

Разследващ агент ли? Нещо като частен детектив? При това свързан все пак със службата за сигурност на Нова Земя, щом ползва техните возила?

Поредното любопитно откритие. Кой би платил на тази хрътка да души по следите му? И какво е искал да постигне?

Колбърн само се увери, че Зия се качи във влака. Лесно научи закъде ще пътува и дори не му хрумна, че трябва да я проследи. Тя си купи еднопосочен билет до някакво градче на три часа път от Бийгъл. Каквото и да я водеше натам, не изглеждаше заплашително за неговите замисли. Може би отиваше на гости при приятелка или имаше своя работа. Все едно. Знаеше, че ще се върне скоро. Нейният възлюбен Силк в момента се намираще в офиса на фирмата — бяхтеше за насъщния, а където беше земянинът, в края на краищата щеше да се появи и Зия.

Явно много държеше на този мъж, може би дори го обичаше. Разбира се, това беше средството, с което Колбърн щеше да я подчини на волята си, но все пак се тревожеше малко. Хората, изцяло отдадени на друг, често постъпваха чудновато и необяснимо. Току-виж, стане и опасно, ако не е готов да се справи с всяка изненада.

Обърна гръб на перона и тръгна по плочите от фалшив мрамор на чакалнята. Очевидно бяха строили това място по време, когато са били на мода носталгичните копия на стари гари от епохата на парните локомотиви и несигурните стоманени релси и дървени траверси. Само безупречната чистота и някои съвременни удобства му напомняха, че не е в началото на двадесетия век някъде на Земята. Над изхода към перона имаше голям стенен часовник със стрелки. Багажното и билетните каси бяха отделени с масивни дъсчени прегради. Пейките бяха от пластопаяна, естествено, затова предлагаха умерено удобство на чакащите, но бяха и старателно маскирани като полирано дърво. Стъпките на Колбърн отекваха в почти празната зала. Каква отживелица... Още малко и ще вземат да поставят комини на влаковете си!

Излезе от сградата и свърна към колата си. Незнайно защо тази гара му напомни случка от неговото минало. Беше петнайсетгодишен.

Наближаваше шест вечерта, ноемврийската нощ вече властваше със своя студ и мрак. Дебнещият в сянката на изтърбушения от пожар

завод на „Интел“ си бе набелязал целта още по светло. Само чакаше дневният патрул да се разкара. Облягаше се на здраво парче от стената, увит в откраднатото пожарникарско платнище, чийто сребрист вътрешен слой беше почти идеален термоизолатор. Край старите руини щъкаха плъхове и други дребни животинки, но хора рядко минаваха насам. Може би заради пропадналия покрив в тази част, а трупащите се мрачни облаци обещаваха скорошен дъжд.

На познатите си беше известен с уличния прякор Котака-паяк и беше крадец. Не опитваше големи удари, но досега не успяваха да го сгацият и все някак преживяваше. Повечето ноци имаше с какво да си плати подслона. Познаваше мегаполиса Бийвъртън-Алоха-Хилзбъро като пръстите на ръцете си. Някогашните отделни градове се бяха превърнали в огромна, разпълзля се като тумор и бързо западаща спалня. Повечето паралии се преместиха към брега, в Астория или Долината, а останалите тук или бяха прекалено бедни, за да имат неща за крадене, или достатъчно богати, за да си пазят добре имотите. На петнадесет години Котака-паяк вече схващаше кое как е и не припарваше до оградените квартали — невидимите сензори щракват алармите и ченгетата вече ти извиват ръцете на гърба, преди да си побягнал. Или пък грамаден пес с бърникани гени те събаря и ти съдъвква гръкляна, ако ще да си го натъпкал с приспивателни стрелички.

Но тук-там още се намираха умерено заможни хорица. Кредитните линии не им стигаха да си защитят къщите както трябва, но пък вътре се намираха любопитни нещица. Точно те ставаха плячка на Котака-паяк. Свестен компютър, комкарта последен модел, понякога дори пачка налични или забравен кредитен куб. Стигаше му да си плати за чисто легло, почти чиста курва, манджа и дроги. Харесваше му повече от скучното бачкане. Пък и никой нямаше да го вземе. По-скоро щяха да го натоварят в първия бус със зарешетени прозорци към някой център за превъзпитание.

Усети как първите капки затупаха леко по покривалото. През деня не забрави да си пусне прогнозата на сателитната мрежа. Никой не очакваше пороища и до сутринта облаци сигурно щяха да се разпръснат. Но пък щеше да е малко по-тъмно. Бива.

Котака-паяк се измъкна изпод покривалото.

Старяеше се да минава през най-сенчестите места. Бързаше към трансформатора на улицата, която си набеляза. Над голямата кутия светеше лампа в здрава гъста решетка, а той нямаше нищо освен ножа си и не можеше да я строши. Но ако пипаше по-пъргаво, никой нямаше да го забележи. Плати на Ключаря петдесетачка за еднократна карта, с която щеше да отвори кутията. Носеше и стъклено шишенце с „гаргара“ — наситен метален разтвор, надяваше се да му свърши работа. Захранването и на лампата минаваше през трансформатора.

Озърна се. Никой не се мотаеше наблизко в това гнусно време. Плъзна картата през четеца. Кухо щракане и вратичката се прибра встрани. Целият модул беше предпазен с дебел пластмасов корпус, но отгоре имаше капаче. Котака-паяк заудря с дръжката на ножа, докато направи процеп, после изля вътре сребрилата течност от шишенцето. Завъртя се на пети и побягна.

След пет секунди трансформаторът даде на късо в прекрасен гейзер от синкави пламъци и жълти искри. Шумът беше като от малка бомбичка във варел. Лампата угасна веднага. Както и всички светлини по улицата.

Можеше да разчита на десетина минути до пристигането на аварийната кола, дори двайсетина, ако имаше късмет. В някои къщи бяха инсталирани резервни генератори, но не и в днешната му цел. Ченгетата вече знаеха, че захранването е прекъснато, нямаше да се метнат в колите, за да проверяват сигналите от петнайсет аларми по цялата улица. А до онази къща нямаше и да доближат, защото системата там имаше батерия и щеше да се включи чак при проникване с взлом.

Той се затича, заобикаляше старателно светлите кръгове от лампите пред къщите с генератори.

Стигна до целта и мина откъм задния вход. Прескочи с лекота ниската дървена ограда — тук не държаха куче в двора — и се сниши до плъзгащата се плексипластова врата. На онази кокошка трябваше да ѝ се признае, че не е забравана. Беше заключено. Само че ключалката не беше нищо повече от смехория. Котака-паяк за секунди счупи езичето с острието на ножа си. Дръпна вратата и натисна бутончето на хронометъра си, пъкна слушалката в дясното си ухо и се шмугна вътре.

Имаше тридесет секунди до включването на вътрешната аларма. Домашната система ще изпрати сигнал за нахлуване до компютъра на фирмата за охрана. Само че дежурният ще изчака още минута, за да даде възможност на собственика да отмени тревогата, ако случайно е натиснал бутона. Получи ли правилния код, компютърът само ще регистрира събитието и ще изпрати вежливо запитване след няколко минути — за всеки случай. Ако обаче никой не прати кода, обаждането ще последва незабавно. Дори някой да отговори, трябва да знае паролата, иначе машината веднага ще съобщи на полицията. Но и това ще отнеме от тридесет секунди до минута. Ченгетата все пак ще изпратят някого да провери какво става, но след пет минути до половин час, зависи колко са заети.

Значи Котака-паяк можеше да разчита поне на седем минути, докато някой патрул започне да свети с фенерчетата си из тъмната къща. Хронометърът му беше нагласен да го предупреди след три минути, предостатъчно време да награби каквото му хареса и да се омете оттук. Докато ченгетата си довлечат шкембетата, той вече ще е в разрушения завод на „Интел“ и ще заравя плячката. После ще хване буса до Бийвъртън с празни ръце, само с ножа под дрехите, но той беше от добра керамика и скенерите не го засичаха. Утре през нощта ще се върне с торба за стоката и ще я отнесе при Тлъстия Луи за продажба. Лесно.

Стопанката на дома беше медицинска сестра и сега дежуреше нощна смяна в „Сейнт Винсът“. А Котака-паяк си каза, че не е алчен, няма да докара камион, за да й ошушка покъщнината. Ще прибере някоя и друга дреболия. Жената сигурно изкарва добри пари, ще прежали някак загубата.

Макар да не бе надничал в къщата, знаеше къде ще търси. Първо в спалнята — бързо ровене в чекмеджетата, после аптечката, току-виж има сваятна химия, накрая ще погледне за някоя ценна глупотевина в хола. Навсякъде трябваше да остане по една минута.

Сирената се включи. Накъсаният ѝ рев сякаш разтресе къщата. Той беше свикнал да не обръща внимание на шума.

Ухили се и препусна към спалнята...

Някой изскочи от тоалетната и го сграбчи отзад.

Котака-паяк изпищя и се извъртя в ръцете на нападателя, после ритна нагоре и усети как коляното му се заби в кост през плътта.

Разнесоха се люти псувни, изръмжани от мъжки глас.

Гласна силно с двете си ръце и чу как онзи се блъсна в стената.

Паникьосан, посегна за ножа си. Късо, дебело, излято нацяло острие, черно и широко наполовина колкото дланта му, малко по-дълго от средния му пръст. Понечи да офейка, но тъмният силует му препречваше пътя.

Отнемаше му свободата.

Искаше да му съсипе живота.

А изтърва усета си за време, това го уплаши повече от всичко друго. Сирената ревеше, а слушалката бе паднала от ухото му в кратката схватка, значи нямаше да чуе писукането на хронометъра. Откога се мотаеше тук? Струваше му се, че са минали часове. Ченгетата ще нахълтат ей сега, ще му щракнат гривните. После ще го захвърлят в някоя килия и печените кримки веднага ще му смъкнат гащите, за две минути ще му пръснат гъза. Знаеше добре какво могат да очакват в пандиза хлапета като него.

— Разкарай се! — кресна бясно.

Но онзи надвисна над него като великан.

— Ей сегинка ще те пречукам, гаднярче дребно!

И Котака-паяк си изтърва нервите. Намушка врага си веднъж, втори път, трети. Забиваше в него керамичното острие, върхът чегърташе по костите...

— Мамка ти! — изхриптя мъжът. — Мамка ти мръсна...

И се свлече по стената, остави пролука, през която Котака-паяк профуча устремно, стиснал в юмрук окървавения нож.

Претича през двора, прескочи оградата, без дори да запомни как го направи, пробяга тъмната улица като насън, виждаше само мрачен тунел към свободата.

Стигна края на квартала, когато чу двете писукания на хронометъра. Две минути, откакто отвори задната врата на къщата.

Изтри кръвта от ножа и го скри под якето си. Качи се в бус към Хилзбъро и стигна чак до края на мегаполиса, преди да се прехвърли в друго возило към Алоха. Слезе на кръстовището пред големия супер, оттам пое към Бийвъртън.

О, Господи!

На другата сутрин в новинарския факс нямаше нищо за убийство в онзи квартал. Във вечерното издание се появи кратко съобщение за

някакъв старец, заклан от взломаджия. По името Котака-паяк се досети, че трябва да е бил баща или чичо на медицинската сестра.

Не знаеше, че и друг живее при нея. Лош късмет. И за него, и за дъртака.

Мина седмица, после месец. Никой не му потърси сметка. Накрая си каза, че му се е разминало. Пред никого не спомена за убийството, дори след години, когато остави далеч зад себе си уличния прякор и кокошкарското минало. Никой не знаеше, че той накара стареца да ритне камбаната.

Затова и никой не подозираше колко му хареса...

Колбърн поклати глава, сякаш за да махне ненужния спомен от съзнанието си. Не си позволяваше често този прилив на удоволствие да се изправи срещу друг човек и да се впусне с него в смъртоносен танц. Твърде опасна съблазън и не искаше да се оплете в мрежите ѝ, макар и да си признаваше слабостта. От няколко години не бе убивал в пряк сблъсък и се надяваше да не му се налага повече, но онова чувство си оставаше някъде дълбоко в него, също като влечението към силен наркотик. Дебнеше, изчакваше. Колбърн знаеше — ще остане убиец по душа до края на дните си.

19.

Пищялката даде на Зия цяла секунда да се подготви. Измъкна оръжието си без колебание — всеки достатъчно подготвен да се справи с лепка на вратата беше опасен независимо от намеренията си.

Оказа се жена, която сама се прецака. Трябваше да стреля през процепа още щом вратата се плъзна встрани, а тя изчака да се отвори пролука, за да скочи вътре. Беше висока, с тежки кости, мускулеста. Носеше сивите работни дрехи на техник от поддръжката, но не заблуди Зия дори в първия миг. И да не знаеше за хитрината с вратата, оръжието в ръката ѝ стигаше...

Имаше предимство. Докато онази се моткаше, Зия насочи цевта на пистолета си към нея. В съзнанието ѝ не остана нищо друго, освен заплахата. Другата жена бе вдигнала оръжието си нагоре, опита се да го завърти към целта, но беше прекалено мудна.

Зия натисна спусъка два пъти, улучи жената в гърдите. Ударната сила на куршумите не стигаше за онова, което последва. Помогна ѝ внезапната паника у противничката — онази отлетя назад през вратата като изстреляна от ракетен ускорител и...

... Същото изведнъж сполетя Зия...

О, мамка ѝ, улучи ме, гадост, падам!... Гъвкавата броня я предпази от куршумите, но инстинктът я накара да отскочи от опасността и... по дяволите, падаше от влака, прекатури се през предпазния парапет, стана толкова бързо, но къде изчезна Боли? Майчице, помощ, ще умра!... Блъсна се в земята, отскочи, пак падна и се спусна мрак...

Зия се опомни и откри, че стои до отворената врата. Трупът на жената върху релсите се отдалечаваше стремително — по правите отсечки маг-левът ускоряваше до триста километра в час.

Пищялката още бръмчеше силно и Зия побърза да я изрита през междините на парапета. Прецени, че минаха пет секунди от стрелбата.

— К... какво става?

Обърна се, внимаваше да държи ръката си с пистолета зад бедрото. Младата разгонена двойчица стоеше на три крачки от нея.

— Май чухме изстрели — добави колебливо мъжът.

Двамата се спогледаха. Зия се досети, че не са видели нищо. Полека прибра оръжието в кобура на кръста си и го покри с якето, после продължи движението, все едно си е изтрила ръката в крачола на панталона.

— Изстрели?! Не ми се вярва. Тая врата като че се повреди. Сама се отвори изведнъж. Сигурно шумът беше от пукната хидравлика.

— Уплашихме се — промълви момичето насреща ѝ.

— Я да видим ще се затвори ли...

Зия прикри бутона с тяло и го натисна. Вратата се плъзна на мястото си и прекъсна фученето на вятъра.

— Да, но... не трябва ли да съобщим за повредата?

— Няма нужда. Бордовият компютър вече я е отбелязал и вероятно ще пратят техник тук още на следващата гара. А сега по-добре да стоим далеч от вратата, да не стане беля.

Двамата се обърнаха и се върнаха на своята седалка. Може би не повярваха, но нямаше значение, стига да си кротуват.

Зия се успокояваше, че сигурно е от умората. Но нищо подобно не ѝ се бе случвало досега. Божичко, сякаш се пренесе в главата на онази жена накрая! Право беше момичето. Не да се уплашиш, ами да пощурееш от ужас...

Нямаше нужда от допълнителни главоболия, напрежението и без това ѝ идваше в повече. Два пъти напоследък някой се опита да я прати в гробищата и започваше да ѝ писва.

А изобщо не се съмняваше, че покойницата е действала заедно с партньор. По време на това... видение научи името му. Вероятно жената е креснала за помощ, а Зия си е въобразила, че преживява нещо свръхестествено. Значи онзи се казва Боли. Ще трябва да внимава и за него...

Силк вече узна адреса на рижия и реши да не губи време. Този Ампъл Рейли Бек знаеше отговорите на важни въпроси и щеше всичко да си каже, до последната думичка. Никакви колебания! Омръзна му да го гонят и заплашват хора, на които не бе сторил нищо лошо. Така се

напушваше вече, че следващият досадник щеше непременно да си го изпроси.

Виждаше, че е попаднал в неприятен район. Явно го бяха скалпчили набързо и евтино, без никакво намерение постройките да останат дълго. Разследващият агент си бе избрал офис в сграда от лети плочи, скрепени с нещо, което приличаше на мръсен мазен сняг. Защитното покритие на плочите вече се лющеше на големи парцали под слънцето и дъжда, напомняше за болно помиярче. Контролният робот на входа беше отдавна изкормен, парче дърво задържаше отворена вратата с напукано стъкло.

Явно бизнесът на рижия не вървеше особено добре.

Силк влезе в зданието. Нямаше приемно гише, следящи камери, изобщо никакви мерки за сигурност. И не се виждаха хора. Откри указател на стената. „Разследвания Бек“ се намираше на третия етаж от общо пет. Напъха се в асансьора — вехта и скрибуцаща кабина, вмирисана на пикня. Поиска да се качи на третия етаж. Кабината се разтресе и се затътри нагоре, придружена от тежко стържене на метал в метал, сякаш я движеше огромна похабена зъбчатка. Силк си каза, че на връщане май ще предпочете стълбата.

В коридора на третия етаж половината светещи ивици бяха отдавна изгорели, а прозорците в отсрещния край — зацапани. Прелестно местенце...

Застана пред вратата на офиса. Натисна бутона, но електромоторът не се включи. Пъхна пръсти и избута плочата насила. Не забрави да извади пистолета си от кобура с другата ръка. По-добре да прекали с предпазливостта, отколкото да съжалява. А и ако Бек е можел да се охарчи за човек-секретар или поне биопат, нямало е да се свира в такава дупка. Затова Силк не се притесняваше особено, че ще уплаши някого. Нека рижият обяснява, ако се наложи. Вероятно немалко от клиентите му идват въоръжени в тези бордеи.

Имаше малка приемна с бюро, но беше празна. Отсрещната врата сигурно водеше към кабинета. Силк вдиша дълбоко два-три пъти и грубо дръпна встрани тънката пластмасова плоча.

Нямаше съмнение, че попадна в леговището на Ампъл Рейли Бек. Веднага позна човека, който му създаваше тревоги напоследък. Седеше отпуснат в стола зад бюрото си.

И доколкото можеше да се съди по количеството кръв, оплискано дрехите му от зеещата рана в гърлото, по-мъртъв нямаше да стане никога.

Гнус...

Силк съзнаваше, че най-благоразумно е веднага да се махне оттук. След като изтрие отпечатъците си по вратите и с много озъртане, за да не го забележи някой. Никак не му се искаше да го арестуват по подозрение в убийството на нищожно частно ченге. Чудничко ще се отрази на решението за постоянното му гражданство, нали?

Гласчето на инстинкта вече блееше в главата му: „Хайде де, изчезвай! Прибери се вкъщи, заключи вратата и чакай неприятностите да отминат!“

Как пък не! Рижиат... тоест Бек беше труп. Но Силк нямаше никаква вина за това и ако случайно го спипат тук, могат дори да му бърникат в мозъка и пак няма да открият нищо.

Върна се при външната врата на офиса и я затвори с цевта на пистолета си, за да не оставя повече отпечатъци или клетки от кожата си. Не забрави да я заключи с простичка комбинация. Така щеше да научи навреме, ако някой опиташе да се промъкне.

Застана наред кабинета. Нямаше много за разглеждане. Компютърът на бюрото беше твърде овехтял модел — дори нямаше холопроежекционна система, а само издраскан плосък екран, подпрян с половин тухла, за да не падне от разхлабените си скоби. От едната страна на бюрото имаше три чекмеджета. Силк се постара да не докосне мъртвеца, когато отвори горното. Там бяха пистолетът на Бек с кобура, заедно с непознати предмети, вероятно взломаджийски пособия — метални и пластмасови лостчета и шишове с чудата форма, тънки ръкавици, две подозрителни електронни карти за достъп. Намери вътре малък четец с вградена камера, комуникатор за колан и компютърен бележник.

Е, поне от ръкавиците щеше да има полза. Побърза да ги изпъне по ръцете си и започна да рови по-смело.

Второто чекмедже съдържаше претърпкана кутия с холопорно, почти само нормален хетеросекс, но и няколко по-меки садо-мазо варианти. Видя и плоско шише с течност, воняща на евтин джин, също намотка леплива лента за обездвижване на задържани.

В третото се натъкна на незаклучена, но видимо много здрава метална кутия, пълна с платинени монети по сто стандарта. Лъскавите кръгчета бяха поне петдесет.

Силк ги зяпна задълго. Който и да е убил Бек, не е искал да го ограби. Или не е отделил дори секундите, нужни за докопването на тези пет хилядарки в най-желания кеш, или парите изобщо не са го интересували. Много интересно.

Компютърът може би приемаше гласови команди, но той не искаше да оставя запис, затова примъкна клавиатурата към себе си и включи машината. Екранът светна, появи се и стартиращото меню, само че всички файлове на Бек се оказаха криптирани и не можа да проникне в тях. Същото беше и положението с портативния бележник.

В един ъгъл на масичка бе поставен принтер, кошчето пред него обаче беше празно.

Силк се озърна нерешително. Май нямаше да постигне нищо повече като хрътка-аматьор. Не се сецаше как да открие следи, водещи към убийците на Бек. Сигурно вече беше време да изчезне от леговището.

Не свали ръкавиците. Прибра бележника — Зия вероятно знаеше как да разбие защитата. Поумува миг-два и пъхна в джоба си комуникатора. Не пипна платинените монети, макар да го изкушаваха. Не си струваха риска. Знаеше, че има начини да се разпознаят отделни партии. Жалко, защото не се съмняваше, че Бек ги е припечелил от поръчката да го следи.

Взе дебело тесте хартиени салфетки от бюрото в приемната и изтри вратите, където ги бе докосвал. После ги натъпка в джоба на якето си при бележника, ръкавиците и комуникатора. Тръгна бързо към стълбището на сградата. И на излизане не видя никого.

Каквото и да ставаше, по дяволите, все още не виждаше никакъв смисъл.

Почувствал се изтощен, Колбърн си взе стая в един от поголемите хотели. Свърза се с метрдотела и поиска да му уреди „женска компания“. Уточни, че предпочита да е млада и атлетична. За разлика от продължителните връзки не би се наложило да се впуска в излишни разговори с нея. Ще свършат каквото ги е събрало и всеки ще

продължи по пътя си. В момента имаше нужда само от топло и готово да се отдаде тяло, от професионалистка, която да снесе напрежението от психиката му.

Жената дойде след четвърт час. Беше нисичка, мускулеста и достатъчно привлекателна, вероятно на двадесет и няколко години, с дълга тъмна коса и светлошоколадова кожа.

— Един час — обясни Колбърн. — По-разнообразен.

— Двеста — веднага отвърна тя. — За нормално, без болка и играчки.

— Това ме задоволява напълно — увери я той.

Подаде ѝ кредитния си куб и гледаше, докато тя набираще номера в четеца си. Жената не забрави да обърне екранчето към него, за да му покаже, че не се опитва да го оскубе. После окачи чантичката си на един стол, изрита обувките си в ъгъла и започна да се съблича още на път към спалнята. Движеше се с вродена грация, тялото ѝ беше чисто и стегнато. Опъна се на леглото по корем и разтвори крака.

— Избери си мишена. Между другото, казвам се Мая.

— Аз съм Клийт.

Той се съблече, без да бърза. Беше готов, когато доближи леглото.

— Да започнем ли оттук? — попита, опрял показалец в устните ѝ.

— Както кажеш.

Тя се надигна, а Колбърн се просна по гръб. Усмихна се, когато устните ѝ докоснаха плътта му. Именно — както каже той...

20.

Чак до Сушилнята нямаше повече произшествия. След стрелбата двойката отпред във вагона се върна към предишните си забавления. Тънкото одеяло, под което се опипваха, скриваше достатъчно добре телата им, но не заглушаваше пъшканията и стоновете, докато момчето и момичето бързаха към върховния миг. Зия се оглеждаше и слушваше за партньора на убитата жена и не можеше да не ги чуе.

Усмихна се и отмести поглед. Не е зле да си млада и влюбена, толкова кипнала от страст, че нямаш търпение да я отприщиш. Доскоро така беше между нея и Силк. Е, да, още се нахвърляха един на друг като изгладнели вълци на прясно месо, но безумното желание вече честичко се натъкваше на някаква невидима преграда от неувереност. След близките срещи със смъртта на Земята би трябвало да се радват на всеки миг, само че животът им не потръгна точно според щастливия край в приказките.

А дали изобщо беше възможно безоблачното щастие като в историйките, с които нейната майка й пълнеше ушите като малка? Колко ли дечица из галактиката са си представяли красивата картинка, вярвали са непоклатимо, че същото чака и тях, а после са пораснали и разбрали, че всекидневието не е просто, прекрасно и лесно? Приключението не свършва, когато храбрата принцеса убие злата кралица и спаси красивия княз. Зия вече се досещаше, че това е най-лекото в живота. Трудното започва, когато пистолетът е почистен и прибран в кобура, злодеите — изпепелени в крематориума, а досадните дреболии пак надигнат зловещата си глава на кобра и ти се ухият. Твоят принц се измъчва от съмнения, за които нямаш лек, на теб също ти се въртят разни мисли в главата, а когато ги споделиш с него, той само вдига безпомощно рамене. С тези мъки съчинителите на приказки май предпочитаха да не се захващат.

Влакът вече намаляваше скоростта. Зия се бе обадила в градчето, за да поръча кола под наем. Не че имаше намерение дори да доближи

возилото. Когато и да са натоварили да я държи под око в Сушилнята, нека си кисне там, докогато му издържат нервите.

Двойницата се постара да си придаде приличен вид преди гарата. Отвъд прозореца с поляризирани стъкла следобедът изглеждаше нажежен. Още преди маг-левът да замре до перона, Зия изскочи през задната врата и се понесе стремително около сградата към паркинга отпред. Нека седящите в чакалнята да правят компания на глупака, който ще си губи времето до поръчаната кола. Ако са толкова тъпи, заслужават си го. Тя пак се ухили. Чувстваше се уверена в себе си, готова да се справи с всичко. Дори и да се препъна един-два пъти след връщането си от Земята, вече влизаше в привичната си форма. Вярно, още не знаеше точно какво се мъти, но това беше само липса на информация. Неизвестното можеш да научиш, от некадърността обаче е несравнимо по-трудно да се отървеш. Ще открие всичко необходимо, за да намери решение.

Поне едно беше сигурно — ако внимава, има на разположение колкото време си поиска.

Пак се засмя, но смехът ѝ секна отведнъж. Престана да забелязва паркинга наоколо, защото осъзна в един болезнен миг нещо, за което дори не се бе сещала — ако онази мръсница я беше гръмнала първа във влака, Зия щеше да загуби много повече от убитата си противничка. Преди би се простила с някакви си седемдесет-осемдесет години според сегашната продължителност на живота на Нова Земя. А сега би се лишила от стотици, вероятно дори хиляди години. Твърде отрезвяваща мисъл...

Ако не залагаш повече от всеки друг до теб, не ти пука. Всички умират все някога. Получаваш си номерчето и си чакаш реда. Може да те среже на две острата предница на екраноплан или ще се удавиш при катастрофа на ферибот, или пък ще разкрасиш голям район с останките си, ако совалка се пръсне при кацане. Но ако ще се простиш с бъдеще колкото десет, дори двадесет нормални живота, играта не е същата. И комарджията, готов да хвърли на масата едномесечни приходи, няма да заложи толкова леко цялото си ранчо. Умните играчи внимават много с високите залози. Ще е страшно жестоко и глупаво да не научи какво би могла да направи през следващите пет столетия, нали?

Силк забеляза, че се е озовал само на две-три пресечки от оръжейния магазин, където си купи пистолета. Изведнъж го обзе желание да види познато лице, без да се чуди каква неприятна изненада ще го сполети. Защо да не остави триколката на паркинга — тъкмо е съвсем празен — и само да отскочи, за да каже „здрости“ на Хилди? Не се чувстваше задължен да прави нищо друго, в края на краищата една нощ не го обвързваше доживот, нали? Пък и без това имаше нужда от още кутии тренировъчни стрелички.

Спря на паркинга, блокира кормилото на триколката и закрачи към магазина.

Макар вече да познаваше по-добре разнообразните оръжия, обичайни за Земя-2, а и се упражняваше редовно, изобилието от приспособления за убиване отново го стъписа. Колко пушкала, мътните ги взели всичките...

Посрещна го младеж с вдигната право нагоре синя коса, отрязана равно петнайсетина сантиметра над главата. Още по-интересни бяха зъбите му — редици от противно червено и убийствено синкаво.

Силк едва не прихна. Божичко, тези хлапета с техните модни щуротии...

— С какво да ви помогна?

— Ами... имам нужда от боеприпаси за пружинен пистолет.

— Калибър?

— Осем милиметра. Стандартни, зашеметяващи. Две кутии.

— Ей сегичка.

Доскорошният пубер се обърна и посегна към нужния му рафт.

— Извинете, Хилди дали е тук в момента?

Продавачът се озърна недоумяващо.

— Каква Хилди?

— Тук работи. Тя ми продаде пистолета. С червеникава коса, слабичка и с дълги крака, но пък надарена горе, нали се сецате?

Червено-синя усмивка.

— Ще ми се да я познавах. Няма такава в дневната смяна. Може да бачка вечер.

Силк кимна. Наистина може да се е прехвърлила в друга смяна. Минаха няколко седмици, откакто бе влизал в магазина.

— Няма значение... — промърмори той.

Чудакът сложи кутиите на тезгяха, взе картата на Силк и я плъзна през скенера. Реши да запълни времето с приказки, докато компютърът провери сметките и прехвърли парите.

— Какъв осеммилиметров носите?

Силк се смути. Не помнеше марката на оръжието си. Посегна към кобура, но се спря навреме. Собственикът на стрелбището, където ходеше да се упражнява, веднъж му обясни, че е вежливо и разсъдливо да предупреждава, преди да вади пушкалото си... освен ако се кани да гръмне някого или си търси белята.

— Искате ли да ви покажа? — попита кротко.

— Ами да — кимна хлапето.

Измъкна пистолета съвсем бавно и го обърна с дръжката към продавача.

— О, „Харисън“, десети модел. Добра изработка. Пуснаха ги на пазара само преди два месеца.

— Да, Хилди също спомена, че моделът бил нов.

Младежът поклати глава.

— Ама вие сигурен ли сте, че сте идвал в нашия магазин? Тука съм от година и половина, а не съм чувал за такава мацка.

Силк замига начесто.

— Разбира се, купих го при вас.

— Я да погледна серийния номер...

Продавачът набра цифрите на малка клавиатура.

Холоекранът се оцвети мигновено. Той се взря в данните и кимна.

— Тъй си и мислех. Няма го в нашия архив. Май сте се объркал. Има магазин наблизко, на Двайсета улица. Може да сте ходил там.

Опитът на Силк го подтикна веднага да се вкопчи в удобния повод за измъкване от неловкото положение.

— Така трябва да е станало. Още съм нов в града, не познавам добре улиците. Объркал съм се.

Хлапето отново светна насреща му с двете редици шарен изкуствен порцелан.

— О, земянин ли сте? Ей, я да ви питам нещо. Вярно ли е, че жените при вас се размотават голи по плажовете и ако искаш да изучукаш някоя, стига само да я помолиш любезно?

— Не е точно така — подсмихна се Силк.

Излезе и се запъти към триколката си. Ако особнякът не беше побъркан или тежко друсан в момента — нищо чудно при такава външност, — Хилди също не беше онази, за която се представяше.

Вече се питаше дали може да вярва на някого на цялата проклета планета.

Дори този затънтен свят имаше своите претенции за култура, макар и почти изцяло взета назаем. Колбърн научи, че местният камерен оркестър ще изпълнява барокова музика вечерта. Купи си място и отиде да провери какви са представите на *аусвелтерите* за изкуството.

Програмата беше от творби от Йохан Себастиан Бах — един от Бранденбургските концерти, Токата и фуга, Соната за трио номер 5, с още няколко опуси на Кристиан Бах и двама по-малко познати германски композитори от епохата.

Не беше чак ужасно. Вярно, усъвършенстваният модел синтезатор все пак не постигаше цялата звучност на орган, нито пък регулираната акустика на залата можеше да се сравни с привичното ехо на катедрала. Колбърн обаче призна, че на Земята е чувал и по-страшни гаври с Бах, чийто искрен ценител беше. Ах, тези строги и методични вариации на една тема, толкова точни, че ти се струва — други не биха могли да бъдат. Изумително е какво богатство успява да извлече геният от контрапунктите и структурата на фугите...

Бах създавал музиката в прослава на своя Бог и вероятно свръхестествената сила трябва да е била с математически наклонности, ако е харесвала творбите на този човек. Колбърн си каза, че Господ сигурно е останал доволен от Бах, щом не го е поразил шейсет и няколко години, съвсем почтени старини за онова време, пък и му е позволил да зачене двајсетина деца, половината от които доживели зряла възраст. Композиторът явно се упражнявал усърдно и с личния си орган в спалнята...

След концерта отиде в ресторант, където предлагаха прилична тексаско-мексиканско-тайландска кухня. Хапна чили със сатай и пи от превъзходната местна бира. Изглежда хората на всички планети от *аусвелта* започваха да усъвършенстват пивоварното изкуство още щом издигнеха първите постройки.

Поръча си втора халба от тъмното питие и започна да обмисля подробностите в новото предизвикателство, пред което се изправи сам. Парите не бяха затруднение — докато си плюе на петите, може да тегли от сметките на земната сигурност почти всяка мислима сума. Разбира се, имаше горна граница, но заради плячката, която го пратиха да донесе, му дадоха по-голяма свобода от всеки друг път.

Сервитьорът се върна с пълна халба. Истинско стъкло, тежеше приятно в ръката, а отгоре имаше цели два сантиметра пяна. Колбърн завъртя глътката в устата си. Чудесно...

И тъй, можеше да оскубе няколкостотин хиляди стандарта от джобните парици на Сигурността. Нямаше да ги притесни, но собствените му средства щяха да набъбнат приятно. Естествено, работодателите му винаги следяха бдително сметките си, обаче не бяха в състояние да му попречат. Добрият агент първо се учи как да пази гърба си. И тъй като земната Служба за сигурност няма да дръзне да изключи цялата електронна банкова система на планетата, Колбърн щеше да прехвърли парите, колкото и да блокират официалната му кредитна линия. Отдавна се бе погрижил за тези потайни финансови вратички, сменяше често системата, за да не я забележи дори някой, решен упорито да я открие. Освен това животът в *аусвелта* беше много по-евтин, отколкото на Земята.

Документите също не му бяха грижа, макар че се налагаше да се отбие при добър пластичен хирург. Да, с лекарствата за промяна на ретината не биваше да се шегува, но нямаше да ги гълта дълго — само докато се премести и настани трайно. А запасите щяха да му стигнат за години напред.

Сигурността не би махнала с ръка, не ги подценяваше. Щяха да го издирват поне докато Силвърман е един от шефовете. Директорът на специалните операции щеше да приеме случката като лично оскърбление, а прозорливостта му го правеше твърде опасен. Колбърн трябваше да внимава, но времето беше на негова страна.

Ухили се до уши и надигна халбата. Нищо не му пречи да се крие двадесет, тридесет, дори петдесет години. Накрая Силвърман ще се оттегли и някой по-млад ще поеме работата му. Новият шеф няма да търси мехлем за нараненото си самолюбие и ще има по-важни задачи от гонитбата на хитрец, прецакал службата преди половин век. А и

дотогава тайната ще се е разчула навсякъде, животът ще продължава по криволичещите си пътища.

Първото условие за успеха беше да си осигури кораб с възможности за междузвезден скок, но и не толкова голям, че изчезването му да предизвика прекалена врява. Куриерски, да речем, или товарна браква на някоя корпорация. Не можеше да се похвали с широка мрежа от помощници на Земя-2, не искаше да привлича и вниманието на Сигурността, затова предпочиташе да стъпва предпазливо по непознатата територия. Вярваше, че може да ги затрупа с правдоподобни измислици, ако решат да го поразпитат, само че защо да оставя следи? По-добре да изчезне като с магия, а те нека се почесват по задниците.

— Господине, ще желаете ли още една бира?

Колбърн се усмихна на сервитьора.

— Да, много ми харесва.

Мъжът отвърна на усмивката и отиде да изпълни поръчката. Три халби надхвърляха количеството, което си бе определил. Никога не се напиваше или дрогираше, когато имаше сериозна работа. Защо да не се наслади на две-три глътки и да зареже останалото? Добра бира, няма спор. Поне това удоволствие не се налагаше да отбягва и в бъдеще.

Силк смяташе, че щом успя веднъж, нищо чудно да има късмет и втори път. Беше късно през нощта, той седеше сам с биопата в офиса на фирмата. Изреди на машината параметрите за търсене и се облегна, готов да чака търпеливо.

Само след минута пред него светна холоснимка на засмяната Хилди.

Но името на разрешителното за моторна кола беше Корин Пайки. И според този документ Корин не продаваше оръжия, а се занимаваше с частни разследвания.

Защо ли това не го изненада изобщо?

Поклати глава. Този малък град можеше да се похвали с ненормален брой професионални съгледвачи.

Научи и домашния адрес на Хилди, Корин или както всъщност се казваше проклетницата. Забеляза, че улицата никак не е близо до

апартаментчето, където тя го заведе да се изучат до пълно затъпяване... поне неговият мозък изглежда е изключил онази вечер.

Часът не беше от най-приемливите за светски визити, но Силк изключи решително холоекрана. Защо да не я свари сънена и неподготвена? Все някой трябваше да му обясни някои простички факти. Нямахше намерение да се отказва.

Извади пълнителя от пистолета, провери го, върна го в оръжието и се качи в паркираната пред сградата триколка.

21.

Курва мръсна!

Гласът в нощта прозвуча, сякаш някой стоеше на крачка зад гърба ѝ, а и думите не бяха никак приятни. Зия се напрегна, плъзна се ловко встрани, за да излезе от обсега на удар с крак, и се обърна, вече заела защитна стойка. Редките улични лампи все пак стигаха, за да огледа околността.

Нямаше никого.

Примигна озадачена. Бавно се завъртя, търсеше онзи, който я наруга.

Пред себе си виждаше втората агенция за возила под наем в това градче — ниска постройка от зелени глазирани тухли, а предната стена беше от стъклени. Прозрачната повърхност на охладеното здание беше запотена от събиращата се влага. Зад плота на гишето вътре седяха двама, но от такова разстояние и през стена... Не би могла да ги чуе в никакъв случай.

Коли и камиони минаваха по улицата, обаче точно в този миг нищо на колела или перки не я доближаваше, нямаше как да е доловила откъслечна реплика от разговор.

Чак на петдесетина метра от нея някакъв мъж се взираше през витрина на магазин. Би трябвало да изкрещи, за да стигне гласът му до нея. А тя не чу вик, по-скоро гневно ръмжене.

Зия вече се чудеше дали е с всичкия си и все пак мръсотията се отнасяше за нея, нямаше съмнение...

Тъпа кучко, виждам, че ме зяпаш. Ох, да знаеш само колко ще съжсаяваш, че пречука Лоръл! Ще те издебна, където никой няма да е

наблизо, и те разкарвам веднага от тоя свят, хич не ми пука какви идиотски заповеди получиш! К'во си мислиш ти, ма — ще се ебаваш с партньорите на Боли и ще ти се размине, а?

Зия пак се обърна към агенцията за коли, цялата трепереше. Ставаше същото като с жената, паднала от влака. Все едно се пренесе в главата на друг човек. И четеше мислите му. Ами, невъзможно е!

А може нещо да се е объркало в собствения ѝ мозък, дали вече не се поддава на психози? Губи връзка с действителността. Простичко казано — полудява.

Само че не се чувстваше смахната.

Разбира се, вероятно никой от лудите не признава безумието си, но точно в момента Зия като че беше на върха на силите си. Ако все пак се окажеше, че е откачила, какво да се прави — ще се остави в ръцете на куку-докторите, дано да ѝ помогнат. Нищо чудно да е страничен ефект от Процедурата, просто са ѝ препекли мозъка с всички тези химии и бактерии.

Но засега не искаше да мисли за подобно бъдеще. Защо да не допусне за миг, че причината за състоянието ѝ е съвсем друга? Да ти се случи веднъж — може и да е илюзия, но втори път... означава, че все пак има разумно обяснение.

Ами ако наистина вече има способността да прониква в съзнанието на друг човек?

Тогава мъжът пред витрината на спортния магазин е Боли, същият, за когото се сети в последния си миг жената във влака. Какво да го прави?

Първо, да спечели време.

Продължи по улицата, сякаш нищо не се е случило. Как да провери? Ако можеше да изправи този тип пред цевта на пистолета си, без да се налага да го очисти, щеше скоро да научи кой е и защо се мъкне след нея. И в случай че името му все пак е Боли, ще направи първата крачка към увереността, че главата ѝ не е безнадеждно прецакана.

Влезе в агенцията и се усмихна на двамата служители. Каквото и да си мислеше онзи навън, засега не стигаше до нея. А тя не успяваше да проникне в съзнанието на чиновниците. Какво ли означаваше това?

— С какво можем да ви бъдем полезни, госпожо?...

— Реландж — представи се тя. Нямахше значение дали тук ще научат истинското ѝ име. — Искам да наема флитер. Да е нещо бързо и малко. Ще го използвам два-три дни и ще го върна направо при вас, щом си свърша работата.

Дребна лъжа, естествено, но ако хрътките ѝ изгубят следите, по-добре да се навъртат наоколо обнадеждени, отколкото да си завират муцуните по места, където е възможно да я открият. Точно така смяташе да постъпи поначало.

— Да видим какво имаме в момента — промърмори жената зад плота.

Зия участваше в процедурата по наемането на возилото само с малка частица от съзнанието си. Докато уреждаше подробностите, тя осъзна изведнъж, че вече не е нужно да отива в Първа стъпка и да рови в миналото на мъжа, който се опита да я заколи. Появи се по-добра възможност.

Имаше подръка Боли.

Силк откри лесно жилищния комплекс. На главния вход имаше електронна ключалка с карти за достъп, а вратата тип „хармоника“ изглеждаше направена от здрави стоманени сегменти. Сградата беше шестетажна и ако апартаментите вътре бяха от по-малките, сигурно побираше поне двеста бърлоги. Тъкмо започна да умува как ще проникне вътре и видя двойка, излизаща от ниска кола, току-що спряла на паркинга. Жената му се стори прекалено висока и атлетична, истинска древногерманска богиня, мъжът беше малко по-нисък, но с извънредно широки рамене. Носеха вечерни копринени облекла. Силк предположи, че са от по-скъпоплатените умели биячи, връщащи се от работа. Можеха да станат и негов пропуск за зданието, ако си изиграеше ролята прилежно.

Смъкна се от триколката и пресече улицата с премерени крачки, за да стигне до вратата секунда-две след тях. Щом доближи, извади от портфейла си картата, с която отваряше офиса на фирмата.

— Аз вече набрах кода — успокои го якият мъж.

Силк кимна с искрена благодарност.

— Още по-добре, защото моята карта ми върти номера напоследък. Сигурно съм я държал близо до магнит.

Побърза да прибере пластмасовото правоъгълниче, а жената го дари с дружелюбна усмивка.

Спътникът ѝ прокара картата си през четеца и вратата се сгъна. Силк влезе след двамата и спря до терминала за съобщения. Престори се, че набира кода за пощата си.

Щом двойката пое нагоре с един от асансьорите, той тръгна към стълбата. Хилди — или Корин — живееше на третия етаж. Защо да не стои излишъка от нерви, като изкачи няколко стъпала дотам? Стомахът му се свиваше, а червата му се гърчеха като ядосани змии. Как да не се плаши, щом реши да се прави на голяма работа с хора, които убиваха, без да се замислят? Когато видя Зия в действие на Земята, не му се струваше притеснена. По хладнокръвие приличаше на контейнер с течен азот, колкото и напечено да ставаше около нея. Дали и тя е треперила някога като него? Може ли човек изобщо да свикне с това?

Затова пък се чувстваше по-жив отвсякога. Дори след няколко минути да е изстиващ труп, точно в тази секунда възприемаше всичко около себе си почти свръхестествено ясно и отчетливо. Сякаш въздухът се бе превърнал незабелязано в мощна психеделична дрога и изостряше вниманието му с всяко вдишване. Неговата частичка от вселената май беше съставена в момента от кристал, режеща тел и амфетаминови приливи. Силк се усещаше настръхнал, ловък и незнайно защо — *можещ*. Зия непременно щеше да го скъса от подигравки, ако знаеше. Но как му се искаше и тя да е тук сега...

На третия етаж беше тихо. Силк се прокрадна безшумно по застлания с дебела пътека коридор до вратата с номер 315.

А сега? Не се беше замислил какво да предприеме, щом стигне дотук. Вярно, изхитри се достатъчно, за да проникне в сградата, но как ще влезе в самия апартамент? Доколкото виждаше, ключалката беше комбинирана — гласов код и отпечатъци. Вероятно Хилди-Корин бе програмирала и ретиналната структура на най-честите и желани гости, само че Силк не беше един от тях.

Поклати глава, щом си представи как натиска бутона на разговорната уредба:

„Ей, Хилди, минавах наблизко и реших да те видя как си.“

А тя отвръща:

„Много се радвам, жребецо от Земята, но откъде научи, че живея тук под друго име, а?“

Остане ли да стърчи в коридора с надеждата тя да излезе по някое време, скоро ще го забележат, ще повикат ченгетата или охраната и ще го придърпат в управлението за хулиганство — най-малко. И как ще обясни присъствието си?

Не му се вярваше да има полза и от грубата сила. Вратата като че беше дебела плоча дензопласт и му се струваше по-вероятно да потроши себе си при блъскането.

Шибано положение. Как да влезе?

Тръгна небрежно по коридора, оглеждаше се за нещо, което да му подсказе нужния трик. И когато надникна в пералнята с ултразвукови машини и евтини нагреватели, осени го вдъхновението.

Някой беше оставил дрехи за сушене. Толкова по-зле за него. Силк намери кош за боклук и измъкна купчина изхвърлени хартии. Натъпка ги в една от сушилните, опъна върху топката палатка от дрехите — памук, акрил и синтокоприна, значи щяха да се разгорят лесно. Отдавна бе зарязал пушенето, макар много хора да посягаха към денатурирания тютюн и леките дроги, но по навик носеше в джоба си запалка с формата на комкарта. Запали хартията, погледа зелените от мастилата пламъчета и се махна от пералнята. Очакваше количеството дим и въглероден двуокис да стигне, за да се включи противопожарната система. И не вярваше огънят да се изтръгне от металния корпус на сушилнята, предназначен да издържа на нагриване. Само на пет метра оттам, до вратата, беше закачен пожарогасител. Все ще се намери храбрец да се справи със стихията. Но дотогава във всяка бърлога поне на този етаж, вероятно и навсякъде, ще се е вдигнал шум — сирена, алармено бръмчило или още Бог знае какво. Обитателите на сградата едва ли страдат от липса на инстинкт за самосъхранение. Ще надникнат в коридора да видят какво става.

Силк подмина апартамента на Хилди и застана на десет метра от вратата. Обърна се с лице към пералнята. След секунди видя първите струйки дим.

Алармата се задейства. Беше стържещ ушите звук, какъвто сигурно би издал много запечен робот-исполин, напъващ се да си облекчи червата.

Някои от хората на етажa явно спяха леко. Врати се прибраха в стените, пред и зад Силк се разнесоха сърдити гласове:

— Какво има, по дяволите?

— Пак ли ония тъпи хлапета си играят с алармата?

Той реши да разбърника с пръчка мравуняка:

— Като гледам, някоя от сушилните се е прецакала.

— Дрехите ми! — ревна невъздържано шкембест мъж, бос и по пижама.

Затропа тежко към пералнята. Последваха го още двама-трима. Силк се престори, че тръгва с тях, но всъщност само доближи целта.

Точно тогава вратата се отвори и Хилди се показа в коридора с гръб към него.

Силк извади пистолета и го прикри с якето. Никой наоколо не се разкрещя, значи не забелязаха. Плъзна се покрай стената към Хилди. Покриваше я само прозрачна червена нощница и при други обстоятелства щеше да обърне повече внимание на тялото ѝ. Сега отбеляза доволен, че тя не държи оръжие.

Доближи я на една протегнатa ръка и каза тихо:

— Добър вечер, скъпа. Защо не ме поканиш вътре за една приятна и дълга размисълка?

Тя трепна и се извърна уплашено към него. Силк поотмести якето, за да се покаже цевта на пистолета.

— Мамка му... — процеди тя, щом видя кой е пред нея.

— Не си много вежлива, миличка.

Влязоха в апартамента.

— Кой те нае да се бързикаш с мен?

— Не мога да ти кажа.

— Можеш, и още как! Или ще взема да ти боцна една стреличка, за да си направя кефа.

— И какво като ме зашеметиш? — вдигна рамене жената.

— Знам, че помниш какво оръжие ми продаде. Но докато се въргаляш в несвоят, може да ми хрумне, че е по-добре да те метна през прозореца или направо да те удуша.

— Хайде де! Ще ме пречукаш само защото съм те държала под око?

— Как извъртя номера в магазина?

Тя се ухили. Силк приказваше, а не стреляше. Личеше, че Хилди вече се надява да се измъкне със сладки лафове, да го надхитри. Отпусна се на дивана и поразтвори коленете си.

„Стига, за Бога, не съм чак такъв идиот!“

В този миг досадното гласче пак се обади в главата му:

„Да, ама не много отдавна се показва точно такъв, готин. Грешката ѝ е съвсем разбираема.“

— Лесно беше — подхвана жената. — Проследих те до магазина. И докато ти зяпаше с отворена уста пушката, показах си служебната карта на управителя и му казах, че искам да стана продавачка за няколко минути. Човекът се оказа сговорчив.

— И защо ти е угодил толкова лесно, ако си обикновен частен копой?

Тя се усети, че не беше измислила историйката си докрай. Опита се да замаже гафа:

— Заради парите, естествено. Прехвърлих тлъста сумичка в сметката му. Просто и лесно.

— Не ми се вярва. Защо ли си мисля, че е склонил веднага, защото си го убедила, че се занимаваш с нещо друго? Може би си се представила за държавно ченге. Хилди, я да ти разгледам портмонето, бива ли? Или да те наричам Корин?

— Ще ти го донеса — съгласи се тя прекалено бързо.

— О, не. Само ще ми покажеш къде си го оставила и аз ще го взема.

Тя кимна покорно.

— В панталона ми е. Оставих го в спалнята.

— След теб, моля. Едно необмислено движение и ще поспиш малко, а после ще се събудиш с ужасно главоболие. Говоря ти от личен опит.

— Шпионин от Земята си, нали?

— Как ти хрумна такава нелепост?

— Твърде печен си, за да си онзи, на който се преструваш. Премахна Ампъл, откри мен. Никой лъжльо във фирма за дърводобив нямаше да се справи.

Силк едва не прихна от нейната наивност. Нали инфопаяците се занимават с данни? Иначе не би я открил. А с рижия си бе разчистил

сметките някой друг, но ако тя искаше да го смята за по-опасен, отколкото е, нямаше нищо против. Може би това ще я възпре да не прави глупости.

Отново не позна.

Жената му посочи метнатия върху един стол панталон. Той бръкна в задния джоб с лявата си ръка, насочил с дясната пистолета към нея. Отклони вниманието си само за частица от секундата, когато напипа синлоновото портмоне, но това стигна, за да успее Хилди да профучи край него.

— Спри!

Преди да стреля, тя се метна през вратата и се скри от погледа му.

Силк се втурна след нея. Видя я да пляска с длан по бутона за отваряне. Прицели се в средата на гърба ѝ и натисна спусъка, но тя вече се смъкваше и стреличката звънна в плъзгащата се врата. Той веднага наведе цевта, само че беше свикнал да държи оръжието с двете си ръце и навикът го подведе — портмонето му пречеше. Докато поправи грешката си, Хилди изпълзя пъргаво в коридора.

— Ама че говна! — възкликна той неволно.

Е, нямаше да му се измъкне в дългия коридор. Надяваше се, че хората са угасили дрехите в сушилнята и са се върнали по леглата си.

Подаде се предпазливо през вратата.

Хилди вече тичаше бясно към стълбата. Насочи пистолета към нея...

Тя писна ужасено и отскочи към стената, Силк видя трима мъже в края на коридора. Зърна ги само за миг — бяха млади, облечени в обикновени сиви гащеризони и носеха пистолети.

Жената понечи да се обърне.

Тримата започнаха да стрелят по нея. Силк гледаше като на забавен запис как куршумите се забиват в тялото ѝ. Пет, шест, може би десетина. Хвърчаха парченца плът, изригваха гейзерчета кръв.

Куршум одраска стената до главата му.

Може би случайност. Не знаеше дали искат да му видят сметката и на него. Но и от отплеснал се куршум щеше да си е все тъй мъртъв. Дали да не се шмугне обратно в апартамента? Някакво спотаило се в малкия му мозък земноводно изсъска и поклати глава. „Не! Опасност! Бягай!“

Съветът му се стори много подходящ. Но как да избяга от парчета метал, летящи с няколкостотин метра в секунда?

Пистолетът му беше насочен към мъжете.

Започна да натиска трескаво спусъка, завъртайки цевта, за да обхване цялата ширина на коридора. „Пукай и се моли да улучиш“ не беше най-добрият подход в стрелбата, но стана късно да премисля.

Първият се свлече. Падна и вторият. Последният се хвърли в плонж през някаква отворена врата и изчезна.

Силк не знаеше уцели ли изобщо някого, но стреличките в пълнителя свършиха, а коридорът опустя. Затича се.

Когато измина половината разстояние до стълбата, Хилди млъкна.

22.

В Бийгъл и около него криволичеше широка река, в която можеха да плават влекачи и тежки шлепове, стигаха чак до Жабоград и отвъд — до крайбрежните острови. Затова имаше пристанище. Колбърн стоеше на края на един от кейовете, тежка дървена конструкция. Слушаше плискането на вълничките, шумовете на цивилизацията — коли, въздушни машини, понякога влакове. Киселият дъх на пропилата дървото консервираща течност тежеше навсякъде. Бе предвидено пристанът да е осветен през нощта не по-зле от всяка градска улица, но някой се бе погрижил да гръмне повечето лампи. Най-близката стърчеше поне на седемдесет метра от него и в светлия ѝ конус кръжаха рой мушици.

Той предпочиташе да се занимава с тези неща през деня, когато има повече хора наоколо и е лесно да се слееш с множеството. В края на краищата гълпата си остава най-доброто скривалище. За съжаление беше принуден да се среща често с хора, които се придържаха към стари заблуди. Мнозина от тях си въобразяваха, че нощем са в безопасност, защото могат да изпълят в непрогледните сенки при първия признак за заплаха. Те бяха сродни по душа с плъховете, бухалите и хлебарките. Избираха да се шмугнат в убежището си, вместо да разчитат на бързината си. Някога, преди електрическите лампи да избутат нощта към пущинаците, и такива щуротии може да са били оправдани. Сега едно натискане на бутон стигаше да лиши всеки некадърник от илюзорното покривало на мрака. Коптер с прожектор би могъл да превърне пристана в подобие на футболен стадион. А в един джоб на куртката си Колбърн носеше взривна лампа за гмуркачи — не по-голяма от шоколадче, затова пък още по-сигурна от прожектора. Можеше да ослепи незащитени очи на разстояние до двадесет метра. По-опитният търсач нямаше нужда и от такива крайности. Нищо не му пречеше да нахлупи нощен визьор на главата си, за да вижда в нощта както по пладне.

И все пак човекът, с когото му предстоеше да се срещне, беше любител на сенките. Разполагаше с нещо полезно, защо да не угоди на тъпотата му? Самият Колбърн не се боеше от мрака. Беше въоръжен и пъргав, при това по-ценен жив, отколкото заклан заради малкото джобни пари, които носеше.

Чу стъпките отдалеч.

— Клейбърн?

— Че кой друг ще стои тук да си губи времето?

— Имаш ли нещо за мен?

Как да не се усмихне? Хората, които не бяха вътре в занаята, си представяха подробностите твърде изопачено. Мислеха си, че някое холошоу с пароли за достъп, условни фрази и нощни приключения има нещо общо с действителността. Жалко за тях, но трябваше да се съобразява с пошлите им представи.

— В „Синята чайка“ готвят ужасно — отвърна той най-сериозно.

— Да, но пиенето е евтино — продължи паролата мъжът.

Господи, кой измисля тези гадости?!

— Може ли вече да говорим делово?

— Няма проблем. Бюлетинът съобщава, че имаш нужда от суборбитална совалка.

— Не е точно така. Търся нещо, за което ми се иска Бюлетинът да остане неосведомен, ако ме разбираш.

— Аха. И какво ли ще е то?

— Междузвезден кораб. С достатъчен обseg да ме стовари на Нова Австралия. Голям колкото за скромен екипаж и товар, но и незначителен, за да се измъкне безнаказано от планетната отбрана, ако пилотът му си знае работата.

Откъм черния силует се чу рязко вдишване.

— Ще си говорим за повечко парици, щом няма да е въздушна бракма.

— Можак и сам да се досетя. Ще набавя стандартите. Ти ще ми осигуриш ли кораба?

— За кога ти трябва?

— За вчера, но ще се задоволя с утре. Бих чакал до седмица. Най-много десет дни.

Нищо от казаното не беше вярно. В тези предпазливи сделки заблудата на отсрещната страна си оставаше важно условие. Този мъж

щеше да открадне нужното и да му поиска много пари, но сумата щеше да е несравнима с истинската цена. Нямаше особено добър пазар за откъснати междузвездни кораби. Всеки подпространствен двигател се създаваше отделно, частите в него носеха неунищожими номера, регистрирани къде ли не. Невъзможно беше да го продадеш открито, без да смениш двигателя.

Големината нямаше чак такова значение, защото корабът щеше да носи само двама пътници. Естествено, нямаше да се насочи към Нова Австралия, но кораб с такъв обseg би могъл да достигне лесно Йорк, Фуджи или Уйварош, дори Мчанга, макар повечко да се поизноси. Все едно, важното беше хората, които ще задават въпроси, да не получат достоверна информация. А и този кокошкар нямаше никому нищо да каже, щом предаде кораба на Колбърн. Щеше да изчезне до момента на отпътуването му заедно с всички други, които биха могли да пъхнат издайнически нишки в ръцете на Сигурността. По-трудно щеше да се уреди въпросът със Силк. Налагаше се да го остави жив до подпространствения скок, за да има доверието на Зия.

На нейно място щеше да се съмнява. Но можеше да отстрани проблема и по-късно.

Никой не би успял да налучка крайната точка на полета, защото и Колбърн още не я знаеше. Най-добри възможности като че предлагаша Йорк и Фуджи. И на двете места го очакваха подготвени нови самоличности. Стигаше да пробута холограма на бъдещото си ново лице в архивите, за да се превърне в друг човек. При това с непоклатима при разследване лична история и документи. Освен това на онези планети населението беше по-голямо, отколкото на Земя-2. И на двете земната Сигурност разполагаше със съвсем оскъдни мрежи от агенти. Оттам можеше да получи достъп до парите си и да ги прехвърли безследно... особено след ужасното бедствие, което щеше да сполети главната орбитална станция на „Омнинет“ само секунди след влизането в подпространството на куриерски кораб, понесъл данните за прехвърлената сума. Уви, не след дълго и корабът щеше да претърпи подобна злополука с разкъсване на външния корпус — скоро след като предаде финансовата информация на планетата, *където Колбърн нямаше да се засели*. И в момента, когато ще е пуснал парите през десетина фиктивни фирми, за да ги прехвърли накрая където са му необходими, дори най-великият следотърсач в човешката история

би загубил дирята. Години наред подготвяше този резервен вариант и вече го смяташе за абсолютно защитен от неприятни случайности.

— Сто хилядарки, за по-малко няма да стане.

— Ще го преживея някак.

— Добре, ще ти се обадя, като уредя нещо.

Стъпките затихнаха по кея. Колбърн не можа да разгледа добре събеседника си, поне не тук. Вече му бе направил чудесни снимки през деня с телеобектив. Когато му дойдеше времето, щеше да разпознае лесно крадеца.

Преди на Нова Земя да го осени блестящата му идея, резервният вариант си оставаше чисто интелектуално упражнение. Доскоро Колбърн не очакваше обрат в живота си, който ще го накара да се възползва от старателната подготовка. Все пак играта му помагаше да запълва времето си с нещо интересно. Проява на привидно ненужна предвидливост. По-добре да го имаш и да не опреш до него, отколкото да се окажеш в безизходица. Умният човек оглежда внимателно пътя, докдето виждат очите му, търси опасни кръстовища, където тежък камион може да го засече или направо да го помете. Не можеш да се подготвиш предварително за всичко и все пак си в състояние да избегнеш множество тежки затруднения, като ги забележиш навреме. Или се грижиш за себе си, или някой друг ще се погрижи, но може да не ти хареса...

Колбърн беше сериозен почитател и изследовател на някогашните американски стрелци и японски самураи. Откри, че най-способните и коравите сред тях са останали почти неизвестни. Хора, които никога не влизали в сграда, ако не познавали всички възможни изходи. Били смъртно опасни за противниците си, обаче не се прочували, защото се интересували единствено от оцеляването си, а не от славата. Нямали вулгарни прякори като Хлапето, Блеки или Корусу. За тях оставали само оскъдни и неясни сведения, защото най-малко от всичко желаели да се набиват на очи.

Ухили се, закрачил към изхода от пристанището. Години наред събираше частиците истина за двама от тях, обиколи Тумбстоун и Ел Пасо, Рейгендо и Нарита, за да говори с малцината сериозни историци, които съхраняваха документи и устни предания за загадъчните мъже.

Всеки докоснал се до бойните изкуства на Япония знае името на Мусаши, великия боец от седемнадесети век, победител в почти

осемдесет схватки, но... кой е чувал за Идзумо, родил се четири години по-късно и повалил почти двойно повече противници в единоборства? Според един от по-достоверните източници, открит от Колбърн, Мусаши веднъж придружавал свещеник и три монахини и срещнал Идзумо на селския път. Тогава бил тридесетгодишен, в разцвета на силите си, вече имал шестдесетина победи със сабя и копие. Бил майстор на боя с две саби, макар и не той да измислил този воински похват. Никой не се съмнявал в безстрашието му, често ставал дързък от увереността в качествата си. Но щом зърнал Идзумо, само се поклонил ниско и се разминал безмълвно с другия мъж. Свещеникът го попитал с какво незначителният на вид ронин е заслужил такава почит. Мусаши отвърнал: „Това е най-страшният мъж на света. Ако го бях предизвикал, вече щях да се въргалям бездиханен в прахта.“

Идзумо умрял на осемдесет години, заобиколен от своите скърбящи внуци и правнуци.

Били Хлапето и Джон Уесли Хардин били всеизвестни стрелци в Дивия запад и за тях имаше предостатъчно установени факти, но Колбърн ги смяташе за самовлюбени и побъркани бандитчета. А рядко някой се сецал да пише за Том Хардуик, пребродил Тексас, Канзас и Монтана по същото време и — доколкото можеше да се установи — застрелял четиридесет и седем въоръжени мъже, без дори да го одраска куршум. Арестували го само четири пъти и нито веднъж не успели да го осъдят. Умрял в постелята си в Сан Франциско през 1933 година, на осемдесет и седем лета. Оставил след себе си дневник за периода от 1870 до 1885 година. Описвал подробно всяка от престрелките, в които участвал. Поне десетина случки се потвърждаваха от очевидци и версиите съпадаха толкова точно, че Колбърн беше готов да повярва и на останалото. Любимият му откъс беше от началото на дневника, когато Хардуик едва бил навършил двадесет и пет години:

„31 окт. 1872-ра, вечерта, в «Дома на хубавиците» на мисис Пийбоди, Елсуърт, Канзас.

Бил Харис Чернокракия прекали с пиенето, докато си губеше парите на покер. Скара се с Дж. Маккой чия била пурата, оставена на масичката до пианото. Беше студено, Бил носеше дълго палто и извади от джоба пистолетче. С първия изстрел не улучи Маккой, затова пък рани друг комарджия, Гео Ашли, в левия крак. Аз седях от другата

страна на Маккой и Бил застраши живота ми. Нямахме какво друго да направя, освен да извадя своя «Колт Нейви» 36-и калибър от кобура на колана си. Беше самозащита. Стрелях веднъж и куршумът улучи Бил над лявото око, като го уби и така се сложи край на препирнята. Всички се съгласиха, че разправията е била излишна. Дойде и полицаят Ед Хоуг. Установи, че съм бил предизвикан, и само каза, че ще опише случая на шерифа Мортън, обаче нямало да ме тормозят.“

Колбърн се смееше тихичко. Смяташе се за сродна душа на тези невъзпети професионалисти. Ботушите му стъпваха безшумно по дебелите дъски на пристана, защото бяха специална изработка, но си представяше звъна на шпори и потракването на налчетата, заковани на подметките. И той беше сред най-добрите на своето време, а само малцина знаеха за него, при това до един в тесния кръг на занаята. Стигаше му и все пак... понякога му се искаше да е с човек, който може да го оцени истински. Например с тази Реландж. Идеалната почитателка. И скоро щеше да бъде негова.

Силк дори не помисли да побегне към триколката. Пресече улицата, шумна се между две коли и отпраши наляво, озъртайки се трескаво за скривалище. Но след няколко крачки осъзна, че идеята не я бива. Ако имаше още мъже в сиво, с нищо не би си помогнал, като се свре някъде. Кротуваш ли — намират те. Щом си в движение, първо трябва да познаят къде си, за да те настигнат. Вярно, забелязваш се полесно, когато тичаш по улицата, отколкото проснат по корем под някой храст, само че стегнат ли те в обръч, въпрос на време е да ти опрат цевта в слепоочието. Зия му обясни това.

Добре, че се поучи от предишната стрелба с пистолета, когато го изпразни наведнъж. Имаше още два пълнителя в джоба на якето и успя да зареди единия в движение. После пъкна оръжието в кобура, за да се съсредоточи в тичането.

Кои ли бяха тези скапаняци?

Явно разчитаха на служебно положение, иначе щяха да се безпокоят пазителите на реда да не им се стоварят на главите, докато се забавляват. Но защо се занимаваха с него?

Силк огледа квартала. Школата на Танито не беше далеч оттук. Пропусна две-три тренировки и учителката сигурно му се сърдеше.

Посред нощ там едва ли щеше да има хора. А той имаше свой ключ като всички ученици...

Свърна натам. В буря всяко пристанище е добро за кораба. Струваше му се, че се отдалечи достатъчно от блока на разстреляната жена — непременно е мъртва с толкова куршуми в тялото — и може би в школата щеше да е на сигурно място, поне засега.

Но ако хората в сиво искаха да докопат него, защо пречукаха Хилди, без да се поколебаят? Нима не различават Силк от жена в червена нощница?

А може и да са имали някаква разправия с нея.

Все едно. Вече подгониха и него.

Затича още по-бързо.

В залата беше почти тъмно, само две лампи хвърляха мъждиви отблясъци по полирания дъсчен под. Силк отключи, затвори веднага вратата след себе си и пусна резето. Приклезна, опрял длани на бедрата си, помъчи се да диша по-спокойно, за да забави бесните удари на сърцето си.

Щом се почувства малко по-добре, тръгна към тоалетната.

Беше наред залата, когато вратата изтрещя и трима мъже нахлуха в сградата. Извъртя се към тях. Не бяха стрелците от онзи коридор. Значи поне някого е улучил.

Неговият пистолет си стоеше в кобура, а те вече бяха насочили своите към него.

По дяволите!

— И едно мускулче да не си помръднал — обади се единият. — Трепнеш ли — умираш.

Силк остана с полуразперени ръце, постара се да запази пълна неподвижност.

— Какво търсите тук? — прозвуча женски глас от другия край на залата.

Тримата настръхнаха и затърсиха с погледи натрапницата.

Танито излезе от сенките. Зелената татуировка на бръснатата ѝ глава проблясваше мътно в слабата светлина.

— Ти пък коя си? — изсумтя един от мъжете.

— Аз съм Танито. Това е моята школа. Разбихте входната врата, а сега заплашвате с оръжие мой ученик. Обяснете ми веднага постъпките си!

Силк се озърна изумен. Да не е полудяла? Не забравяше какъв великолепен боец е неговата учителка, но пред нея стояха трима с пистолети и бяха твърде далеч дори за най-големия бързак във Вселената. Тя носеше дрехи за тренировка и нямаше нищо в ръцете си.

— Ние сме, ъ-ъ, от планетарните специални служби — подхвана вторият, явно старши в троицата. — Този човек е престъпник. Ще го арестуваме.

— Разбирам. Носите ли заповед за задържането му?

Другите двама се спогледаха, а началникът им се поколеба.

— Подгонихме го, след като извърши престъпление — измисли накрая. — В такива случаи не е необходима заповед. Той... уби човек.

— Силк, вярно ли е?

— Не, Танито. Никого не съм убивал. Те го направиха.

Тя пак се загледа зорко в мъжете.

— Имате ли документи, удостоверяващи служебното ви положение?

Старшият се разсмя нагло.

— Документи ли?! Не виждаш ли какво държа в ръката си? От друг документ нямам нужда!

В момента никой от тях не бе завъртял оръжието си към Танито — още се целеха в Силк.

— Аха, ясно. Значи е безсмислено да споря с вас, така ли?

— Много си схватлива — похвали я нахалникът. — Ей, ти, хайде с нас към...

Не успя да довърши изречението. Силк се взираше право в учителката си, видя всичко и въпреки това едва повярва на очите си. В един миг стоеше с отпуснати по тялото празни ръце, в следващия държеше пистолет и стреляше. Шест-седем стрелички излетяха толкова бързо, че звукът на изстрелите се сля.

Веднъж видя холофилм за мангуста, нападаща кобра. Дребният безстрашен хищник се метна с такава зашеметяваща скорост, че дори на забавеното повторение движенията му сякаш се размиваха в очите на зрителя. Змията нямаше дори нищожен шанс за спасение.

Танито беше по-страшна.

Докато Силк се обърне, тримата вече бяха проснати на пода. Пак погледна учителката си — оръжието вече не се виждаше. Несъмнено беше по-ловка от всеки фокусник...

И май ценето му увисна.

Танито реши да обясни:

— Майстор на бойните изкуства, който не владее съвременните оръжия, е като сакат. А ефектните ритници и заплашителните пози са по-подходящи за глупави филми. — Тя помълча замислено. — Знаеш ли кои са тези хора? И защо те преследваха?

— Не, Танито. Някой започна да дебне мен и Зия. Досега не можахме да открием причината. Уверен съм обаче, че тези или съучастниците им убиха поне двама души, занимаващи се с частни разследвания.

— Хм... За вас двамата ще е по-добре да откриете за кого работят и защо се опитват да ви убият. А сега предпочитам да си тръгнеш. Не искам да замесвам открито школата в такива интриги. Ще се погрижа за тези тук.

— Но когато се събудят, те ще...

— Силк, те няма да се събудят. В моя пистолет имаше отровни стрелички.

— Господи! — неволно възкликна той. — Н-но... Танито, може наистина да са били агенти от някоя планетарна служба!

— Съмнявам се. Щяха да спазят правилата и да ми покажат документите си и заповед за задържането ти. Известни са ми процедурите. Дори да са били агенти, не дойдоха да си вършат тук истинската работа.

Силк се вторачи в повалените мъже. Тоест, вече трупове. Гърлото му пресъхна като треска, захвърлена в пустинята. Танито уби хора, без дори да се притесни. Лицето му сигурно го издаде.

Гласът ѝ звучеше като по време на тренировка, равно и поучително.

— Те дойдоха с оръжие в школата ми, без да им разреша. И ме заплашиха. — Усмихна му се със стиснати устни. — Не търпя такова безочие.

Аха... Тя не търпи такова безочие.

Божичко...

23.

Зия подкара бавно наетия флитер към края на градчето, търсеше подходящо място. Наблизо имаше кръчма, бе се отбивала там два-три пъти, щеше да ѝ свърши работа...

Движеше се в наземен режим, не виждаше Боли в огледалата, но непременно я следваше. Може би използваше малък моторолер и не светваше фара, а нищо не пречеше да е избързал пред нея или да кара по успоредна улица. Току-виж, дори е проникнал навреме в компютъра на агенцията и е успял да лепне предавателче на нейното возило. Така щеше да знае къде е тя, дори ако се намираше на километри от нея.

Не ѝ се вярваше това да е станало. Ако е бил толкова бърз, че да лепне бръмбар на флитера, защо да не сложи направо бомба и да се справи с проблема веднъж завинаги? Разбира се, може да не се е сетил да вземе взривно устройство. А и ако имаше нещо вярно във видението ѝ, жадуваше да си уреди сметките лично с нея.

Тя вече клонеше към предположението, че наистина е разчела мислите му, а не е обезумяла. Случи ѝ се още два пъти, с други хора.

Младата жена в зацапани монтьорски дрехи, която докара флитера пред агенцията, ѝ се усмихна замечтано, но мислите ѝ бяха много унили.

Тя е страхотна! Как ми се иска да съм с нея, но няма да ме погледне дори, толкова съм грозна и тъпа. Защо ли не се самоубия най-сетне?

Малко по-късно спря на кръстовище и изчака да мине групичка, излязла от някакво вариете. Кльощав мъж на около тридесет години се обърна за миг към флитера.

Ако тая празноглава въртиопашка се опита да ме бутне от бързана, ще измъкна желязото и ще ѝ нанижса седем-осем куршумчета още преди да мигне, идиотката мръсна!

Зия рядко се бе питала досега какво ли представлява телепатията, но все пак си мислеше, че по-скоро е усет за чувствата, а не вслушване в ясни думи, въртящи се из ума на другия. Като хлапе

четеше разказчета, в които телепатът проникваше в главите на всички наоколо, все едно е на купон и тълпата се надвиква. Досега успя да долови само откъслечно състоянието на отделни хора и ѝ се струваше, че мислите им все бяха насочени към нея. Забеляза и че всички бяха разстроени от нещо, и то дотолкова, че да мислят за убийство или самоубийство.

Дали причината беше в способността само на малцина да излъчват достатъчно силно? Или трябваше да минат някакъв емоционален праг, за да възникне връзката? Беше ли необходимо човек да се ядоса до бяс или да изпадне в депресия? Не се пренесе в главите на влюбената двойница във влака... но пък заниманията им от един момент нататък не изискваха никаква намеса на ума, нали така? Освен ако бяха агенти, имитиращи разпалено опипване.

Щом закрачи към кръчмата, Зия се съсредоточи, напъна се да дочуе нечий мислен „глас“.

Дали забравих края на оня виц? Аха, пичът се учудил: „Как тъй съм сбъркал дупката?“ Каква смехория...

Тя се ухили. Знаеше вица. Дали може да почувства всяка силна емоция? Освен това стана ясно, че не е нужно човекът да се сеца за нея. Не вярваше този любител на мръсните вицове да вижда през стени.

Интересно...

Предположи, че Боли няма да влезе след нея, поне не веднага. На негово място щеше да дебне край флитера, докато тя се върне. Агентът трябваше да допусне възможността обектът да има среща с някого в кръчмата и да излезе с него. Първо щеше да заобиколи набързо, за да провери за заден изход и оставени там коли. Ако има две врати и си сам, избираш едната и се надяваш да ти провърви. И задължително се кротваш на място, откъдето наблюдаваш по-вероятния изход заедно с возилото на обекта. Зия познаваше това свърталище — имаше и друга врата, но за доставки, клиентите не я използваша. Затова би се нагласила да чака около флитера. Очакваше и Боли да стигне до същото решение. Вероятно след пет минути ще паркира някъде наоколо, за да наблюдава изхода, може би и с прибор за нощно виждане, за да я разпознае под слабичката лампа, ако излезе с други хора. Не би напъхал колата си между къщите от другата страна на улицата — можеше да подразни някого от обитателите и дори да

размахаш тежка карта под носа на повиканите ченгета, едва ли ще искаш обектът да те свари точно в разгара на такава разправия.

Зия влезе в кръчмата. Знаеше, че ще привлече вниманието като магнит въпреки торбестия панталон и широката блуза. Опитът ѝ подсказваше, че сбирщината пред тезгяха е готова да налети на всичко, снабдено с подходяща дупка.

Не направи и десетина крачки, преди първият здраво сръбнал мъжага да ѝ се изпречи. Едър и космат, наконтен в синьо костюмче на бизнесмен. Вероятно младши шеф в някоя фирма. Банкер или адвокат, нещо подобно.

— 'драсти, сладурче! Да си намокриш гърленцето ли дойде?

Тя се усмихна на тази атака от място. Разчиташе и мислите му. Малко смътни от спирта в кръвта, но различни.

Леле, к'во маце! Иска ѝ се, глей как ми се хили!

Е, похотта също можеше да се смята за силна емоция, нали? Не е откритието на века. А и нямаше никакво значение. Трябваше да се позабави тук известно време, беше в състояние да изтърпи пияндето.

Той я поведе към бара, притиснал интимно ръката ѝ към хълбока си.

— Ей, не съм те мяркал тука преди. К'во ще си сръбнеш? Наш'те хора забъркват страхотен „червен гръм“.

Зия се подсмиваше. Нямаше нужда от телепатия, за да разгадае простичкото лукавство. В този коктейл обикновено сипваха до петдесет грама осемдесетградусов спирт, но умело маскираха вкуса с плодови сокове.

Ще я подлъжа да се натряска, ще я завлека до мотела, изучквам я и хайде вкъщи. Карла ще ме надуши на куково лято!

Зия му позволи да ѝ поръча голяма чаша от мощната смес. Отпи предпазливо и поклати глава едва забележимо. По-добре да я праснат с чук между очите, отколкото да изгълта този бълвоч.

— Хайде де, пейни да си отпуснеш душицата!

— Ей сега, пич, само че ще се отбия до онова място. След малко се връщам.

— Да ти помогна, ако искаш? — ухили се той.

Що да не я натисна в кенефа? Голяма работа ще стане! Сяда на чинията, отваря краката и готово!

Зия с мъка сдържаше кикота си. Телепатията се оказа много забавна.

— А, не, голямо момиче съм вече. Ще си взема и това.

Прибра чашата от плота и кубчетата лед издрънчаха весело.

Щом залости вратата на кабинката, изля почти докрай течността в тоалетната чиния. Е, и без това влезе тук, не беше излишно и да се изпикае.

Морли — не й каза името си, но Зия успя да го измъкне от главата на бармана — я чакаше с глуповата усмивка, замръзнала на лицето му.

— Нека сега аз те почерпя — предложи тя и разлюля почти празната чаша. — Барман, още две от същото.

Зия не се съмняваше, че може да се надпива с Морли, докато той се свлече от стола си, особено с аванса, който бе натрупал преди идването ѝ. Когато донагласяха тялото ѝ за занаята, поиграха си с обмяната на веществата — инсулина, щитовидната, черния дроб, — затова изгаряше спирта доста по-бързо от обикновените хора. Но нито ѝ се пиеше, нито щеше да остане още дълго тук. На Морли му предстоеше да страда самотен от махмурлук.

Изчака десет минути за по-сигурно и подхвърли:

— Какво ще кажеш да се изнесем оттук?

Морли чак подскочи от готовност.

— Дадено!

Леле-мале, ще се чукаме и за умрелите!

— Но да минем през задния изход, бива ли? Не искам гаджето ми да научи, че се мотая и с други мъже.

Макар и наквасен сериозно, Морли вече преживяваше наченки на ерекция и в съзнанието му не остана нищо друго. Затова побърза да се съгласи:

— Готово, както искаш!

На крачка от вратата към улицата Зия го спря и опря длан в гърдите му:

— Морли...

Май не беше чак толкова пиян. Усети се.

— Ей, не съм ти казвал името си!

— Ти не си, но го знам от Карла.

— Карла ли?!

Мамка й! Познава Карла, а? Ама чакай, може да не съм разбрал, сигурно й се иска същото, дето го правим с Карла. Само онази стръвница да не научи, другото не е страшно.

Зия изведнъж видя представата му за тъмнокожа жена с блестящ дълъг нож в ръка. Я, колко любопитно! Вече приемаше и образи, не само думи. Изглежда развиваше новите си способности.

А на Морли каза:

— Ами да, познавам я. Ако някога разбере, че й въртиш номера с блондинки по кръчмите, ще трябва да спиш много леко вкъщи. Нали се сещаш за оня нож, острия? Дето тя много си го харесва?

И лицето, и мислите му издадоха, че знае твърде добре.

— А как ще пишкаш без пикало, готин? — довърши го Зия с най-сладката си усмивка.

Що загазих така?...

Тя излезе, а той остана зяпнал на вратата.

Чепи ми! Карла ще ми го отреже като едното нищо!

Да, телепатията явно беше голям майтап.

Огледа дали някой не се е подпрял на стена наблизо или си седи в паркирания флитер. Не забеляза нищо подозрително. Заобиколи кръчмата отдалеч и излезе отпред.

Боли беше спрял точно на мястото, което би си избрала и тя — на трийсетина метра зад нейното возило, но обърна в другата посока. Явно наблюдаваше с огледалата на кабината. Ставаше малко по-трудно да го изненада.

Тя внимаваше да не излиза от по-тъмните сенки. Пресече улицата почти в другия й край, Боли можеше да види само малък неясен силует. После започна да се промъква покрай постройките. Накрая прецени, че й остава три секунди здраво тичане до неговия флитер. Не се надяваше, че е оставил дясната врата незаключена, но щом се взря по-напрегнато, видя спуснатото стъкло. Той май не понасяше добре влажния задух. Дребно предимство, но човек се наглася според обстоятелствата.

Приклекна зад голям правоъгълен контейнер за отпадъци, извади пистолета си и зачака. За късмет никой не доближаваше пеша от нейната страна.

След четвърт час вратата на кръчмата се отвори и излязоха двама, хванати под ръка.

Сега!

Зия затича снишена към флитера. Боли щеше да гледа само тази двойка поне няколко секунди...

Стигна до отворения прозорец, опря на рамката цевта на пистолета, насочен към главата на мъжа.

— Добър вечер, Боли. Никакви внезапни движения, нали?

Той само изсумтя, но думата прозвуча гръмко в главата му: „Кучка!“

Зия нямаше намерение нито да влиза в кабината, нито да пуска Боли навън. Ако някой минеше наблизко, щеше да види жена, облегла се на флитера и увлечена в разговор с човека вътре. Улична курва, подмамваща клиент, или пък любовница, която не може да се раздели с гаджето.

— Е, кой те изпрати?

Той се вторачи яростно в нея, мислите му ревяха като форсиран двигател.

Само спокойно! Чакай, все ще имаш своя шанс. Резервният пистолет е в нишата под таблото, само на десет сантиметра от ръката ти на кормилото, а тя не очаква това. Едно бързо движение и си ѝ видял сметката. Протакай, измисли някоя объркана история, а като се отпусне замалко, посегни към пистолета, но внимавай! Много е печена, имаш броня под дрехите, но тя очисти Лоръл въпреки бронята...

— Боли, бронята няма да ти помогне. Не виждаш ли, че се целя в главата ти? Хайде, казвай — кой те изпрати?

Мамицата ѝ, досети се! Минток страшно ще се ядоса, че съм я оставил да ме изпързала така, трябва да ме е видяла или във влака, или при агенцията за коли. Гнусна мръсница...

Минток ли?! Този тип работи за Минток? Значи работата отива на зле...

— Поръчаха ли ти да ме убиеш?

Не, тъпачко, трябваше да те върнем жива и здрава при Минток, за да си прави с теб каквото му скимне. Ако ще, да ти пръсне гъза, на кой ще му е жал? Ама ти гръмна Лоръл! Ще пукнеш

заради това! Ще му кажа, че е станало случайно, няма да се разплаче. Ще го залъжа все някак.

— Слушай — обади се той най-после, — бъркаш ме с някого.

И шибаната Процедура няма да ти помогне, като ти забия един куршум в лицето. Ще те пратя аз където ти е мястото! Така, да се подготвя...

— Боли, не си търси белята. Дори няма да пипнеш пистолета под таблото. Преди това ще ти пръсна мозъка.

Ама как е научила за втория пистолет?! Невъзможно!

— Съжалявам за Лоръл — добави Зия. — Но тя стреля по мен и аз се защитих.

Откъде знае името ѝ? Какво става тук, да го напукам на всички? Минток ли ни натопи?

— Минток ви издаде — побърза да го увери Зия. — Знаеш как е в тези игрички — правилата се обръщат с главата надолу.

Ах, тоя изрод! Ето как ме е открила във влака, затова успя да очисти Лоръл...

После се хвърли към нея, без да се замисли. Зия можеше да разчита само на бързината си. И пак щеше да ѝ се размине на косъм, дори да не се бе вцепенила, дори без предателството на собствените ѝ мисли, избухнали като термоядрена бомба.

„Хиляда години на боклука!...“

Мозъкът ѝ зацikli на тези думи, а мъжът посегна с голи ръце, забравил за оръжията, тласнат от страшен, първобитен гняв. Успя да я отблъсне назад. Само дългогодишните тренировки я спасиха от лошо падане. Тя се изви, сгъна неловко тялото си и превърна падането в непохватно кълбо назад. Все пак тупна тежко на пластобетона, но се извъртя с лице към флитера...

Боли се хвърли през отворения прозорец, опря се на длани и колене, после се изправи светкавично. Посегна към пистолета на колана под ризата си...

„Хиляда години на боклука!“

Отърваха я рефлексите. Още държеше пистолета. Насочи го с една ръка — два в сърцето, един в главата...

Цевта на неговото оръжие вече се завърташе към нея, когато черепът му сякаш се взриви отвътре.

Зия не чу никакъв шум заради претоварването на нервите, но знаеше, че изстрелите са се разнесли надалеч. Не искаше да обяснява заплетеното положение пред местната полиция, особено след като научи, че точно нейният началник е пуснал хрътките по следите ѝ.

Заобиколи тичешком трупата и се вмъкна във флитера на Боли през дясната врата. Видя, че електронната карта си е още в гнездото. Веднага включи двигателя и потегли. Зави в обратната посока и насочи машината извън града. Щом се отдалечи от последните сгради, издигна возилото във въздуха. Насочи го към Бийгъл и засили натам с пълната мощност на двигателя. Малкият флитер дръпна напред в нощта като ритнат.

Трябваше да се прибира, без да се бави. Минток можеше да събере големи сили срещу нея и беше подхванал твърде опасна игра, а Зия искаше по-скоро да научи какво е намислил.

Силк! Господи, ами ако и той е заплашен?!

Посегна към комуникатора си, за да му се обади.

24.

Силк вървеше по влажните нощни улици и се чувстваше като заек, подгонен от ловни кучета. Не можеше да се прибере в апартаментчето си, първо там щяха да го потърсят. Не можеше да отиде и в къщата на Зия, нито в офиса на фирмата. Вече не биваше да припарва и до школата на Танито. И сега какво?

„Не се торМОЗИ толкова, иначе ще се паникьосаш. Жив си, а лошите момчета не са чак толкова непогрешими. Нали още си на свобода? Можеше да е много по-зле.“

Двама идващи насреща мъже се вторачиха в него. Ръката му се плъзна към дръжката на пистолета, но той се усети навреме, че си говори на глас.

Параноята се просмукуваше чак в костите му. „Параноя ли?! Ще ти вземат главата, глупако, не е никаква параноя, а инстинкт за самосъхранение!“ Добре, добре, с какво разполага? Имаше електронния бележник на мъртвеца. Безполезен — не знаеше как да проникне във файловата система. Взе и комуникатора на рижия, но каква полза... О, не е така! Беше се сетил за нещо, когато го прибра.

Ами да! Ако Бек се е обаждал наскоро, номерата трябва още да са записани в паметта, защото явно не е очаквал да бъде заклан и едва ли се е сетил да ги изтрие. Само че не му се занимаваше с това на улицата. Временно убежище е по-добре от никакво.

Спомни си, че в съседния квартал има денонощна кръчма. Свърна натам.

Поръча си бира и избра по-закътан сепаре, далеч от ярко осветената кръгла сцена. Край масичките се бяха настанили десетина клиенти, пушеха или се наливаха. Под светлосините лъчи на прожекторите се поклащаше безучастно гола жена. Можеше да е доволна от тялото си, само че не влагаше душа в танца. Скоро към нея се присъедини атлетичен мъж, щедро надарен и между краката. Двамата захванаха бледа имитация на секс в права стойка. Явно не правеха нищо съществено, защото безразличието на мъжа личеше без

никакво съмнение. А клиентите май изобщо не поглеждаха към сцената. Корава пасмина, истински вампири.

Включи комуникатора на рижия. Стандартен модел без никакви екстри. Малкото плоско екранче светна над бутоните, течните кристали даваха бледи, но ясни цветове. Силк натисна бутона за извикване на последното обаждане. По екранчето се плъзна номер. Така. И чий е? Набра информационната служба. Може би щеше да напипа нишката.

„Накахаша“.

Да му се не види...

Нито изненада, нито нови данни. И без това вече знаеше, че някой от службата на Зия им досажда. Все някакъв начин има да му смачкат фасона. Дали ще открие още номера в паметта...

Собственият му комуникатор забръмча. Да отговори ли на обаждането? Дали ще го проследят по сигнала, ако поискат? Може да са гаднярите, надяват се да е глупак и да им даде тази възможност. И после ще се скупчат отгоре му. На Земята го правеха с лекота. Двамата със Зия едва не се простиха с живота си, след като той звънна на приятелчето си Брайс Ксонг.

Да бе... Ами ако някой се опитва да му пробута чудодейния си препарат за почистване на килими или най-новото издание на енциклопедията? Дори в средата на нощта търговията не замира.

Или е Зия?

Взе комуникатора от колана. Вдиша дълбоко. Ако не е Зия, може да прекъсне веднага и да офейка, за минута ще е на пет пресечки оттук. За две секунди ще успеят да определят само района, и то горе-долу, но това не го безпокоеше прекалено. Съзнаваше колко са опасни враговете му, досега обаче пипаха непохватно, особено щом новак като него успяваше да се изплъзва от ноктите им. Е, да, новак, сякаш напръскан с дебел слой вълшебна боичка на късмета. Дано не се изтрие и при следващите бури...

— Ало?

— Силк!

Задържаният въздух се изтръгна от дробовете му.

— Зия, добре ли си?

— Добре съм си. Само че проблемите станаха повечко. Някакви необичайни случки при теб?

Той се разсмя от облекчение.

— Нищо особено. Открих кой беше онзи рижият с мотопеда и отидох да го попитам това-онова. Оказа се наемен копой. Заварих го с клъцнато гърло. После научих, че онази, с която се изучавах веднъж, е изпечена лъжкиня, затова пак порових с помощта на компютъра и познай каква се оказа — също наемно ченге. Отидох в нейния апартамент. Тъй и не можах да си поприказвам на воля с нея, защото се появи цяла глутница и я очисти. После подгониха и мен, шмугнах се при Танито, но те ме намериха някак. Направиха фаталната грешка да размахват оръжия в школата и Танито ги гръмна набързо. Иначе нямаше нищо необичайно.

— Напрегнат ден, а? Аз пък пречуках една, която се опита да ме застреля във влака, овладях телепатията и едва не ритнах камбаната в разправия с друг стрелец, защото се гипсирах в най-лошия момент. Общо ни се събират твърде много интересни преживелици. Къде си?

— В една денонощна кръчма. Телепатия ли каза?

— Ще ти обясня, като се видим. Ще пристигна след час. Тогава пак ще ти се обадя да се разберем за мястото. Пази се. Затънали сме до гуша.

— Благодаря, че ми напомни. Изобщо нямаше да ми хрумне.

След около четиридесет минути апаратчето забръмча отново.

— Малко подрани.

— О, нима очакваше да ти се обадя?

Мъжки глас.

Посегна към бутона за прекъсване, но непознатият продължи:

— Силк, ако искаш Зия да остане жива, трябва да си поприказваме.

— Кой си ти?

— Не ти ли е споменавала за мен? Аз съм Колбърн.

Силк се намръщи. Колбърн? Шпионинът от Земята? Този пък какво искаше? Той ли е забъркал тази противна каша?

— На ъгъла на Кю Стрийт и Лока има склад. Ще се срещнем там след петнадесет минути — безпрекословно завърши Колбърн.

Силк се замисли трескаво. Доколкото си спомняше картата на града, до мястото имаше само десетина минути умерен ход. Носеше си комуникатора, така че беше все едно къде ще му се обади Зия, нали? А ако шпионинът си позволяваше да я заплашва, може би тъкмо беше

време да се справи с този дребен проблем. Вярваше, че ще успее. Досега поне не се издъни. Няма значение дали е заради хитрост или късмет, стига да не го подведе...

— Добре. След петнадесет минути.

Побърза да се измъкне от сепарето. На сцената вече бяха две жени с пищни гърди, преструваха се, че извличат огромно удоволствие една от друга. На тях поне им беше лесно — пъшкането и охкането може и да е истинско, но как да скриеш увиснал член?

А Силк отиваше да си уреди сметките с шпионина от Земята.

Колбърн бе допълнил въоръжението си с пружинен пистолет, зареден със зашеметяващи стрелички. Ако любовникът на Зия поискаше да си премерят силите, трябваше да го укроти, без да му навреди твърде зле. С тази среща щеше да покаже, че може по всяко време да ликвидира Силк, но няма да го направи, при условие че Зия приеме измамното му предложение. Нека повярват, че държи в ръка достатъчно дебела тояга, за да си позволи благост. Както в играта на го, и тук изтънчеността беше подходяща понякога, но имаше ситуации, когато правият удар с груба сила носи още по-бърза и лесна победа. Възлюбеният на Зия не беше от занаята и въпреки смелостта си нямаше да го затрудни особено. Важното беше и той, и Зия да проумеят кой държи силните карти. Колбърн вярваше, че ще постигне целта си.

Зия вече летеше в редовен транспортен коридор, за да не привлича нежеланото внимание на контролните центрове. Поддържаше скорост под максимално допустимата. В тези нощни часове из въздуха се тътреха само товарни машини и лесно профучаваше край тях.

Но нямаше да е толкова лесно да заобиколи Минток. Имаше си начини, разбира се, само да остане жива, докато се свърже с наблюдаващия директор за отдела. Нищо чудно нейният началник да е пуснал въдицата и там: „Тревожа се за Зия, вече не се владее. Не, няма нищо страшно, пък и не искаме да се вдига шум, нали? Ще поговоря с нея, ще се опитам да я вразумя...“

Въпреки бюрократичните барикади можеше да се добере до заместник-директора по операциите и да го убеди, че всъщност Минток има сериозни проблеми. Все пак вече носеше в себе си скрито оръжие, нали? Щеше да знае какво си мисли събеседникът ѝ и да се възползва от съмненията му в най-подходящия момент. После щеше да умува защо Минток се е развилнял. Дали обяснението е съвсем просто — вбесил се е, че го зарязва заради Силк? Толкова ли е смахнат? Не е невъзможно. Хората се убиват и заради по-глупави подбуди. Но, за Бога, нима страда от такъв болнав егоцентризъм? Щеше веднага да научи истината, стига да поговори с него на спокойствие.

Зачуди се дали чудесата с телепатията не са временни. Ако не, би измислила как да си помага с новите способности. И другите ли, минали през Процедурата, стигаха до това откритие? Предполагаше, че се дължи на химикалите, хормоните и вирусите. Всяка друга хипотеза ѝ изглеждаше изсмукана от пръстите.

Накрая си призна, че се насилва да мисли за всичко друго, но не и за произшествието с Боли. Мигът, когато се скова безсилна. За пръв път след незнайно колко години се уплаши истински от смъртта. Не беше привичното наежване, което отдавна се научи да превръща в мълниеносна бързина. Този път я прониза цялата. Вече имаше какво да губи.

Почти цяла вечност.

Дължна беше да си хване отново юздите, ако иска да си запази работата. Страхът няма да ѝ помогне с нищо. Съмненията и терзанията само спъват агентите. Бе виждала това да сполетява други в занаята, дори онези, които смяташе за недостижими. Престъпваха някаква невидима черта и илюзията „на мен не може да се случи“ се изпаряваше. Повярваш ли искрено, докрай, че си смъртен, дните ти са преброени. Късметлиите спираха навреме. Окачаш пушкалото на стената, купуваш си ферма или магазин с премията при пенсиониране и започваш да гледаш невъзмутимо как расте тревата. Пиеш си сутрин кафето със старите пушки като теб и се хвалиш с минали подвизи.

Упоритите не напускаха играта, а се преструваха, че станалото не ги засяга. Дори да заблуждаваха околните, себе си не можеха да излъжат, рано или късно допускаха грешка. Почти винаги гибелна. Така си отиде Бенуа, после и Франклин. Стубенс оцеля, но остана

инвалид. Истинско вълшебство беше, че хирурзите постигнаха дори това.

Ама че зла ирония... Зия вече имаше надеждата, че ще живее вечно или поне толкова, че обичайните стотина години да приличат на ранно детство. Но загуби утехата на простосмъртните — да забрави мрачната мисъл за скорошния край. Трябваше да помни всеки миг от какво би се лишила. А при всекидневните ѝ занимания стига едно ненужно колебание... и казва сбогом на мечтания джакпот.

Досега не познаваше подобни затруднения, в момента също не ѝ харесваше да се мъчи с това, но как да махне с ръка?

Добре де. Първо неотложните неща. Ще опази себе си и Силк, докато изрита от сцената грубияните на Минток и подскаже на висшестоящите да му стегнат обръчите. После ще подрежда бъркотията в главата си. Никой не започва да прочиства гората от гнилоч, преди да е пропъдил вълците.

25.

Складът изглеждаше нисък заради огромните си размери, беше построен от сивкави пермафлексови плочи. Над вратата светеше лампа, през прозорците също проникваха снопове светлина отвътре. Силк дръпна вратата. Оказа се отключена. Надникна. Широки проходи, край които бяха наредени големи пластмасови сандъци. Наблизо беше оставен мощен повдигач, а от тавана висяха подвижни кранове. Той пристъпи навътре с готов за стрелба пистолет и незабавно се втурна надясно.

По време на една от тренировките в стрелбището чу двама мъже да си говорят за игра, в която често участвали. Всеки получавал лазерен пистолет с ниска мощност и чувствителни към светлина горни дрехи. В един от сценариите трябвало да преминеш през склад, където неколцина други те причакват в засада. Целта била да стигнеш до другия край, без да те улучат. Получаваш точки за всеки премахнат противник, но губиш всички, ако дори един успее да те уцели. Двамата се смееха на хитрината на друг — още с отварянето на вратата препуснал в лудешки спринт към отсрещния край на склада, преди „убийците“ да се опомнят. Не се опитал да стреля по никого и затова не получил точки, но и никой не го улучил, накрая били принудени да го обявят за победител според правилата. Силк не видя нищо смешно в случката. Напротив, стори му се похвална проява на здравомислие. Несъмнено е по-добре да си опазиш кожата, вместо да те пречукат, докато поваляш противниците един след друг.

Носеше обувки с меки подметки и не вдигаше много шум. Онзи, който го дебнеше вътре, сигурно очакваше от него да се прокрадва предпазливо. Но ако не е посмял да застане точно срещу вратата, Силк можеше да му мине в гръб. Още имаше няколко минути, преди Зия да му се обади. Защо да не сложи край на проблема дотогава?

Тръгна наляво край стените от сандъци, скрит в сянката им. Държеше пистолета с две ръце и се озърташе за Колбърн. Щом го

види, ще му бодне стреличка, за да го повали в несвяст, после ще му вземе оръжието и ще го върже. И ще владее положението.

Пристъпваше внимателно и търсеше жертвата си.

Колбърн се намръщи. Остави само един от входовете незаключен и се скри в страничен проход на десетина метра от централния. Чу отварянето на вратата, пое си дъх, изчака пет секунди, за да влезе Силк и да започне да се озърта, после изскочи в широкия коридор между сандъците, готов да го простреля.

Къде ли беше той, по дяволите?

Значи е тръгнал наляво или надясно, а не направо. Все едно. Сега се промъква отнякъде, а Колбърн трябваше само да мине зад него.

Стигна място, където се пресичаха два прохода. Надникна вдясно. Пrazно. Плъзна се към другия ъгъл и погледна. Силк не беше и там.

Проклятие! Що за нелепо положение! Обектът не можеше да се е отдалечил на повече от няколко метра...

— Не мърдай! — разнесе се глас отзад.

Излезе зад шпионина, който надничаше към страничните коридори до вратата с гръб към него. Сипах ли те! Силк нагласи червената точица на прицела в гърба му и му заповяда да не мърда.

Мъжът се свлече на пода в същата частица от секундата, извъртайки се в движение към него.

Силк натисна спусъка, стреличката мина твърде високо. Свали цевта, но шпионинът вече се търкаляше легнал. Не можеше да реагира на движенията му, беше прекалено бърз...

Чу звън на пружина и усети как тялото му се разтресе от токовия удар. Всичко посивя...

Събуди се проснат на диван. Май беше в хотелска стая. Какво ставаше?...

Колбърн седеше в кресло на два метра от него и го гледаше.

А, да, складът. Шпионинът. Този път се оплеска. Дотук с късмета.

Бавно се надигна и седна. Главата му се цепеше от болка, цялото му тяло смъдеше. Имаше гнусен вкус в устата си и беше прежаднял. Разтърка си очите.

— Съжалявам — обади се Колбърн. — Съчувствам ти, защото познавам тези усещания. На масичката вдясно от теб има чаша с вода.

— Благодаря — кимна Силк.

Откри, че е лишен от пистолета и комуникатора си. И се чувстваше много говняно.

Отпи две глътки.

— За любител не беше зле — подхвърли шпионинът. — Но трябваше веднага да ме гръмнеш в гръб.

Силк се насили за кисела усмивка.

— Щеше да е много спортсменско...

Колбърн поклати тъжно глава.

— Дори да не знаех, че си роден в бившите Щати, тази реплика щеше да ми подсказва веднага с кого си имам работа. Израснал си с уестърни и истърни, нали? Захласвал си се по каубоите и самураите?

Силк само примигна насреща му, но въпросът явно беше реторичен, защото шпионинът продължи:

— Решителната престрелка по пладне, а? Злодеят и героят са сами на прашната улица, ръцете им застинали над ниско увисналите по бедрата кобури. Естествено, лошият посяга пръв към револвера си и така дава пълното право на добрия да извади светкавично своя „Колт“ с костена дръжка. Бум-бум — неприятният тип не улучва, а нашият човек го поразява право в сърцето от трийсетина метра.

— Да, гледал съм тези филми — промърмори Силк.

Колбърн се усмихна приветливо.

— И митовете са се просмукали в съзнанието ти.

Стана от креслото с плавно движение и застана до прозореца. Завъртя се с гръб, но пистолетът се подаваше от кобура на десния му хълбок и Силк беше уверен, че не би успял да му скочи на врата достатъчно бързо. Вече знаеше на какво е способен този човек.

— Мога да разбера предразсъдъците ти. И аз съм се нагледал на боклуци. Но после станах нещо като специалист по онези времена. Оpozнах историята на японските самураи и американския Див запад.

Никога не е било като във филмите. — Колбърн се обърна с лице към Силк. — Драматичните двубои на улицата са романтично пресъздаване на присъщите за осемнадесети век дуели, чиста измислица. Повечето престрелки всъщност са започвали в кръчмите, бардаците или задните улички. Мъжете носели револверите си в джобовете на палтата, затъквали ги под коланите, рядко използвали кобури, и то изработени от мека, лепкава кожа. Имали нужда от поне няколко секунди, за да се подготвят за стрелба. А чак до 70-те години на деветнадесетия век в патроните слагали черен барут и след първите изстрели всичко така се задимявало, че противниците не се виждали един друг. Да не говорим пък, че прицелите не били съвършено нагласени. Обикновено се стреляли съвсем отблизо, в упор, заради глупави кавги след препиване или натравяне с обичайните тогава пенкилери, съдържащи дори кокаин.

— Интересна лекция, но аз нямам желание тепърва да ставам студент по история — обади се Силк, макар и с кротък тон. — Какво се опитваш да ми кажеш?

Колбърн въздъхна.

— Че трябва да забравиш глупостите за „честните“ схватки, а да се грижиш само за оцеляването си. При всеки честен двубой с теб, лице в лице, аз ще те надвия. Професионалист съм и подготовката ми за критични ситуации е несравнимо по-добра. А ти успя да си осигуриш предимство в склада. Можеше да се справиш с мен, защото допуснах груба грешка — подцених те. Твоята грешка обаче беше направо ужасна. Затова сега страдаш от главоболие, а кобурът ти е празен. Силк, сблъсъците в живота не приличат на стрелбата с арбалет по неподвижни мишени, която ти е толкова позната. Някои от каубоите са можели да улучват всяка мишена, и то с жалките си оръжия, чак до стотина метра. Същите хора обаче са допускали гибелни пропуски при престрелка в упор. И аз не се занимавам със спортни надпревари.

— Ясно, ясно! Схванах намека. Ако си искал да умра, сега немаше да слушам поученията ти. Добре, Колбърн, но какво искаш всъщност?

— Аз пък си мислех, че е очевидно. Ще имам нужда от Зия за известно време. А за твой късмет тя много държи да останеш жив.

26.

Оставаха ѝ десетина минути до града, когато отново набра номера на Силк.

Не отговаряше.

Мрежата я осведоми, че връзката не може да се осъществи, защото търсеният абонат е изключил комуникатора си или се намира извън обсега на излъчването. Коремът ѝ сякаш се вледени.

Даде команда на своя апарат да повтаря сигнала до установяване на връзка. Силк понякога прекаляваше с изпълненията си... Но нали трябваше да чака нейното обаждане? Зия се сецаше за всякакви най-нормални причини — батерията в комуникатора му се е изтощила, шумгнал се е в място, което не пропуска вълните, или пък е оставил апаратчето на някой шкаф, докато се напъва в тоалетната. Въпреки това я гнетеше абсолютната увереност, че някой му пречи да се обади. Значи са го докопали и трябваше да действа бързо, за да го отърве... Стига да не е късно.

Нямаше време за заобиколни приказки. Ще отиде направо при Минток и ще го разпердушини.

Толкова рано сутринта трябва да си е в къщата, освен ако си е намерил пак любовница и е останал при нея. Не ѝ се вярваше — той много обичаше да се чувства важен и поне за срещите с нея предпочиташе собственото си леговище. Допреди няколко месеца в компютъра му бяха въведени гласът и отпечатъците ѝ, за да я пуска. Обикновеното благоразумие би накарало нейния началник да изтрие данните, но егоцентрик като него сигурно очакваше тя да припъзли отново някой ден. Въобразяваше си, че е истински Божи дар за жените. А Зия вече знаеше, че точно Минток е виновен за нападенията срещу нея и Силк, можеше да се досети накрая дори без помощта на телепатията. Не се опитаха да ѝ навредят, докато не се стигна до лично отмъщение, но със Силк може да са се заели по-сериозно. Кой знае? Нима Минток е толкова тъп? Възможно ли е да си представя, че щом премахне пречещия му любовник, Зия веднага ще падне по гръб и ще

разтвори крака за него? Явно не ценеше особено нейната прозорливост, а пък работеха заедно отдавна. Или не му пукаше — той не беше глупав, но себелюбието го заслепяваше.

Прехвърли флитера в коридор с по-ниска разрешена скорост. Можеше да остане във въздуха още пет минути, после трябваше да премине на наземен режим, за да се насочи към къщата на Минток.

Надяваше се четенето на мисли още да ѝ служи, щеше да научи необходимото за броени секунди.

Ако Минток е сторил зло на Силк, време беше да се прости с живота.

— Искан ми се да ме разбереш правилно — каза Колбърн. — Няма нищо лично, намеренията ми са съвсем делови. Моите биолози ще имат нужда от три месеца, за да копират целия комплекс от въздействия върху организма, който удължава живота.

Може би дори беше вярно. Засега нямаше представа колко ще продължи разкриването на тайната.

— Имаш вятър в главата — промърмори Силк. — Защо Зия ще ти отделя дори три секунди, камо ли пък три месеца? Достатъчно е едно обаждане и ще стовари отгоре ти цялото контраразузнаване на планетата. Ще е по-страшно за теб и от Божия гняв...

— Не се съмнявам. Вероятно дори за мен ще е трудно да се справя с толкова противници. И все пак... Силк, виждал ли си някога нашествие на мравки? — Колбърн се усмихна снизходително. — Ако настъпваш всяка, която зърнеш, това нито ще унищожи хилядите наоколо, нито с нещо ще навреди на самия мравуняк, нали? — Видя, че събеседникът му разбира намека и се замисля мрачно. — И в момента си говорим за невероятно важна информация, сравнима само с изобретяването на атомната бомба и свръхсветлинния двигател. Известно ми е, че е почти невъзможно да се проникне в онзи строго охраняван медицински комплекс, за да копирам архивите им. Но ако успея да си осигуря някой, минал през Процедурата, мога да започна по обратния ред — от резултатите, от настъпилите промени в организма му. Просто ще продължи повече.

— Но цели три месеца? Мислех си, че най-добрите спецове на Земята по медицинска генетика ще проникнат в тайната за нула време.

Колбърн вдигна рамене.

— Ето че стигнахме до още един дребен проблем. Ние с теб знаем какво движи света и умеем да извъртаме истината, затова я разпознаваме веднага, щом се натъкнем на нея.

Силк направи знака за изключване от мрежата.

— Може ли без ласкателства?

Другият мъж се усмихна още по-дружелюбно.

— Как мислиш, ако отнеса скъпоценната тайна на Земята, с какво ще ме възнаградят?

— Нямам представа. С пари колкото да си платиш двуседмична оргия в Рио?

— Почти налучка. Като наемен агент не мога да се оплача от доходите си. И този път ще има солидна премия. Но да си говорим направо — изобщо няма да се доближава до истинската цена на живота, удължен до петстотин или дори хиляда години.

Виждаше, че Силк обмисля усилено чутото. Успехът на измамата зависеше много от подтикването на събеседника към собствени изводи, без подхлъзването да проличи.

— Аха. Няма да се върнеш на Земята. Уредил си купувач. И разполага с неограничени суми. Вероятно правителството на друга от планетите.

Браво на човека, вкопчи се здраво в намеците и започна да ги разнищва. Колбърн вече разбираше какво е намерила Зия в него. Невеж и наивен, но с големи заложи. Жалко...

А Силк продължи:

— И би трябвало за купувача да работят много добри, макар и не най-блестящите биолози и лекари, затова са ти нужни трите месеца. Значи искаш да отведеш Зия на друга планета, да запишеш всички данни от процесите в нея и да ги продадеш. И ще удариш теслата на сегашните си работодатели.

— Много точно се изразяваш.

— А ако успеем да те разкараме, от Земята ще пратят друг. Зия ще трябва да е нащрек до последния си ден... или докато се сдобият с тайната по друг начин.

— Печелиш още точки.

— Но ако приемем предложението ти, после ще оставиш Зия на мира, така ли?

— О, не само това. Ще я направя много, ама много богата жена. Дори не можеш да си представиш докъде ще вдигна цената. Нейният — тоест и твоят — дял ще ви осигури разкош векове наред.

— Да де, но вместо Сигурността ще ни издирва „Снези“.

— Е, не бива да надценяваме и тази опасност. С изключение на Зия тукашните професионалисти не могат и да се мерят с онези от Сигурността. Няма никакви основания да се захванат с вас, особено ако ги подведем с лека заблуда. Лесно ще ги убедим, че ти и Зия сте загинали в толкова страшна злополука, че няма как да са останали труповете, да речем — огромен пожар или мощен взрив. Докато се убедят в обратното (ако това изобщо се случи), ще бъдете в другия край на галактиката, с нови лица, документи и биографии. Не се съмнявам, че и тукашните служби са отмъстителни, но как да знаят къде да ви търсят? Освен това, Силк, ще се погрижи и ти да минеш през Процедурата. А след петдесет или сто години всичко ще бъде отдавна забравено.

Ето, хвърли въдицата. Сега оставаше рибата сама да налага примамката и да ухапе кукичката. Колбърн не виждаше какво би могло да се обърка. Такова предложение човек получава веднъж в живота си, няма дори слабоумен би отказал? Зия отначало се престори, че дори няма да го обмисли, не бе споменала на Силк за подробностите, но се е колебала през цялото време, чудела се е как да постъпи. А сега и любовникът ѝ виждаше привлекателната картинка на бъдещето. В никакъв случай нямаше да отхвърлят този уникален шанс. Минимални рискове, огромни печалби.

Силк въздъхна.

— Да допуснем съвсем условно, че съм се съгласил. Как ще стане на практика?

Колбърн запази сериозното изражение на лицето си, но това му струваше големи усилия. „Хвана се!“

— Ще отведа Зия от планетата без никакъв шум. Отиваме на избраното от мен място и започваме процеса по снемане на данните. Щом мине достатъчно време, ще ти осигуря начин да дойдеш при нас. И когато моите... нови партньори се сдобият с тайната, получаваме си парите и всеки тръгва по пътя си. Ще живеем щастливо до дълбоки старини. В най-буквалния смисъл. А може би вечно. Никой няма да ви изненада неприятно. Това е.

Отиде да си сипе нещо от хладилника и остави жертвата да умува. Повечето обяснения на Колбърн съдържаха истина и този ярък лъч би трябвало да свети достатъчно ослепително през тъмата на измислиците.

— Сега какво?

Колбърн вдигна рамене.

— Зависи от теб. В ей онова чекмедже са пистолетът и комуникаторът ти. Нямам намерение да те държа тук насила. Двамата със Зия ще вземете решението си, ако искате, помислете още ден-два, а после ще се свържа с вас. Ако приемете — добре. Ако не — никакви проблеми. В бизнеса няма място за детски сръдни.

— И все пак можем да насъскаме копоите срещу теб.

— Не ми се вярва да го направите. А и местните ченгета няма да ме затруднят особено.

— Мислиш си, че си най-добрият ли?

— Убеден съм.

Силк си прибра нещата и излезе от хотела. Не очакваше Колбърн да го пусне... всъщност не знаеше какво да очаква. Зия не му бе казала нищо. Е, поне не спомена подробностите. Богат, с непоклатимо здраве, заедно със Зия и стотици години пред него. Срещу какво? Човек второ качество в свят, където повечето тъпанари ненавиждаха земяните? Що за избор?!

Не че беше склонен да се довери на този тип, но откри здравомислие в предложението му. Не само властта покварява, ами и фантастично големите пари, а в случая сумата сигурно щеше да надхвърли пределите на въображението му. Няма ли да му хареса, ако имат в сметчицата си два-три милиона стандарта, с чистички документи и на планета, където могат да си позволят всеки каприз, но и да си купят спокойствие?

Глупав въпрос.

Дали обаче Зия би се претрашила? В края на краищата трябваше да напусне родния си свят. Ами ако това е непосилно за нея? Нали не пожела да сподели с него какво иска Колбърн от тях?

И парите, и допълнителните столетия си струваха усиленото мислене, но Силк съзнаваше, че за него най-важното е да опази Зия

жива и здрава. Честно казано, нищо друго не го интересуваше истински. Сам се учуди на себе си след всички щуротии, които го подтикнаха да напусне къщата ѝ, за да ровичка в чувствата си.

Хм, тъкмо се сети... Тя сигурно се тревожи за него. Скоро щеше да се зазори, а комуникаторът му беше изключен отдавна. Той включи апаратчето и набра нейния номер.

Зия изключи комуникатора си, за да не я разсейва нищо. Провери пълнителя в пистолета и тръгна към входа на къщата.

Ако Минток не е променил кодовете, трябваше само да притисне длан към сензора и да поиска на глас вратата да се отвори. Разбира се, можеше да е прикачил безшумен сигнализатор за всяко влизане, тя обаче щеше да има няколко секунди, за да опре цевта в ухото му, както си нанка кротко. От него дори не се искаше да приказва, стигаше ѝ да послуша мислите му. Малко рисковано, но нищо сложно.

Спря пред вратата, задиша бавно и дълбоко, не забрави да огледа внимателно улицата и докосна сензора.

— Отвори се.

Ключалката щракна и плочата се прибра полека в стената.

Самонадеян кучи син...

Тя нахълта право към отворената спалня и спря чак до леглото, насочила пистолета към възглавницата. В стаята беше сумрачно, но на възглавницата не се виждаше глава.

Леглото беше празно!...

Зия се извъртя приклепнала, стиснала с две ръце оръжието. През откренатата врата на тоалетната се процеждаше светлина. Значи е седнал да си облекчава червата.

Притича с къси бързи крачки, ритна вратата на панти...

Никой.

Изправи се, навела леко пистолета.

Къде ли беше, мътните го взели?

Чу се тихо съскане, сякаш някой издишваше, без да бърза, през свитите си устни. В първата секунда не разпозна звука.

Газ!

Задържа дишането си и се втурна към изхода.

Твърде късно. Към средата на коридора светът наоколо побледня изведнъж, подът я придържа. Тя се свлече...

27.

Силк се намръщи. Зия не отговаряше на сигнала.

Слънцето вече се издигаше в небето, готово да стовари отново жегата върху пъплещите наоколо хора. Тя трябваше да е пристигнала отдавна в Бийгъл. Пресметна, че е бил в безсъзнание поне половин час, а с неочаквания престой в хотелската стая се събираше към час и половина. Къде ли се е запиляла? Обзе го лошо предчувствие.

Но как би трябвало да постъпи самият той?

Беше преуморен — не мигна през нощта, защото падането в несвят от шоквата стреличка не можеше да се брой за почивка. Искаше му се да намери меко легло и да не става поне седмица.

Ако предложението на Колбърн беше сериозно, защо разни отрепки се опитваха да използват Силк и Зия като мишени? Не виждаше никакъв смисъл в заплетеното положение. Шпионинът спокойно можеше да ги изчака, докато преодолеят колебанията си. Поне Зия му беше нужна жива, не би рискувал за нищо на света да я сполети беда. А ако имаше мъничко благоразумие, щеше да разбере веднага, че премахне ли Силк, може да вбеси Зия и да си затрудни много живота.

Е, да, Вселената не се подчинява на логическите закони, поне не и в човешките отношения. Но Силк вече си представяше шпионина от Земята като човек, винаги осланящ се на хладния разум, а да посегне на някой от тях двамата щеше да е върховна тъпотия. Не се връзваше. Този опасен тип нямаше да допусне толкова кретенска грешка.

И тъй, някой друг искаше да им вземе главите. Кой и защо?

Огледа се за такси. Непременно има начин да узнае. Ако лошите момчета още душат из града, знаеше къде ще завари поне неколцина от тях.

Махна на една олющена жълта триколка с широка задна седалка.
— Накъде, приятел?

Силк каза адреса си. Време беше и заекът да наостри зъби, за да ухапе първото срещнато куче.

Зия се свести от напъните за повръщане. Добре поне, че не беше яла скоро, отърва се с неприятния дъх и малко кисело-горчива течност в устата. Изплю се, без да я интересува какво ще оплеска.

— Я виж кой се събуди...

Гласът на Минток.

Тя беше просната гола по корем на някакво легло. Претърколи се. Началникът ѝ се облягаше на отсрещната стена, отпуснал надолу цевта на пистолетчето, което стискаше в дясната ръка.

Зия този път заплю него, но пет метра бяха твърде много, за да улучи.

— Това ли ти се искаше? Да ме замаеш с газ и да ме изнасилиш?

— Това за изнасилването е малко спорно — озъби се Минток. — Нямаше да усетиш, че го правя, ако беше в безсъзнание, и не се знае дали щеше да ти хареса. — Той се ухили. — Не, съблякох те, за да съм сигурен, че нямаш скрити оръжия. Признавам, че те претърсих много старателно, но друго не съм правил.

Засега.

Зия се постара и едно мускулче да не трепне на лицето ѝ. Новата ѝ дарба не бе изчезнала. Можеше да проникне в мислите му.

После ще ти забия коженото пиронче, не се съмнявай. Навсякъде.

Тя седна на леглото. Изобщо не се смущаваше от голотата си, напротив — смяташе да я превърне в оръжие. Настани се в подобие на поза лотос. Хайде, зяпай, копеле.

Той наистина се вторачи между краката ѝ.

— Знаех си, че рано или късно ще ме навестиш — промърмори доволен.

И затова заредих вратата на кенефа с приспивателен газ. Ти пък се пъхна право в капана, празноглава кучко. Чудя се как стигна чак до вратата, преди да паднеш.

— Ясно — изсумтя Зия. — Като бутнах вратата на тоалетната, задействала съм газова бомбичка. Не биваше да те смятам за глупак. Изобщо не си се надявал онези смешници да ме сгащят, искал си само да ме подсетят за теб.

Брей, колко си била досетлива. Знаех си, че ще усетиш.

Тя поклати глава. Трябваше по-рано да се прави на хитра.

— Щях много да се учудя, ако бяха изпълнили задачата си. Не бих казал, че са от тежката категория в професията. Освен това им заповядах да пипат меко.

Зия успя да долови беглата му представа за глутницата. Наемници — печени биячи или свободни агенти. Нито един от постоянния състав на „Снези“. Вярно, двама-трима носеха карти от службите, но осигурени от Минток. Каквито и игрички да въртеше, големите шефове поне нямаха нищо общо.

— Е, добре, привлече вниманието ми.

Тя се почеса уж разсеяно под дясната гърда и той пак се загледа втренчено.

Страхотни цици има проклетницата!

— Защо се захвана с мен? — настоя Зия.

Съзнанието му се изпълни с такава бъркотия, че тя не успя да схване всичко наведнъж.

Заряза ме — мен! — заради някакъв си мухльо от Земята — такава тлъста пачка, но как да се доверя на оня мошеник? — ще те чукам, докато ти омекнат краката! — и групата за премахването на Силк още не се обажда — рижият вече е труп, с Хилди също се оправихме — как ловко увърта оня шпионин, мамка му! — само че с толкова пари мога веднага да напусна службите — много ми харесваше, кучко, но сега, ах, сега какво ще ти направя...

— Не се надявай да научиш — самодоволно подхвърли Минток.

Бъркаше. Тя научи достатъчно от прилива на емоции. Все пак се е оставил нараненото самолюбие да нагнои в мръсна рана на душата му.

И се е продал. „Мошеникът“, за когото си помисли Минток, несъмнено беше Колбърн, решил да се застрахова с резервен вариант. Не разчиташе само на нейното съгласие и вероятно черпеше информацията си направо от „Снези“. Вече беше готова да се обзаложи, че Минток е решил да я смачка, без да спомене нищо на новия си работодател. Не се задоволяваше само с обещанията за богатство, а искаше да задоволи наведнъж всичките си дребнави желания.

Съзнаваше, че е по-добре за нея да си затваря устата и да изчака естествения развой на нещата. Минток я искаше алчно и още си

въобразяваше, че като си го напъха в нея, ще ѝ бъде по-приятно, отколкото със Силк. И ако започнеше да го прикотква в разгара на секса, щеше да ѝ повярва охотно. Защото така му отърваше. Смяташе да се позабавлява с нея, за да угоди на самовлюбения си егоцентризъм. Зия познаваше мъжете, а този пред нея беше като прозрачен. Отгоре на всичко му четеше мислите. Той държеше пистолет, но тя имаше още по-мощно оръжие, при условие че си послужи правилно с него.

Наистина беше по-добре да кротува, в този миг обаче не можа да си прехапе езика.

— Значи работиш за Колбърн.

Не беше въпрос.

Откъде знаеш, да пукнеш дано?! Той ли ти каза?

— Научих от него — продължи тя нехайно. Защо да не хвърли семената на раздора, току-виж, израсне нещо приятно? — И доколкото ми е известно, настоял е да ме опазиш жива и здрава, иначе няма да получиш остатъка от парите.

Мръсница! Курва долна!

Яростта го подтикваше да се хвърли отгоре ѝ, да я насили зверски, после да я удуши и да изгори трупа, за да се успокои. Беше закоравял измамник — лицето му почти не го издаде.

— Е, на този свят всичко е относително, нали? — невъзмутимо подметна Минток. — Счупена ръка или ребро не означава, че си зле. Нито имаш нужда от всичките си зъби.

Зия преценяваше, че има добри шансове в ръкопашна схватка с него, но оръжието... Ще ѝ пусне стреличка и ще ѝ прави каквото си поиска. Задача номер едно — да отстрани пистолета.

Промени позата си с гъвкавостта на котка — краката ѝ вече бяха изпънати и широко разтворени. Дори да не искаше, Минток можеше да си припомни, че тя е руса навсякъде.

— Тейв, всъщност желанието ти не е да ме пребиеш, познах ли? Не предпочиташ ли да правим друго?

Излишен въпрос. Нямахше нужда дори от телепатията, за да научи отговора.

Колбърн се събуди мигновено и натисна бутона на комуникатора. Обаждаше му се крадецът, на когото мислено лепна прякора Нощната

твар.

— Позна ли кой съм?

— Да.

— Открих... предмета, за който говорихме. Ще мога да го доставя след още едно денонощие.

— Много се радвам. Кога да се срещнем, за да уредим плащането и подробностите по сделката?

— На същото място и час.

— Чудесно. Доскоро.

Колбърн прекъсна връзката и пак се отпусна по гръб. Досега нямаше отклонения от плана. Щом получи достъп до кораба, ще заличи следите си. Крадецът трябваше да изчезне, разбира се. Както и „къртицата“ в „Снези“, онзи Минток. Служителите във фармацевтичната фирма на Сигурността, които го бяха виждали, щяха да загинат при ужасна злополука. Не биваше да забрави и потайния контрабандист, продал му взривните устройства срещу много пари. Както и досадния Силк. За търговеца на оръжие бе предвидил доста мокра смърт, макар че още се колебаеше дали да не подхвърли тялото на големите местни котки в зоопарка. И преди му се беше случвало да се отървава така от трупове. Два гладни лъвотигъра или юндерслунджи можеха набързо да лишат от работа патоанатомите в моргата...

Сега да поспи. Ако е бодър, няма да пропусне нито една дреболия, а преумореният човек обърква и най-простите неща. Наближаваше решителният етап от начинанието и всяка грешчица можеше да го погуби. Остана жив досега, защото внимаваше.

Отдавна умееше да се унася в сън по желание.

Силк имаше едно дребно предимство... поне се надяваше на това. Не се съмняваше, че някой го причаква, а пък те нямаше как да научат дали изобщо ще се прибере в бърлогата си.

Таксито го остави на три пресечки от блока и той бавно се запъти към целта. Или щяха да го пречукат, или някой щеше да му обясни смисъла на този дяволски тормоз. Почти му олекна от простичкото „или-или“.

Забеляза мъжа в пикапчето. Бе паркирал на стотина метра от блока. Седеше си зад волана и пушеше някаква мека дрога, докато се

преструваше, че чете отпечатан на хартия вестник. Не го биваше много като актьор, все стрелкаше с поглед входа. Беше дребен, тъмнокос и тъмнокож, с бяла татуировка на дясната си предмишница.

Силк го доближи откъм другата врата на кабината. Доколкото виждаше, мъжът беше сам вътре. Е, някой може би се спотайваше отзад. Не знаеше и още колко от хрътките са се пръснали около сградата, дали вече са се намъкнали в апартамента. Нищо чудно да поддържаха постоянна връзка на обща за всички честота, за да се подсигурият един друг. И все пак едва ли някой пазеше гърба на дребосъка, защото се бяха съсредоточили върху блока.

Реши, че бързината е по-важна от изтънчените хитрости. Естествено, още не беше от опитните играчи, досегашните преживелици обаче не му вдъхнаха уважение към никой уж подготвен за всичко професионалист... ако не се смятат Зия и Колбърн. И на Земята мнозина се стараеха да им спрат кислорода, но се справяше добре само едрият мъжага, догонил ги дори в амазонската джунгла. Какво да се прави — на Силк му вървеше, на гадните типове не.

Стига протакане. Хайде!

Топлият ден бързо ставаше задушен, а пикапчето бе спряно на слънце. Пушачът бе отворил всички прозорци в кабината, за да не се задуши сам.

Силк се постара да не му се мерне в огледалото за обратно виждане. Подръпна вратата и тя се плъзна леко. Все си повтаряше, че не бива да разчита на случайността, но защо да не се възползва от късмета си?

Дребосъкът имаше време само да се озърне учудено, преди Силк да се настани на съседната седалка с насочен към него пистолет.

— Добро ти утро. Пали тази браква и да се поразходим. Искам през цялото време да ти виждам ръцете, иначе ще те гръмна.

Усмихна се като човек, комуто е леко на душата.

Онзи примигна тъпо и Силк го побутна с цевта.

— Хайде, че нещо ме сърбят пръстите. — Шофьорът посегна към предпазните ремъци. — А, остави това. Не са ти нужни, защото ще караш кротко.

Силк обаче нагласи своите ремъци с една ръка. Беше му доста неудобно да го прави, извъртян настрана върху седалката, но успя. Другият сви вежди.

— Ако внезапно ти се прииска да натиснеш спирачките или да се блъснеш в някой стълб, само ти ще целунеш предното стъкло, ясно? Не ми ли хареса как караш, ще използвам пистолета.

— Зашеметиш ли ме, и двамата се претрепваме — недоволно промърмори шофьорът.

— Аз и без това вече живея назаем. Все ми е тая. А ти готов ли си да пукнеш?

Сякаш видя как гърлото на дребосъка пресъхна. Онзи си напълни още веднъж дробовете с дим и изхвърли цигарата на улицата.

— Ама защо се заяде точно с мен?

Силк забеляза разсеяно, че татуировката на ръката му изобразява натопорчен гол мъж.

— Защото си ми най-удобен. Сега ще се отбием в някое тихо местенце и ще споделиш всичките си тайни с мен.

— Нищичко не знам!

— Нима? Знаеш обаче кой съм аз и кой ти е заповядал да си губиш времето тук. За начало и това ми стига.

— Тръгна ли, другите веднага ще забележат — пак опита дребосъкът. — Ще ти видят сметката.

— Сигурно. Какво ми пука? А ти ще ми разказваш убедително, иначе познай кой ще ми държи отворена портата, като сляза в ада.

Май успя да сплаши събеседника си, защото онзи включи двигателя и зави много внимателно в обратната посока.

28.

Минток напъваше с все сила, като че се стараяше да я разпори, а Зия го подканяше, придърпваше го към себе си с ръце на задника му и охкаше, сякаш по-прекрасно не можеше и да бъде. Той се подпираше с едната си ръка, с другата притискаше цевта на пистолета към слепоочието ѝ, но вече помпаше по-трескаво, скоро щеше да свърши. Усещаше треперенето на мускулите му...

Изпразни се. Гърбът му се изпъна конвулсивно, отметна глава...

Ръката с оръжието се отпусна. В този миг Минток беше най-уязвим.

Зия сгъна незабелязано лявата си ръка, после я забодя с разперени пръсти в очите му. Дясното поддаде, но лявото пропусна на милиметри...

Той изпищя и закри лицето си с длан.

Зия се изви наляво, опря двете си ръце на гърдите му и бутна с цялата си сила. Колкото и да тежеше, Минток не беше способен да се съпротивява. Блъсна се в стената до леглото. Още държеше пистолета, но Зия вече се бе вкопчила в китката му, изви я рязко и чу пукота на кости. За щастие Минток не бе опрял пръст в спусъка. Тя му отне оръжието малко неловко и едва не го изпусна, когато той изрева и посегна сляпо към нея, напипа гърлото ѝ и стисна...

Въпреки счупеното силата би му стигнала да ѝ смаже гръкляна за броени секунди.

Но Зия завъртя пистолета, опря го в корема му и натисна спусъка четири пъти.

Минток я пусна и падна до нея. Опита да се облегне на стената, после се свлече на хълбок. Малките дупки в кожата му се подуха, обаче не кървяха много.

Господи...

Тя се подпря на възглавницата, беше твърде изтощена, за да помръдне. Минток беше само на сантиметри, усещаше допира на краката му, но в момента не ѝ стигаше жизненост дори да ги изрита

настрани. А и той вече с нищо не я застрашаваше. С четири зашеметяващи заряда в упор би трябвало да е близо до комата часове наред, ако не и денонощие.

Внезапно тялото му се сгърчи, чу се стон и дишането му спря. Какво, по дяволите?...

Тя притисна пръсти към шията му. Никакъв пулс.

Ама че история! Може би стреличките са били химически и е изпаднал в алергичен шок. Зия се вгледа в тялото. Ако извикаше помощ, добър медицински екип би го върнал към живота, стига да започнат навреме. Само трябваше да им обясни за какво да са подготвени. Тя стана и пристъпи към шкафчето, където Минток бе оставил комуникатора си. Но докато преплиташе крака, изведнъж се сети, че още не е погледнала стреличките. Това беше най-важната информация, която ще поискат лекарите. Взе пистолета и натисна бутона за освобождаване на пълнителя.

И зяпна мрачно трите останали вътре стрелички. Бяха белязани с черни пръстени. После се вторачи в трупа. Никаква алергична реакция. Умрял е от отровата. Имал е намерение да я прати на онзи свят, след като ѝ се насити.

Още не беше късно да го отърват. Щеше да има мозъчни увреждания, налагаше се подмяна на повечето основни органи — сърце, черен дроб, бъбреци, може би и белите дробове, — но лекарите вече умееха да се борят с последствията дори от отровата... ако някой ги повикаше навреме.

Как пък не!

Нали искаше да се разправи с нея? И със Силк? Да гние тогава! Заслужаваше си го, а вече нямаше да се озъртат непрекъснато дали ще им скочи на врата. Сам си го изпроси.

Влезе в банята, остави оръжието на мивката и пусна душа. Щом потече почти непоносимо гореща вода, застана под струите, биещи немилостиво отвсякъде. Вероятно бе попаднала в една от тайните квартири на „Снези“. Минток я е домъкнал тук, за да не го безпокои никой, докато се гаври с нея.

Пусна си шампоан, изтърка се свирепо и пак започна да се изтезвава с гореща вода. Повтори още веднъж цялото мъчение. Време беше да се разкарва от този занаят. Не се чувстваше достатъчно корава. Преди година-две би изчукала до затъпяване цяла стая дръвници като

Минток, после би ги пратила в отвъдното, без да ѝ мигне окото. А сега?...

Гадеше ѝ се, но не от сънотворния газ. И дори когато се дръпна изпод душа, още ѝ се струваше, че е мръсна. Пусна сушилката и изчака топлият въздух да изпари капките по кожата ѝ. Не, тези приключения не бяха най-подходящото запълване на времето за едно пораснало момиче...

Съзнаваше, че не умее да върши нищо друго. Преди да започне в „Снези“, беше порботила малко като помощник-библиотекарка в родното си градче. И толкова. Но какъв е смисълът да живее столетия, ако ще прахосва всеки ден в подобни занимания? Непривичната идея хвърли черната си сянка върху всички години, през които беше една от най-добрите агентки на „Снези“.

Вчеса си косата, за да бухне малко, и се завъртя към огледалото. Сигурно от другата страна стъклото беше прозрачно, само че Минток не бе скрил там наблюдател.

Силк беше готов да се бъхти, докато тя безделничи. Дори ѝ го каза, преди да си изнесе багажа. Не се налагаше. Макар тя да не владееше друга професия освен използването на секса за измъкване на сведения от глупави мъже, имаше какво да продаде. Нещо извънредно ценно. А шпионинът от Земята вече ѝ предложи подходяща цена. Зия беше убедена, че е платила прескъпо за богатството, което носеше в себе си.

Отиде да се облече и да си прибере комуникатора. Трябваше да намери Силк. Доколкото можа да проникне в мислите на Минток, още беше жив. Време беше да си поприказват надълго и нашироко.

Подканен с пистолета, шофьорът каза, че името му е Бени. Силк не му повярва, но му беше все едно как ще го нарича. Накара Бени да спре в индустриалната зона до голям контейнер за отпадъчна пластмаса.

— Хайде вече да си побъбрим. Мога да ти опиша всички ужасии, които ще направя с теб, а ти ще се преструваш на смел и ще упорстваш, че нищичко не знаеш. Да пропуснем тези глупости и да стигнем направо до края. Признаваш си кой те е пратил и къде да го

намеря. И те оставям жив. Иначе не. Ясно ли ти е? Или да ти обясня по-простичко?

Бени си потърка брадичката. Гледаше леко изцъклено и Силк почти чуваше забързаните удари на сърцето му. Беше ли способен да забие стреличка в това човече, а после да го заколи или да му счупи главата? С други думи — би ли си позволил хладнокръвно убийство?

Ами не.

Ако Бени му изскочеше иззад някой ъгъл с нож в ръка, Силк не би се поколебал да го гръмне. И в случай че имаше смъртоносни заряди в пистолета си, щеше да го преживее някак. Самозащита. Дори когато още се гнусеше от насиетието на Земята, след смъртта на Мак би накъсал на мръвки убицеца й, при това доволен от справедливата мъст. Но Бени беше дребна риба, обикновено бандитче. Вероятно заслужаваше доста време зад решетките за многобройни простъпки, обаче не и смърт. Силк се промени, само че още не се беше превърнал в студен палач.

Бени не знаеше това.

— Твоя си работа, приятелче. И да живееш, и да умреш, мен това не ме грее. Разни хора ме следваха като сенки, стреляха по мен и може да не дочакам следващия ден. Нищо няма да загубя, като те очистя. Какво още ще ми направят? Два пъти ли ще ме убият?

Ухили се и вдигна пистолета точно срещу лявото око на дребосъка.

— Минток! — избълва Бени. — Той ни възложи операцията!

Аха, шефът на Зия. Запознаха се, когато службите на Нова Земя разпитваха Силк. Якият космат мъжага го ненавиждаше и дори не криеше чувствата си зад маската на любезност. Но защо се бе разшетал изведнъж?

Не му се вярваше шофьорът да е посветен в намеренията на висшестоящите.

— Къде е?

— Не знам.

— А как щяхте да му съобщите, че сте ме пречукали?

— Аз... ами, имам един номер.

— Казвай го. Това ли е всичко?

— Кълна се!

Силк кимна и заби стреличка в корема му. Дребосъкът подскочи изненадан и се свлече върху волана.

Силк измъкна отпуснатото тяло от пикапа и успя да го претърколи в контейнера. Капакът беше на панти и се заключваше отвън. Който щеше да изсипе още пластмасови парчетии върху спящия мъж, трябваше първо да вдигне капака и вероятно щеше да забележи жертвата. А ако шофьорът се събудеше, преди някой да го открие, поне нямаше да се обади на Минток, за да го предупреди. Така Силк щеше да има време.

Изкара пикапа от задънената уличка. Използва вградения комуникатор, за да набере чутия от Бени номер. Щеше все някак да убеди Минток, че трябва да се срещнат. А после щеше да му внуши — с всички средства, щом е необходимо, — че е по-разумно да остави него и Зия на мира.

Чакаше някой да се обади и порови под седалката, за да разгледа оръжието на Бени. Беше пружинен пистолет като неговия. Стана му приятно, че прецени правилно човечето. Но когато извади пълнителя, видя черните ивички по стреличките. Отрова.

Мамицата им на тези типове, бяха настроени твърде решително...

— Кой е? — разнесе се женски глас в кабината.

— Зия, ти ли си?

— Силк! Къде се мотаеш, по дяволите?

Защо Зия се обаждаше по комуникатора на Минток?

За миг Силк се потопи в горещия океан на манията за преследване, гонеха го чудовищни акули, жадни за кръв. Възможно ли беше Зия да играе в комбина с шефа си?

— За Бога, Силк, побърках се вече от тревога! Добре ли си?

Въздъхна шумно. Ако Зия искаше да го махне от пътя си, можеше да го направи хиляди пъти, още на Земята, когато той разбра, че би се оставил да го застреля, но няма да й посегне. Водата в океана се изпари, акулите се замяха безпомощно на сухото дъно. И ако тя е срещу него, за какво да се мъчи повече?

— Ами чудесно се забавлявах. Имам едно пикапче. Къде да те взема?

Тя му каза адрес.

— С Минток какво стана?

— Той вече не ни е проблем.

— Тръгвам.

Настъпи педала, за да стигне по-бързо до жената, която обичаше.

29.

Колбърн се събуди освежен чак по пладне. Имаше време за душ и спокоен обяд, преди да се срещне с Нощната твар и да получи кораба си.

Зия не се бе радвала на никого така, както на Силк в кабината на очукания пикап, спрял до бордюра. Забърза се към него, но се подвоуми за миг — дали щеше да разчита и неговите мисли? И наистина ли *искаше* да надникне в главата му? Може би щеше да е по-добре и за двамата, ако не знае истината.

Ами ако не ѝ хареса каквото види?

Но когато Силк ѝ отвори вратата, чувствата му я обгърнаха като ръце, понесли цвете. Какъвто и да беше, каквото и да мислеше за света, първо я докоснаха облекчението и любовта му. А представата му за нея я зашемети. Никоя жена не можеше да изглежда толкова съвършена. Не това виждаше всеки ден в огледалото.

Той сериозно ли я възприемаше като богиня, сияеща даже под ярката слънчева светлина? Господи, помилуй! Започнеш ли да продаваш видението, налято в шишенца, за ден-два ще оставиш без работа и най-изкусните пластични хирурзи...

После беше в кабината и го прегръщаше. Стори ѝ се, че ще изгори в потока емоции, който я заля. Вселената угасна и се прероди в незнайни цикли, най-сетне Силк се отдръпна лекичко и се опита да каже нещо.

— Голям глупак съм, не биваше да си тръгвам...

Тя опря пръсти на устните му.

— Шът. Няма нужда. Знам.

По лицето му се стичаха сълзи. Ах, ако можеше и той да я опознае, както тя го видя...

Кой знае дали няма да се уреди някак.

Силк усещаше някаква промяна в нея. И беше към добро, защото трябваше да придържа волана с една ръка — Зия не искаше да пусне другата. И погледът ѝ грееше като на майка, намерила изгубеното си детенце.

Нищо, ще кара с една ръка. Беше готов да мине през огнено езеро, да прескочи планински връх, да се бие с вражески пълчища... само тя да поиска.

— Накъде сме тръгнали? — усмихна му се Зия.

— Не знам как си, но на мен силици не ми останаха. Трябва да си поема дъх. Ще намерим някое безопасно място и ще поспим. После ще измислим нещо.

— Добре.

Той примигна и се озърна за миг към нея, после пак се загледа в пътя.

— Добре ли? Ти коя си и къде си скрила истинската Зия? — ухили се Силк.

Оставя ме аз да решавам? Що за чудо?

— Да, решавай какво да правим. Аз се уморих от тези мръсни играчки, а доколкото виждам, ти ставаш все по-добър. И въпреки всички неприятности ти е весело, нали?

— Как се досети?

Тя стисна ръката му.

— Няма да ми повярваш, ако ти кажа. — Запъна се за миг. — Чел ли си „Макбет“?

— Гледах представление като ученик. Май беше преди петнайсетина години. Не помня много от пиесата. Сещам се за убийства и упорито миене на ръце...

— Силк, ние с теб си сменихме ролите, както става в „Макбет“. На мен ми дойде до гуша от шпионския занаят и искам да се махна. А ти се справяш на ниво и вече се чудиш дали няма да постигнеш още повече с малко обучение, нали?

— За Бога, мислите ми ли четеш?

Зия се изкикоти.

— Ти се сети по-бързо от мен. — Силк я изгледа озадачен. — Хайде първо да дремнем, после ще ти разкажа как мина денят за мен... накрая ще ти опиша и твоите преживелици.

Колбърн искаше да се свърже с Минток, но не успя. А човекът му бе казал, че номерът осигурява защитена връзка с личния му комуникатор. Намръщи се. Трябваше да премахне този дребен началник от „Снези“. Сега беше най-опасен за него от всички жители на Нова Земя. Не би и помислил да напусне планетата, без да е отстранил заплахата. Рано или късно Силвърман щеше да прати още някого тук, за да продължи издирването — не биваше да има издайническа диря.

Засега нямаше нужда да се тревожи прекалено. Разполагаше с време. И първо трябваше да уреди още няколко дреболии. Например изненадата за Нощната твар. Крадецът сигурно знаеше, че съществуват нощни визьори, безшумни лодки и дори коптери, от чиито двигатели се чува само шепот. Въпреки това вярваше, че нощта и отдалечеността на пристана са добра защита. Вероятно не допускаше, че някой ще си направи труда да го очисти, но и в това бъркаше. Колбърн дори нямаше да използва сложна техника, за да осъществи намеренията си, тъкмо защото можеше да предвиди лесно постъпките на Нощната твар. Разбира се, този кокошкар щеше да си доведе подкрепления, може би дори си мислеше да прибере парите, без да предаде кораба. Естественото — и тъпо — коварство на нищожните бандитчета.

А хората от фармацевтичната фирма вече бяха ходещи мъртъвци, само че още не го подозираха. И тримата попиха през кожата си по малко контактна отрова от прозрачния стикер, който Колбърн бе нагласил грижливо на дланта си. Дозата не убиваше веднага, но агентите на Сигурността вече се усещаха отпаднали. Затова непременно щяха да проверят водата в офиса след анонимното предупреждение, че някой им е сипал гадости в резервоара. И щом махнеха филтъра, щяха да причинят малък взрив... е, малък по военните мащаби, но от сградата едва ли щеше да остане нещо. Ако някой от тях закъснееше за купона независимо от причината, отровата щеше да го довърши скоро. Винаги трябва да подготвяш и резервни варианти.

А Силк... За него бе намислил съчетание от брояч и сензор за движение, прикачени към друга бомбичка. Няколко дни след отпътуването на Колбърн и Зия броячът ще зареди устройството,

скрито във вентилационната шахта или в банята, а когато Силк мине през лъча на сензора...

Никакви висящи нишки, само спретнати възелчета — това беше правилото. А той щеше да е далеч заедно с плячката, никой от Земята или Земя-2 нямаше да го открие. Дори да проследят всеки кораб, кацащ по планетите през следващите седмици (абсолютно непосилна задача), пак нямаше да го открият, защото не смяташе да се установи там, където кацне. И най-добре обучената хрътка не може да открие заек, който не оставя следи и няма миризма, а освен това се превръща по желание в друго животно.

Беше помислил и за лекарствата, които да дава на Зия, за да я превърне в по-податлив материал, докато свикне с представата, че ще остане с него. Не се съмняваше в трезвата ѝ мисъл, тя беше практична жена и скоро щеше да разбере, че всичко е и за нейно добро, поне в близкото бъдеще. А и той вярваше, че щом го опознае, Зия ще започне да го харесва. Не очакваше любов от нея, разбира се, дори се чудеше има ли изобщо такива връзки в живота, а не само в сладникавите измислици. Нито пък желаше тя да се привърже прекалено към него. Щом ще прави каквото се иска от нея, ще задоволява телесните и психическите му потребности, какво друго му е нужно? Ще я моделира точно според представите си.

Време беше за печелившите ходове в играта. Първо ще вземе няколко пешки, после офицер, топ и накрая царицата.

Силк се събуди в хотелската стая. Зия още спеше. И двамата бяха твърде изтощени за друго освен почивка, но и насън телата им се бяха преплели. Два-три пъти се поразбуди достатъчно, за да я притисне към себе си, и отново се унасяше спокоен. Каквито и неприятности да ги очакваха, поне отново бяха заедно.

Още му тежеше умората, а вече огладняваше и му се пикаеше, но не помръдна, за да не я събуди. Нека спи.

Когато се срещнаха на Земята, той беше душевна развалина. Току-що бе загубил Мак, илюзиите му за ясно и безопасно бъдеще се разлетяха на парчета, а още не съзнаваше какъв себичен изрод е. Вярно, с Мак имаха брачен договор. Вярно, обичаше я... или само се залъгваше. Но съжителството им се крепеше на взаимната търпимост.

И двамата се подчиняваха преди всичко на амбициите си. Ако тя заприказваше за работата си, Силк се отегчаваше. Започнеше ли той, тя просто заспиваше от скука. Сексът поне беше чудесен — мислеше си го, докато не срещна Зия — и се понасяха достатъчно, за да няма кавги. Разбира се, не му се налагаше да се бори с прекомерни трудности. И на двамата им плащаха добре, нямаха деца, нахални роднини или огромни дългове, които да смутят райските им дни на тропическия остров. Силк си представяше, че са невъзмутима и привлекателна двойка, овладяла всички тънкости на живота.

А сега прегръщаше Зия и си припомняше онази катастрофа със совалката няколко дни преди убийството на Мак. Странно, защо ли се сети? Повредите запратиха орбиталния сандък неуправляем в атмосферата, над четиристотин души се препекоха до смърт още преди да се забият в океана. А той се отнесе толкова равнодушно, дори си позволи пред приятелчето Брайс Ксонг канибалската шегичка за твърде скъпата храна, с която хранят рибите. Ами да, гадна случка, но това е животът. За него беше по-важно, че му смутиха почивния ден, а не трагедията на толкова хора и техните семейства. Не го интересуваха погубените мечти и надежди.

За Бога, нима е могъл да се превърне в такъв кучи задник?

Уви, нямаше как да забрави.

Но сега дали беше по-свестен човек?

Дано. Искаше му се да вярва, че щом откри какво означава да обичаш, да искаш да те обичат, да се откажеш от нещо заради другия, значи вече не е онзи идиот, който се смяташе за центъра на Вселената.

Знаеше, че се промени. Дори откакто се премести да живее отделно. Тогава пак го тласнаха егоизмът, неувереността, обаче съзнаваше, че Зия не му е виновна за нищо. Вече беше готов на всичко, за да не я загуби, и ако трябва, ще продава зеленчуци на тротоара или ще се примири с проклетата социална помощ. Зия го заслужаваше.

Тя се обърна усмихната към него.

— Благодаря ти.

— За какво?

— Че ме искаш толкова и си готов да продаваш зеленчуци на тротоара или да понасяш подаянията на правителството. И аз те обичам.

Ама че щуротия! Как се е досетила?...

— Силк, чета мислите ти като книга.

Той мигом забрави, че е гладен, уморен и му се пикае. Слушаше разказа ѝ в захлас.

Още преди да довърши историята, Зия вече долавяше, че Силк повярва.

Дори ѝ нарисува мислено еротична картинка, без да хаби думи, и тя за пръв път научи какво изпитва един влюбен мъж.

Втурнаха се заедно към банята, след малко се хвърлиха на леглото. И преди умът ѝ да изключи, погълнат от страстта, Зия се потопи във великолепната смесица на преживяванията. Ето как било за мъжете, значи. Доста простодушно, но пък могъщо. Сигурно затова им харесваше толкова.

Когато си поеа дъх, тя му зададе неизбежния въпрос:

— Няма ли да те смуцава, че знам какво си мислиш?

Силк поклати глава.

— Де да знам. Може и да се случва понякога. Отговарям за постъпките си, но не и за всяка хрумнала ми глупост. Какво ще стане, ако видя друга жена на улицата и си представя как я натискам?

— Нищо чудно да те сритам в топките.

И двамата прихнаха.

— Ей, а не искаш ли да проверим дали можеш да се защитиш от телепатия?

— Нещо като психически щит? Как си го представяш?

— Ами... Да опитаме с едно от упражненията за медитация на Танито?

— Добре.

Той затвори очи и се съсредоточи.

Аз съм точица в Космоса, неподвижна и уединена — Господи, а колко е хубава, изтегната така на леглото! — Ох, отплеснах се! — Моето „аз“ е символ на безметежността, аз съм частичка от вселенския поток... — А ми се иска да я схрускам! Не мога нищо да направя, като ухае така до мен... Я ми ела насам!

Разкикотиха се, Зия стегна с крака хълбоците му и това беше краят на сериозния експеримент за защита от телепатията.

По-късно си поприказваха за онова, което бе смутило и двамата.

— Ако е последствие от Процедурата — подхвана Силк, — дали и други от миналите през нея са развили такива способности?

— Не знам, но вече си мисля, че непременно трябва да научим.

— Да знаеш само колко си права! Дори един от сто да се превръща в телепат, който може да изкара хиляда години, чакат ни големи сътресения...

Това ще предизвика повече промени от огъня, атомната енергия, космическите полети. Преди само сме измисляли нови сечива и машини, а вече... човечеството ще стане съвсем друго. Май стигнахме накрая и в живота до тъпите истории за супермени, нали? Десетина гадове, въоръжени с дълголетие и способността да научават мислите на другите, като нищо ще покорят галактиката. И между другото край на бачкането ми като инфопаяк. Какъв ли ще е светът, в който никой никого не може да излъже? Готови ли сме за това?

Зия целуна дланта му и притисна бузата си към нея.

— Готови или не, вече няма избор...

Силк кимна, смръщил вежди. Цинизмът му беше достатъчно присъщ, за да си представи как ще реагират сегашните властници по планетите, ако научат за Зия и вероятността да има други като нея. Ще се опитват неуморно да ги поставят под пълен контрол. Или да ги смачкат, дори да се наложи да ги убият... без да се поколебаят за миг.

— Ще трябва да внимаваме — промърмори той.

— Много — тихо натърти Зия.

30.

— Колко е часът? — попита Зия.

Единственият прозорец в стаята пропускаше мрак, изпъстрен от уличните лампи. Силк изви глава към хронометъра на нощното шкафче.

— Почти девет.

— Охо, спяхме и се любихме цял ден и половината вечер. Тук няма обслужване по стаите, нали?

— Съмнявам се. Избрахме мястото, защото е по-забутано и мърляво. Ще трябва да излезем някъде.

— Ами да, и без това е време да се размърдаме.

— Наистина ли искаш да се промъкнем в медицинския център? Не знам дали е разумно решение.

— Няма по-бърз начин да научим каквото искаме. Няма да се ровим в архиви или да им бърникаме във файловете системи. Нужен ни е който да е лекар, участващ в програмата. Каквото знае, ще го узнаем и ние.

— Дали си струва риска?

— Ако се е случило само с мен, това ще е извънредно важно. Току-виж, се окаже, че съм отклонение от нормата, значи дори не подозират какво мога. Ще избягаме по-лесно. Ако има и други, нищо чудно да ни наблюдават по-отблизо, отколкото си мислим.

— Да, ама досега не показаха, че пипат здраво. Ето, не знаят къде сме сега.

— Дали? Представи си, че носим мънички активни антени и ни засичат във всеки миг. Такива технологии има не само на Земята.

Докато се къпеха, използваха времето да се огледат взаимно навсякъде, но не откриха подозрителни пъпчици или ранички. Зия обаче не се отърва напълно от съмненията. Натъпкаха я с толкова странни вещества, че нищо не им е пречило да пуснат в кръвта ѝ и биоелектрически предавател.

— И това можем да научим в центъра — напомни на Силк. — Стига и лекарите да са вътре в играта...

— Ти ще измъкнеш тайната от главите им — довърши той вместо нея. — Досетих се. Между другото какво стана с обещанието и аз да решавам?

Зия се ухили.

— Нали ти избра тази дупка?

Той прихна неволно и завъртя глава. Не си въобразяваше, че изведнъж е започнал да се мери с нея по опит и майсторство в шпионския занаят. И тя знаеше, че той знае.

— Благодаря ти, мили. А сега да го направим.

Ободрена и с пълен стомах, пък и отървала се отчасти от напрежението, Зия се почувства много по-добре. По пътя към медицинския център се уповаваше на надеждата, че новата ѝ способност ще им позволи да надхитрят охраната. За съжаление не знаеше дали са открили трупа на Минток. Може вече да са затегнали мерките за сигурност навсякъде.

Опитът ѝ подсказваше, че имат шанс, защото в организацията, за която работеше, винаги възникваха непредвидени обрати и бяха възможни отклонения от иначе строгите процедури. На теория човек трябваше да е в списъка на лицата с право на достъп и да представи необходимите документи. Но не бе предвидено промъкването на телепат.

Този път на входа пазеше друга двойка — ниска набита жена с толкова къса коса, че почти изглеждаше плешива, и културист, чиято униформа явно губеше битката да задържи в себе си мускулите му.

Зия беше пациентка на центъра и би трябвало да я пуснат вътре. Със Силк щеше да има повече проблеми, но тя измисли нещо. В краен случай той щеше да остане в пикапа пред входа, макар да настояваше, че трябва непременно да я придружи. Гореше от желание да я защити от нежелани изненади и на Зия сърце не ѝ даваше да го укори за престараването, защото знаеше колко е искрен. Силк я обичаше и това беше най-хубавото в живота ѝ.

— Добър вечер — каза на хората от охраната. — Аз съм Зия Реландж. Имам проблеми и мисля, че е по-добре веднага да ги споделя

с лекарите.

Постара се гласът ѝ да звучи пресекливо, опираше се тежко на Силк, който я бе прегърнал през раменете. Жената веднага потърси името ѝ в списъка.

— Добре, можете да влезете. А кой е мъжът с вас?

— Партньорът ми.

— Ако не е в списъка, остава тук.

— Слушайте — намеси се той, — нещо с нея не е наред, едва се държи на краката си. Как ще стигне сама до лекарите, ако не ѝ помогна?

Пазачите се спогледаха. Зия се съсредоточи в мислите им.

Културистът си припомняше указанията на шефа си за спешните случаи.

Ако някой от списъка е загазил със здравето, не стой като ударен, ами веднага го вкарвай при докторите.

Жената обаче беше склонна да се инати.

Гаджето ѝ трябва да е в списъка или да знае паролите, иначе ще чака отвън.

Зия се помъчи да не я напуши смях. Каза на Силк достатъчно силно, за да я чуят и те:

— Добре, дотук с нашето прикритие. Хайде, сладурче, кажи им първата част на паролата.

Той примига, а тя се съсредоточи, без да поглежда пазачите.

Научи необходимото от културиста.

За днес първата дума е „петел“. Мене ако питат, измислят само тъпотии. Аз му отвъръщам „курник“, после той трябва да ми каже „лисица“, а аз... как беше? Забравих шибаната дума...

Зия знаеше, че мъжът и жената не виждат устните ѝ. Прошепна:

— Петел.

— Петел — уверено изрече Силк.

Пазачът веднага отговори:

— Курник.

А стриганата жена си знаеше урока.

„Лисица“, после „невестулка“, накрая „яйце“.

— „Лисица“ — прошепна Зия, — той ти отговаря с „невестулка“ и накрая казваш „яйце“, само че не го помни.

Силк се ухили.

— Лисица. — Изчака две секунди. — Какво става, забрави проклетата глупотевина ли? Знам бе, човек, и на мен ми писна да си играем на шпиони от холофилмче. Хайде аз да довърша — ти казваш „невестулка“, аз приключвам с „яйце“. Ще отворите ли най-последната вратата, преди тя да ми припадне в ръцете?

Стриганата жена натисна бутона.

— Доктор Марад тук ли е? — сети се Зия.

— Да, тази седмица е вечерна смяна.

— Съобщете й, че се качвам при нея.

Тя подаде картата си и мъжът я плъзна през четеца. Изобщо не поискаха документи от Силк.

— Да повикам санитар...

— Няма нужда, партньорът ще ми помогне. Има достъп до центъра.

Естествено, като знае паролите по-добре от Билрой! Сигурно е от големите клечки в „Снези“, ама не сме се засичали тук.

— Ей сега ще пусна асансьора — обеща жената и натисна друг бутон.

Пазачът в кабината не ги попита нищо, а останалите на четвъртия етаж вече бяха предупредени — както веднага научи Зия — да се стегнат, защото идва пациентка, придружена от тежкар в службите. Повториха трика с останалите пароли и ги пуснаха веднага.

Марад ги чакаше в кабинета си. Изглежда въпросително Силк, но Зия не я остави да се чуди дълго.

— Доктор Марад, имам сериозни проблеми. Преживявам, ъ-ъ... странни халюцинации.

Ето още един случай на телепатия.

Зия се засмя — жената срещу нея вече беше сигурна, че пациентката знае мислите й — и побърза да извади пистолета си.

— Моля ви, не посягайте към никакви алармени системи. Бих искала разговорът засега да е само между нас тримата.

Марад й се усмихна кротко, лицето й беше като на светиците по иконите.

— Не ви е нужно оръжие, за да говорите с мен.

Зия прозря истината в същия миг и прибра пистолета в кобура.

— Все пак да поговорим.

— За вас е все едно и ако изобщо не си отворя устата.

— Вярно. Колко сме вече? И колко души общо минаха през Процедурата?

Сто четиридесет и седем души, повечето от правителството или шефове на важни ведомства, също богатшите, с изключение на теб и дванадесет изследователи, създали процеса.

Зия поклати глава. Шепа хора дори в сравнение с малкото население на Нова Земя. Озърна се към Силк и се сети, че той нямаше как да се включи в безмълвния поток информация.

— Доктор Марад, моля ви да повторите на глас.

Лекарката не се заинати.

— Само толкова ли? — учуди се Силк.

— Никой не иска да разширява прекалено кръга на избраните — кисело се усмихна Зия. — А у колко от тях се появи този страничен ефект?

— Не знам точно. Двадесет и двама от пациентите ни съобщиха за „халюцинации“. Значи засега стават петнадесет процента. Неколцина от тях са се досетили какво им се е случило.

— И къде са сега? Зад неразбиваеми ключалки?

Марад вдигна вежди.

— Най-могъщите и богати хора на планетата?

— При останалите не се ли проявява?

— Поне не си признават.

Зия веднага си представи най-вероятната причина. Да речем, че някой е умен, богат и влиятелен сенатор. Изведнъж открива, че може да чете мислите на околните. Нима би изтичал при лекарката да се оплаче? Едва ли. Ще си затваря устата, ще благодари на милостивата съдба и ще се заеме със задачата да трупа още богатство и власт. Естествено, с такова невидимо оръжие, което при това не оставя следи — жертвата дори не подозира как я е ударил гръм от ясно небе.

— Предполагате, че са повече — уверено каза на Марад.

— Може би накрая ще се окаже, че всички, минали през Процедурата, са станали телепати. Не открихме конкретния механизъм. Най-правдоподобната догадка е, че се дължи на един от хормоните, въздействащи пряко на мозъка. Според разликите в обмяната на веществата може да започне по всяко време след Процедурата. Все още не разбираме много неща.

Зия се питаше какво ли става, ако се срещнат двама телепати. Дали веднага разпознават способността у другия?

— Доктор Марад, отворили сте истински чувал със змии. Нищо, че пациентите ви са богати и могъщи, защо не чувам уплашени крясъци по цялата планета? Не се съмнявам, че все някой в правителството вижда опасността. Самата основа на цивилизацията в галактиката виси на косъм!

— Те нищо не знаят — спокойно каза лекарката.

Зия и Силк се зяпнаха стъписано, когато осъзнаха смисъла на чутото. Властниците не знаят. Марад си кротува и мълчи. Защо?

— Защо не им казвате?

Такъв е Божият замисъл.

Тези думи подејстваха на Зия като юмрук в слънчевия сплит. Нали лекарката беше от вярващите, веднъж си говориха за това? И самата тя не иска да се подложи на Процедурата.

— Не бих дръзнала да твърдя, че са ми известни намеренията на Бог — заговори Марад, за да я чува и Силк. — Никой смъртен не може да ги разбере. Но Божият план се претворява още от взрива, създаде нашата Вселена. И само Бог може да го промени. Има причина ти и останалите да придобиете тази смайваща дарба. Не я знам, но поне прозрях ролята си в претворяването на замисъла. Каквото Бог създаде, човек не може да унищожи.

— Ама ние за какво си приказваме? — озадачено попита Силк.

Зия обясни:

— Доктор Марад не е съобщила на правителството за появата на този страничен ефект от Процедурата. Помага да се прояви и разпространи.

— Бог не се нуждае от помощта ми. Аз съм само оръдие в ръцете му — смирено промълви лекарката.

— Нещо като гаечния ключ в ръцете на Създателя?! — възмути се Силк. — Та вие се занимавате с наука, как може да се поддавате на примитивни заблуди?

— И науката си има предели. В един момент се изправя пред стена, която нито може да прескочи, нито да заобиколи. Само вярата преодолява това последно препятствие, за да ни слее с Вселената.

Той поклати глава.

— Права е — натърти Зия.

Лицето на Марад отново грейна в усмивка.

— Сестро, знаех, че не си изгубила вярата си. Може жаравата да тлее дълбоко в душата ти, но не е угаснала.

Силк понечи да каже нещо, но Зия го възпря с непрекословен жест.

— Рано или късно някой ще извади тайната от сандъчето — каза на лекарката. — Не можете да я пазите вечно.

— Така е. Но дотогава, ако ви харесва тази представа, нека си остана зъбното колелце във Великата машина, сътворена по чертежи на Създателя.

— Добре, научихме каквото искахме — обърна се Зия към Силк. — Да си вървим.

Той се мръщеше.

— Ами тя?

— Няма да ни издаде. Нали, доктор Марад?

Бяха дарени с още една усмивка на светица.

— Ти имаш по-важна роля, сестро. Упорствай и довърши делото, за което си предназначена.

— Ще направя всичко по силите си... — миг колебание — ... сестро.

Щом излязоха в коридора, Силк попита неуверено:

— Наистина ли разчиташ да си мълчи?

— Да.

— А какви бяха тези приказки за вярата? И ти ли си се хванала на въдицата?

— Ако тя смята, че сме единоверки и аз изпълнявам каквото ми е отредено от Бог, дори да я изгорят на клада, думичка няма да изкопчат от нея.

— Аха. Хитро!

Но Зия още се чудеше на себе си. Дали наистина някъде в съзнанието ѝ се бе заровило неподдаващо се на съмненията зрънце — жаждата всичко наоколо да има по-висш смисъл, да има ред зад привидния глупав хаос на всекидневието? Мислеше си, че се отърси от тези заблуди, когато нейният чичо я запозна подробно с перверзиите преди много години. Може би грешеше.

— Какво да правим? — промърмори Силк.

— Като гледам, скоро пазарът ще се насити на телепати-столетници, ако доктор Марад продължава да ги произвежда с магиите си. И все някога един — или една — от тях ще се сети за огромната изгода да се измъкне от Земя-2, за да продаде тайната. Я си представи, че всички започнат да си четат мислите. Свършено е и с моята, и с твоята професия. Време е да се замислим за нещо ново. Защо да не започнем с търговията? Не е зле да поумуваме над предложението на онзи шпионин от Земята. По-добре да сме богати и здрави, отколкото бедни и мъртви.

— Нима вярваш и на една дума от лъжите му?

— Не. Но вече няма как да ме надхитри, нали?

Двамата се ухилиха едновременно.

31.

Крадецът дойде в полунощ, вероятно уверен, че топлият влажен мрак му дава жадуваната безопасност.

Колбърн го чакаше на пристана, подготвил всичко. Само не успя и досега да се свърже с Минток, иначе осъществяваше планове си чудесно.

В три следобед имаше ужасен взрив в една фармацевтична фирма. Загинаха пет души.

Трима от тях бяха набелязаните жертви. Другите... жалко за тях, случайно го отнесоха заедно с останалите. Животът и без това е опасен, от него накрая се умира.

Човекът, продал му взривното устройство, също и второто, заложено в апартамента на Силк, както и още едно, просто изчезна. Е, по-настървените следователи, ако знаеха къде да търсят, все пак щяха да открият следи от тяло. Но установяването на самоличността щеше да ги затрудни. Потопиш ли трупа за няколко часа във вана с киселина за отпечатъци по сплав, равняваща се по твърдост с диаманта, накрая остава по-скоро рядка кал.

А за Нощната твар също имаше неочакван подарък...

— Добра ти нощ — поздрави го крадецът. — Пригответе ли парите?

Колбърн му показва електронното печатче, заверено при експерт-счетоводител. Сумата беше блокирана в устройството и гарантирана. Нужен беше само правилният код и малкото парче мемопласт, за да преведеш на сметката си стандартите в коя да е банка из галактиката. Ако чудакът предпочиташе, щяха да му я изплатят в налични или платинени слитъци.

— Имаш ли нещо против да погледна?

Колбърн веднага му подаде правоъгълничето.

Нощната твар го пъкна в процепа на четеца в компютърния си бележник. Ухили се, щом числото светна на екранчето.

— А кода?

И Колбърн му се усмихна търпеливо.

— Не трябваше ли и ти да сложиш нещо на масата, образно казано?

— Тъхъ.

Крадецът извади от джоба си карта за достъп. Компютърът на Колбърн прочете идентификационните данни.

Според инфочипа корабът беше куриерски — „Мистичен дим“, и уж го ремонтираха в момента в доковете „Стоманен лист“, близо до космодрума за совалки в Максвел, крайбрежен град на сто и петдесет километра северозападно от Бийгъл.

— Ремонтът е майтап, сецаш се — обясни Нощната твар. — Корабът си е готов. Пъкаш картата, избираш си посоката и потегляш. Вече осигурих и разрешение за излитане от планетарната отбрана, важи десет дни. Закъснееш ли, сам ще си търсиш на кого да бутнеш новия рушвет. Във фризерите има храна, пиячката ще си я носиш.

Колбърн извади картата и я пъкна в един преден джоб на куртката си, после натисна специалната лепенка. Сега джобът беше херметично затворен.

— Кодът? — настоя крадецът.

— Не припирай толкова. Как да се уверя, че корабът е където казваш и в подходящо състояние?

— Ха сега де, не ми вярваш ли?

Изгледаха се ухилени.

— Добре, какво още искаш?

— Ще програмирам тричасово отлагане на достъпа до сумата. Имам добри източници, ще ги накарам да проверят кораба. Ако всичко

е наред, ще си прехвърлиш парите преди изгрев. Ако ме пързаяш, имам време да те намеря и да те убия.

Нощната твар се разсмя.

— Ей, аз съм горе-долу честен мъж. Съгласен съм.

Върна печатчето на Колбърн, който се престори, че набира цифри на компютъра си. Отлагането вече беше заложено в инфочипа и крадецът вероятно подозираше истината, но комедията трябваше да се изиграе докрай. После върна правоъгълничето на Нощната твар.

— Кода?

Каза му го. Щом крадецът въведе буквите и цифрите, усмихна се весело. Не беше нужно и Колбърн да гледа съобщението на екрана. Знаеше го. „Кодът за прехвърлянето приет, отлагане до 3.06.00 днес.“

— Правилно — три часа, както каза.

— За мен сделката ни беше удоволствие.

— Изчакай да си тръгна — напомни Нощната твар.

— Разбира се.

— Ако някой път пак наминеш на нашата планета и търсиш нещо, обади ми се.

— Непременно.

Крадецът се обърна и закрачи безгрижно в тъмата. Наблизо се бяха скрили двамата му телохранители. Колбърн знаеше къде са и колко са, защото бяха задействали миниатюрните сензори, заложени от него през деня. Включи ги дистанционно четвърт час преди полунощ и оттогава чу три писукания от слушалката в лявото си ухо. Не помръдна още минута. Крадецът може и да беше доволен, но не искаше да изпитва нервите на неговите стрелци, въпреки че цялото му тяло бе покрито с гъвкава броня под дрехите. Все пак по-могъщ куршум можеше да му причини жестоки натъртвания, а и не се знаеше колко ги бива онези двамата — ами ако опитат изстрел в главата? Обърна се бавно и се облегна на парапета над водата. Загледа се в широката река.

Другите трима на пристана не знаеха, че точно под Колбърн е скрит голям надуваем дюшек. Такива използваша при каскади в холошоу. Той се почеса небрежно по десния хълбок и натисна бутон на дистанционното. Двадесет метра по-надолу две бутилки с въздух под високо налягане започнаха да бълват съдържанието си в дюшека. Щяха да го надуят само за петнайсетина секунди, после трябваше да се включи зелена сигнална лампичка. Чуваше свистенето на въздуха, но

се надяваше телохранителите да не разпознаят източника. При падането на тежест дюшекът хлътваше, поемайки удара, и Колбърн щеше да се намокри. Все пак беше по-добре, отколкото да рискува скок направо във водата от тази височина и в тъмнината.

Електронното печатче беше валидно, разбира се, но съдържаше и нишка термел. Щеше да се нагрее пет минути след последното докосване на Колбърн и да унищожи инфочипа. Нощната твар нямаше да види никакви пари.

Лампичката в дюшека светна.

Без миг забавяне Колбърн падна през парапета и се превъртя в бавно салто напред. Някой кресна на пристана.

Стовари се по гръб, с разперени ръце и крака. Предпазните клапани се отвориха и пуснаха въздуха, както беше предвидено. Когато се надигна, Колбърн усети плацикането на водата под тънката тъкан. Гмурна се и побърза да се пхне между опорите на пристана.

А горе нощта се превърна в ден.

Избухна третата бомба, купена от човека, който вече представляваше гъст разтвор. Експлозивът беше специално формован и насочи цялата енергия на взрива успоредно на повърхността на доковете. Помете всичко с порой от бял огън. Дебелите дъски бяха достатъчна защита, но звуковият удар разтресе всяка кост в тялото на Колбърн. Парчетии се разлетяха до средата на реката и се понесоха горящи по течението.

Дори чипът да не беше стопен, Нощната твар и телохранителите му нямаше да се обадят на никого.

Изплува до оставения под пристана сал, изпълзя върху него и отвърза въжето. Малкият електропулсов мотор избута сала към реката и Колбърн го насочи по течението към мястото, където скри колата си.

А над него пристанът пламтеше ярко в мрака.

— Май има пожар на пристанището — каза Зия.

Силк караше пикапчето. Озърна се за миг и кимна.

— Така изглежда. Защо не потърсиш пак Колбърн?

— Ей сега.

Тя натисна бутона за повторно набиране. Усили звука, за да чува и той.

— Моля?

Спогледаха се.

— Колбърн?

Онзи веднага позна гласа ѝ.

— О, Зия, много се радвам.

— Да не те изкарах от банята? Чувам шум от вода.

— Тъкмо се изкъпах. Моля те, наричай ме Крофт.

Силк поклати глава. Ама че мазно копеле! И онази негова лекция за каубоите и митовете, когато главата му се пръскаше след шока от стреличката... Ако човек обича да поучава, събрал пръстите си като за молитва, сигурно комплексът му за свръхценност би засрамил и самия Господ.

— Със Силк обсъдихме предложението ти.

— И?...

— Решихме да го приемем.

— Чудесно!

— С малки промени.

— Какви по-точно?

— И двамата тръгваме с теб, при това колкото се може по-скоро.

— Ясно. Каква е причината за това бързане?

Силк вдигна рамене. *Кажу му.*

— Имахме големи неприятности. Лични проблеми с един от моите колеги.

— Ще трябва да чуя нещо по-убедително — настоя Колбърн. — Ако ще си рискувам главата заедно с вас, предпочитам да знам и подробностите.

— По комуникатора?

— Зия, линията ми е защитена и съм готов да заложа десет към едно, че и ти не си забравила да сториш същото. Иначе нямаше да споменаваме имена, нали?

— Моят началник беше голям ревнивец. Възражаваше, че Силк още диша.

— Ти каза „беше“...

— Ами да, в едно отношение поне вече не ни пречи. Но решението създаде друг проблем, ако ме разбираш.

— Разбирам те напълно. Ще ви чакам пред къщата в осем часа тази сутрин, носете си и каквото смятате да вземете. Снощи сте

гледали последния си залез на тази планета. Край на връзката.

— Е, какво ще кажеш? — попита Зия, щом прекъсна.

— Нямам му доверие.

— И аз. Ние обаче разполагаме с нещо, което той се стреми да има, освен това сме двама, а и аз мога да му извъртя изненадващ номер. Като гледам, владеем положението.

— Може би.

— Я да си намерим стаичка под наем и да поспим малко. Трябва ли да си вземеш нещо от бърлогата?

— Нищо, заради което си струва да ме застрелят.

— Съгласна съм. Песовите на Минток вероятно са се отказали, но не е сигурно. А ако успеем, ще имаме и пари, и време. Да не се оплескваме накрая.

— Тъй да бъде.

Колбърн отпуши надуваемия сал и изпусна въздуха. Тежестта на моторчето не стигаше, но два големи камъка свършиха работа. Той се увери, че салът потъна, и се изкачи по стръмния бряг. Докато вървеше към колата си, чуваше сирените на противопожарните коли в далечината.

Значи Минток е мъртъв. Зия не го каза направо, но нямаше съмнение за какво намекна. Ама че глупак! От него се искаше да си прибира парите и да държи Зия и Силк под око, не да започва собствени интриги. Така беше с професионалистите, свикнали с двойните и тройните игри — на тях не можеше да се разчита. Почти всички се заблуждаваха, че са най-ловките, хитрите, предвидливите. Непрекъснато забъркваха дребните си шашми. Като е прекалил, сам си го е изпросил. Не се налагаше Колбърн да се погрижи за него. А и Зия само му улесни живота, като настоя да вземат и любовника ѝ. По време на полета щеше да загине при злополука, за да се рее после трупът му по вечна орбита из космическата пустош. А може просто да изчезне, след като кацнат. Колбърн нямаше представа колко ще продължи разгадаването на съвременния „еликсир на живота“ в тялото на Зия, но лекарите можеха да ѝ кажат онова, което щеше да му е изгодно. Да, така наистина е по-добре. Силк умира нелепо и кой е до Зия, за да я утеши? Хареса му. Трябваше сам да се сети.

Колата беше закътана зад автоматизирана пречиствателна станция. Наоколо не се мяркаше никой. Колбърн побърза да смъкне мокрите дрехи и бронята. Имаше кърпа и сух гащеризон в багажника. Внимаваше, когато извади картата за кораба от джоба на подгизналата куртка. Няколко капки не биха я повредили, но защо да насилва късмета си? Пъхна я в джоба на гащеризона, който също запечата. Хвърли мократа топка дрехи в багажника. Да, всичко вървеше добре.

Караше внимателно към къщата. Не биваше да го спрат за превишена скорост, би се наложило да ликвидира полицаия, видял лицето му.

32.

Зад къщата беше шестместният флитер, нает предния ден. Колбърн плати с налични и използва самоличността си на Клейбърн, вероятно за последен път. Когато возилото изпълнеше предназначението си, имаше намерение да повреди следящото устройство, да включи автопилота и да набере курс към открито море. Предполагаше, че горивото ще стигне за далечен полет и когато машината падне във водата, останките ѝ няма да бъдат открити. Дори някой да я засече навреме с радар от системата за контрол на движението, няма да знаят откъде е излетяла.

Съмненията му, изказани пред Нощната твар, бяха част от представлението. Знаеше къде е корабът. Откри го преди два дни, може би дори преди крадецът да го е набелязал. Само той и още два кораба подхождаха на условията, които постави. Щеше да се учуди, ако Нощната твар му беше предложил друг.

Предпочиташе да знае отговора, преди да зададе въпроса. Научи този похват преди много години от един адвокат по криминални дела, който никога не се проваляше в съдебната зала. „Задавай на свидетелите само въпросите, чиито отговори знаеш предварително, и ще избегнеш почти всички гадни изненади.“ Това му каза адвокатът. Умен човек.

Трябваше да провери дали Минток наистина е мъртъв, макар и да не виждаше особен смисъл. Или Зия, или Силк са си разчистили сметките с него. И този некадърник потъна в миналото наред с Нощната твар и останалите. Оставяше зад себе си напълно разчистена територия.

Още преди да спре колата до къщата, Колбърн видя светещия прозорец.

Веднага се измъкна и се отдалечи на петдесетина метра по улицата, за да помисли. Някой е проникнал въпреки предпазните мерки. Знаеше, че не е оставил от разсеяност осветлението включено

— никога не му се случваше да забрави такива неща. Значи някой е влязъл, докато го е нямало. Кой?

И дали още беше вътре?

Заобиколи откъм задната стена на къщата.

Прехвърляше вероятностите в ума си, стъпвайки безшумно по окосената трева. Разбира се, можеше да е Зия. Вече му доказа, че е способна на това. Дали е влязла заедно със Силк, макар че вече имаха уговорена среща за сутринта? Тя не би оставила лампата да свети, ако е искала да го свари неподготвен.

Кой тогава? Не се съмняваше, че Минток вече не е опасен, а друг не знаеше за какво е дошъл на Нова Земя. Не пропускаше и възможността Минток да се е разприказвал. Нещо като застраховка, за да се предпази от неочаквана мигновена смърт. Тези агенти и потайните им глупости...

Или е обикновен взломаджия? Дошъл е да види има ли нещо за крадене при командирования тузар от Земята? Малко невероятно съвпадение да се вмъкне точно тази нощ, но всичко се случва.

Беше близо до целта и му се струваше най-благоразумно да обърне гръб на къщата и да се скрие другаде. Ще се обади на Зия и ще промени мястото на срещата, а нежеланият гост нека си чака до свършека на света, ако иска. В къщата нямаше нищо, което да го издаде. Можеше да наеме друг флитер, а след още денонощие да бъде на светлинни години оттук. Това му подсказваше разсъдливостта.

Любопитството обаче за пореден път се оказва по-силно от предпазливостта. Искаше да знае кой е влязъл в къщата и какво търси. Ако е допуснал неволна грешка и някой го е разкрил, може би трябваше да направи нещо по въпроса...

Сигурно наблюдаваха входната врата, но едва ли и прозореца на банята до спалнята. Алармената система явно беше пълен боклук, но поне носеше дистанционното и можеше да изключи по избор всяка част от нея. Набра кода за прозорците. После вдигна нагоре плъзгащата се рамка и се мушна вътре с лекота.

Стъпваше безшумно по отдавна вкоренен рефлекс след хилядите претърсвания. Държеше пистолета с дясната си ръка, с лявата отваряше полека вратите — първо на банята, после и на спалнята. Тръгна по коридора към хола.

Надуши дима на синтетична дрога още преди да я види. Сигурно и тя го чу с острия си слух. Когато той влезе, жената надигаше чаша със синьо питие.

— Здравсти, Крофти.

Колбърн поклати глава смаяно. Завари проститутката Черити Харт гола на дивана.

33.

— Готов ли си? — попита Зия.

— Ами да.

Преди малко излязоха от спортен магазин. Платиха с налични за покупките, а парите получиха от автомат на три километра от магазина. Ако някой следеше кредитните им линии, да налита там, щом му се иска. Носеха по един нов сак с няколко комплекта евтини, но здрави ризи, панталони и чорапи от полипроп. Имаха резервни пълнители за пистолетите си. Зия се сети и за още някои дреболии. Щяха да им стигнат за около седмица в не особено разкошен кораб в компанията на лукав шпионин от Земята. Надяваха се да е така.

Западно от града напиреха дъждовни облаци, бели по върховете и с лилав оттенък долу. Хладен ветрец предхождаше скорошната буря и на Силк му олекна, защото много се беше сгорещил от всичко, което Зия го накара да облече.

— Тогава да вървим при Колбърн — каза тя. Изоставиха пикапа, отнет от Бени, и наеха — пак срещу налични — двуместна покрита пърпоретка. Беше мудро возило, но не им предстоеше да пътуват надалеч и не бързаха.

Зия караше, а Силк се озърташе за досадници. Ръката му не се отделяше от дръжката на пистолета. До къщата на Колбърн оставаха само няколко минути. Каквото и да ги очакваше, щяха да научат скоро...

Колбърн не обичаше изненадите, които не е подготвил самият той. Тази пък направо го ядоса.

Но докато се отлепяше от топлото тяло на Черити и отмяташе чаршафа, призна си, че се възползва докрай от възможността. Щом и без това е подръка, защо да не задоволи желанията му с изтънчените си умения на професионалистка? Полезно е да започнеш деня доволен и спокоен.

Тя продължаваше да спи или поне се преструваше умело. Колбърн влезе в банята. Зия и Силк трябваше да дойдат само след час. Имаше няколко минути за сутрешния си тоалет, преди да реши какво да прави с жената в леглото.

Когато я завари гола на дивана, тя изобщо не помисли да го омайва с измислици, защото знаеше, че той ще повярва само на истината. Каза простичко:

— Лионард ме изпрати.

И Колбърн се усмихна, после прибра пистолета в кобура. Когато я видя за последен път, голям кран вдигаше яхтата му за консервиране. С Черити се целунаха, тя прие с благодарност щедрата премия и се запъти към чакащото я такси. Колбърн я проследи с поглед, наслаждаваше се на грациозната ѝ походка. Четири прекрасни месеца...

Тогава още допускаше възможността да се върне на Земята и запази номера на комуникатора ѝ — знаеше, че и след година, и след пет Черити ще бъде в чудесна форма и на върха в своя занаят. Сам я бе избрал от луксозна агенция за компаньонки в Хонконг и смяташе, че вероятността да му я е пробутал Силвърман е малка. Сигурно Лионард по-късно ѝ е предложил да работи за него. Ах, какъв лукав хитрец е този човек! Колбърн нямаше да се учуди, ако е била агентка още преди той да влезе в кабинета на мадам Чен. Успял е да я настани там за времето от обаждането му до пристигането в Хонконг. Силвърман познаваше добре вкусовете му. Да, нищо чудно да е станало точно така...

Все едно. Проблемът беше, че Силвърман я е изпратил да го наглежда. Никога досега не бе пипал толкова грубо в деловите си отношения с Колбърн, но може би твърде сериозната плячка според него си струваше един малко по-остър разговор. Да, присъствието ѝ тук не предвещаваше нищо добро. Трябваше да се отърве от нея.

Опипа бузите си и се взря в отражението си. Не беше зле да махне тази четина. Натисна тубичката, окачена до мивката, и размаза синьо-зеленикавия гел по кожата си. Миришеше на мента и лимон. Изчака десет секунди и се изми с топла вода. После се избърса. Ето, кожата му отново беше гладка.

Въздъхна. Не искаше да убива Черити. Каква загуба... Но ако я остави жива, тя ще отговори на някои неприятни въпроси, когато

Силвърман я повика да докладва. И все пак... Не би могла да каже онова, което не знае. Вярно, разчиташе на нова връзка в близкото бъдеще, но защо да изгаря този мост към приятното минало?

Бе се снабдил с някои лекарства от наскоро унищожената фирма, сред тях и доста мощни приспивателни. Една доза „Тетадин“ в красивото ѝ дупе и ще спи спокойно още седем-осем часа.

Можеше ли да си позволи този риск? И защо да го прави? Мъртвите не приказват излишно, но май омекваше с възрастта...

Майната им на колебанията.

Намери ампулата и я зареди в пневматичния инжектор. Чу се леко съскане — ампулата вече беше под налягане. Върна се гол в спалнята, коленичи на леглото и целуна Черити по челото, а дясната му ръка се плъзна под чаршафа.

Беше будна и му се усмихна, но не отвори очи. Притисна задника си към ръката му...

Инжекторът изпука рязко, течността мина през кожата и проникна в мускула. Тя подскочи, гледаше леко изцъклено, веждите ѝ се присвиха.

— Крофт, какво правиш, дяволите те взели? Що за игрички измисляш?

— Тази е последната, скъпа, ако ми простиш малко пошлата шега.

Тя се мъчеше да се освободи, но Колбърн не я пускаше.

— Крофт... — Видя страха в очите ѝ. — Не ми причинявай зло!

— Тихо, тихо. Отпусни се, няма защо да се плашиш толкова. Ще поспиш още, това е. И кажи на Лионард да не ми се сърди, бива ли? За същото моля и теб.

Дори като мускулна инжекция дрогата подейства бързо. След още минута клепачите на Черити започнаха да се притварят въпреки усилията ѝ да остане будна. След две минути се унесе. Колбърн почака още малко, за да е сигурен, после внимателно я зави с чаршафа. Усмихна се на спящата красавица с разкошната грива.

И отиде да се приготви за срещата с новата си любимка.

— Ето я къщата — посочи Зия. — Отляво, с флитера до нея.

— Ясно.

Долавяше опасенията на Силк, но беше естествено да се тревожи. Не можеше да се каже, че и тя е съвсем спокойна.

Спря пърпоретката на алеята към къщата и изключи двигателя. В далечината отекна гръмотевица.

Силк промърмори:

— Помниш ли, че последния път, когато се махахме от планета, пак валеше като из ведро?

Усмихна му се.

— Помня. Дълъг път изминахме оттогава, нали?

— Тъхъ.

— Готов ли си?

— Тъхъ...

И тя вдиша дълбоко.

— Хайде да видим дали си е у дома.

Устата на Силк съхнеше, пулсът му беше по-учестен, отколкото му се искаше. Насилваше се да диша бавно, но заради пренаситената си с адреналин кръв се чувстваше като свита пружина. Ако някой го стреснеше в този миг, сигурно щеше да подскочи два метра. Хем харесваше това състояние, хем се вбесяваше.

Разбира се, не виждаше смисъл Колбърн да опита нещо сериозно срещу тях. Имаше нужда Зия да тръгне доброволно с него, затова щеше да се държи прилично. Зия смяташе, че човекът е от висша категория, а и Силк признаваше, че вдъхва страхопочитание, но не му се вярваше този шпионин да е толкова печен, колкото си въобразява. Имаха на своя страна и способностите на Зия. Само че Силк отдавна бе научил една неприятна истина — животът рядко потръгва според желанията ти. Не му се искаше да умре от самонадеяност.

— Амин — промълви Зия.

Силк протегна ръка към бутона на сигнализатора.

34.

Щом получи разрешение от контролния център, Колбърн издигна флитера във въздуха. Не регистрира посока на полета, вече беше обезвредил следящото устройство. Управляваше ръчно, стремеше се да не излиза от определените транспортни коридори и макар да поддържаше висока скорост, спазваше ограниченията. Зия и Силк му се сториха нервни, но не прекалено. Седяха малко зад него и зяпаха пейзажа. Имаше много ферми между Бийгъл и Максвел. Водните роботи напояваха големи кръгове зелени, кафяви и оранжеви посеви, изпъстрили земята далеч под тях.

Беше си приготвил сака, когато те звъннаха на вратата, и дори не заподозряха, че Черити Харт спи дълбоко на няколко метра от тях.

— Къде отиваме всъщност? — обади се Зия.

— Корабът ни е в ремонтните докове до Максвел.

— Питах за планетата.

— Предпочитам да не казвам, преди да излезем от атмосферата. Не се знае кой ни слуша. Има ли чак такова значение?

— Май няма.

Полетът продължи в мълчание.

Силк гледаше разсеяно през прозореца. Доколкото можеше да прецени, летяха на осем-десет хиляди метра. Въздухът в херметизираната кабина имаше лек дъх на метал. Не приказваха много, откакто се срещнаха с Колбърн. Силк си наложи спокойствие... до момента, когато Зия се наведе уж да погледне особено разноцветни ниви и му прошепна нещо. Мина цяла секунда, докато той разбере смисъла на думите ѝ.

— Не го усещам изобщо.

Ха сега де!

Дотук с голямото им предимство.

Зия се загледа през предното стъкло на кабината. Заобикаляха бурята отстрани, но в далечината имаше още облаци, поне три купчини, готови да изсипят влагата си. Свирепите пороища, прелестта на планетите с тропически климат. Може би щяха да попаднат в място, където времето е по-благо.

Още веднъж се помъчи да проникне в мислите на Колбърн. Нищо. Сякаш се натъкна на гола стена. Дарбата ѝ не бе изчезнала отведнъж — долавяше общия фон на тревогата в съзнанието на Силк. Доста се позасили, откакто сподели с него неуспеха си.

Дали този мъж беше някакво чудновато отклонение от нормата? Досега разчиташе умовете на всички, които я интересуваха. Може би още не познаваше границите на способностите си.

Зяпаше разсеяно и се опитваше да разбере. Каквато и да беше причината, главата на Колбърн си оставаше като заключена за нея.

И какво толкова? Години наред си вършеше работата, без да разчита на телепатия. И се справяше добре, нали? Е, свикна прекалено бързо с новия коз в ръцете си, започна да разчита на него в играта, а това беше слабост. Също като хората, които забравяха аритметиката, подмамани от удобството на калкулаторите, или пък майсторите на бойните изкуства, увлекли се по съвременните оръжия и оставили другите си умения да закърнеят. Не постъпваше умно, като се осланяше почти изцяло на новата дарба. Свикнеш ли с патерицата, все някой ще я подритне и падаш лошо.

Добре, не чете мислите му. Дори Колбърн да е по-ловък от нея в много неща, не биваше да смята, че я превъзхожда във всичко.

Освен това Силк беше до нея.

А Колбърн беше единак. Познаваше добре тези типове, защото доскоро самата тя много приличаше на тях. Разчита само на себе си, не оставя живота си в ниции ръце, сам се вдига, като се спъне... което едва ли му се случва често. Имаше си свои цели, Зия знаеше, че не им казва истината или поне не я споделя докрай с тях. Сигурно и тя щеше да се вкамени така отвътре, ако не беше Силк. Отначало потръгна като телесно влечение, втурнаха се в зашеметяващия секс, но не останаха само с това. Не е важно от коя гара се качваш на влака, а закъде пътуваш. Дори когато Силк се премести да живее другаде, тя си беше влюбена в него и знаеше, че той я обича. И малко се плашеше от

увереността, че би се хвърлил да я прикрие с тялото си, без да се поколебае. Чудесно е да знаеш, че има човек, който ще зареже всичко и ще притича, ако викнеш за помощ. Самотникът Колбърн имаше себе си и беше печен, та чак хрускаше, но Зия имаше партньор — в най-истинския смисъл на думата. Везните щяха да се наклонят в тяхна полза.

— Ето ги и доковете „Стоманен лист“.

Вече се спускаха към Максвел. Ремонтните цехове се разпознаваха веднага по гигантските кранове и другите машини с чудовищни размери, както и по зализаните муцуни на десетина кораба. Дори от толкова километри различаваха яркосините проблясъци на плазмените заваръчни апарати.

— Май ще ни накваси здравата — промърмори Силк.

— Няма страшно — успокой го Колбърн. — Корабите за далечни полети са приспособени за всякакви атмосферни условия. Излитат и при ураган. Виждаш ли ракетните ускорители? Всеки има хиляди тонове тяга.

— Тромави ми се виждат. И сигурно тежат много.

— Ще ги откачим, докато сме още в орбита около планетата — обясни Зия. — Ще ги прибере безпилотен кораб. Използват се многократно.

Колбърн й се усмихна.

— Доста си попътувала, нали?

— Случвало се е.

Избръмча предупредителният сигнал за преминаване в наземен режим.

— Сега ще спусна флитера на пътя — каза Колбърн. — Не се безпокойте, след няколко минути ще пристигнем. След около два часа ще настъпи благоприятен период за излитане и мисля, че ще ни дадат разрешение да го използваме.

Вече имаха разрешението, но не им го каза. Искаше да занимава умовете им с догадки през цялото време. Не му се доверяваха — както щеше да се настрои и той на тяхно място — и ако мислеха за повече неясни подробности, щеше да е по-добре за него. Първо щеше да насочи кораба към Йорк, после към Фуджи, но и това не смяташе да

сподели. Разбира се, трябваше да програмира корабния компютър, на Силк и Зия обаче щеше да каже чак когато влязат в подпространствен скок.

А Зия го гледаше някак особено. Не го правеше нахално, но понякога не успяваше да се извърне навреме, за да не я забележи. Сякаш се опитваше да го прецени. Какво ли търсеше?

Какво всъщност поражда влечението между хората? Колбърн рядко се замисляше за това. Сексът, естествено, общите интереси... или пък противоположните. Чудеше се обаче кое правеше Зия толкова подходяща за него. Може би отдавнашната му жажда да срещне равна на себе си жена. Готов беше да допусне, че Силк много го бива в леглото, имаше и грубоват чар, дори заложби за истински майстор в занаята, обаче според Колбърн не можеше да се мери изобщо със Зия. Но все нещо е доловила в него, щом е рискувала да го доведе на Нова Земя. Защо го е направила, щом е знаела, че може да се прости с работата си? Не вярваше да е било само заради секса. Важно беше друго — във всичко, което имаше значение в тяхната професия, Колбърн беше по-подходящ за нея от Силк. Дори този мъж да се заемеше сериозно с подготовката си, би започнал твърде късно, за да го догони някога.

Ако се довереше на логиката, трябваше да си признае, че плановете му за Зия са малко пресилени. Е, да, тя носеше в себе си биохимичната магия, струваща в момента колкото цяла планета. Щеше да е глупаво да пренебрегне такъв златен шанс. Идеален завършек на кариера като неговата, а отгоре на всичко оставяше Сигурността с пръст в устата или където пожелаят да си го заврат. Често прибегваха до услугите му през годините, само че почти не си правеха труда да прикриват своята неприязън към агентите на свободна практика.

А и жената от Нова Земя беше необичайно хубава, естествено беше да събуди желание у него. Но защо все пак възникна подсъзнателната увереност, че е срещнал онази, която търсеше толкова отдавна? Тук логиката беше безпомощна, оставаше само чувството, а Колбърн никак не обичаше да действа според такива мъгляви подбуди.

Въпреки всичко... Не можеше да се отърве от безпрекословния извод на интуицията си.

Дали писачите на романчетата не си мислят тъкмо за това, когато леят излишни слова за противоречието между разума и любовта?

Внезапното озарение, когато просто *знаеш*, че някой е проникнал през защитата, изградена от разсъдъка, и се е настанил по-дълбоко, в трудно поддаващите се на определение области на подсъзнанието?

Разбира се, ако трябваше да избира първокласна самка, пак щеше да се спре на Зия. Но му беше ясно, че само се опитва с интелекта да оправдае приумиците на чувствата. Нямахше нужда да се оправдава пред себе си.

Подсмихна се. Що за проблем? Предстоеше му да се оттегли завинаги. И щеше да разполага с време — невероятно много време! — да изследва тези непознати досега територии. Поне не се съмняваше, че със Зия ще си бъдат взаимно полезни още дълго. А докога ще продължи — кой знае...

Приземи меко флитера на платното за кацане и се насочи към магистралата. Скоро бяха в града и доближаваха доковете. Компютърът избра най-късия маршрут и Колбърн го послуша — машината нямаше да издаде нищо от дъното на океана, дори да не бе повредил следящото устройство.

Първите тежки капки заудряха по пластобетона, сензорите на флитера включиха чистачките и струйниците за горещ въздух. Отдавна бе изключил херметизацията на кабината и особената миризма на скорошен дъжд проникваше дори през филтрите. Фуджи също беше тропически свят, макар и не толкова горещ като Земя-2. Зия сигурно щеше да се чувства добре там.

Изглежда само краят на бурята закачи града, защото дъждът скоро отслабна. Колбърн спря флитера пред портала на доковете. Зия и Силк излязоха от кабината, а шпионинът набра някакви команди на пулта. Возилото остана неподвижно още миг, после бавно се отдалечи.

— Автопилотът ще го махне там, където никой няма да го намери — обясни Колбърн.

Силк кимна. Разумна предпазливост. Щеше да направи същото, ако трябваше да измисля как да заличи следите си.

Нямаше спор, вече се сецаше по-лесно за тези неща. Преди дори не би му хрумнало.

Порталът се управляваше от автомат. Колбърн прокара карта през четеца и вратата се отвори. Влязоха и тръгнаха между локвите по

тук-там напукания и хлътнал пластобетон.

— Май стана прекалено лесно — усъмни се Силк.

— Ще има и пазачи — вдигна рамене шпионинът.

Наистина, в края на алеята имаше вътрешен портал, в прозрачната будка седеше жена с униформа, но не личеше да е въоръжена. Явно тук нямаша често неприятности с нежелани посетители.

— Добро ви утро — поздрави ги първа. — Може ли да ви видя документите?

Колбърн се усмихна и ѝ подаде три карти.

— Добро утро. — Гласът му преливаше от дружелюбие. — Аз съм Ференц Лист, а това са моите помощници Макартни и Ленън. Дойдохме да обсъдим с господин Немов менюто за банкетата по случай Празника на лятото.

Жената свери данните със списъка в компютъра си.

— Аха, ето ви. „Апекс Кейтъринг“. Трябва да вървите по зелената линия до втората сграда на администрацията. Кабинетът на господин Немов е в източния край, на втория етаж.

— Благодаря ви за любезността.

Тя се усмихна.

— Какво сте ни приготвили тази година?

— Ако възложат поръчката на нас, за основни ястия сигурно ще изберем филе от съомга на скара и пържолки от младо прасенце във винен сос.

— О, добре звучи. Но пък няма да ви е трудно — каквото и да сложите на масите, все ще е по-добро от миналогодишните боклуци.

— „Апекс“ никога няма да ви поднесе от онези... жилави пилета като вулканизиран каучук.

Жената се разсмя. Изобщо не ѝ се стори странно, че и тримата носят пътнически сакове.

А Силк си каза за пореден път, че този Колбърн наистина си разбира от работата. Погрижил се е за трите фалшиви карти, уредил е среща, която им даваше повод да влязат, и дори знае всичко необходимо, за да си изиграе ролята.

— Системата няма да регистрира излизането ни — напомни Зия, когато се отдалечиха от будката. — Ще забележат.

— Да, но ще е минало време — успокои я Колбърн. — А охраната не би се разтревожила особено, щом няма саботаж или злополука. Рано или късно някой от „Снези“ или Сигурността ще се сети, че сме напуснали планетата. Ще преровят всички списъци на пътници, после ще се захванат с частните кораби, които са регистрирали полетите си. Няма да ни открият и накрая ще установят, че сме използвали откраднат кораб. Ще наминат и насам, разбира се, но след седмици или дори месеци. Дотогава ще сме се отървали от кораба. Няма начин да ни проследят, щом веднъж се махнем от тази звездна система. След време ще знаят с какво сме излетели, но не и накъде сме се насочили. Отдавна изстинала следа.

— Както виждам, помислил си за всичко.

— Права си.

Следваха зелената линия, докато се скриха от погледа на жената от охраната, после кривнаха. Колбърн бе запомнил добре разположението на доковете.

— Ето го.

Корабът не беше голям като някои други наоколо, но не беше и спасителен модул. Силк си припомни наученото от работата за космодрума в Мауи и прецени, че този тук побира десетина пътници без теснотия. Вероятно вътрешният обем беше колкото в каютите на трийсетметрова яхта. Предостатъчно място за трима души.

— Да влизаме и да палим фитила — засмя се Колбърн.

Зия упорито се опитваше да хване поне нещо от мислите на Колбърн, но напразно. Телепатията се оказа коварно оръжие. Когато не обръщаше внимание на съзнанието на Силк, долавяше го съвсем слабо. Изглежда и по-голямото разстояние пречеше. Вярно, решеният да я очисти Боли беше далеч, когато го откри, но яростта му несъмнено бе засилила излъчването.

И още не знаеше доколко ще може да овладее дарбата си... ако не изчезне в един миг. Дали вече не я губеше и затова не успяваше да разчете ума на Колбърн?

Със Силк обаче нямаше никакви проблеми.

Ама че ненадеждна способност! Твърде много въпроси и почти никакви отговори.

Добре, после ще умува. Качиха се с мъничкия асансьор до пътническият сектор на кораба — гравиранието на корпуса име гласеше „Мистичен дим“. Ще разчита на обичайния си усет. Още не се бяха измъкнали от калта.

35.

Силк оглеждаше салона на „Мистичен дим“. Бе живял и в по-малки бърлоги. Правоъгълник със заоблени ъгли, сравнително висок таван, обзавеждане в стил, който той наричаше със сарказъм „банкерска псевдоготика от деветнадесетия век“. Три от стените бяха облицовани с добра имитация на тъмен дъб, имаше ги и задължителните картини в тежки рамки. Големи кресла, тапицирани с клонирана кожа. Четвъртата стена бе заета от фалшиви книги от хартия и кожа, по средата долу се мъдреше плитка псевдокамина. Всичко беше закрепено здраво за пода, боядисан като паркет, дори със залепени персийски килими. Оставаше да влязат белокози мъже със смокинги, размахващи пурите си и понесли чаши с коняк. Изумително...

— Господи, що за пошлост! — неволно възкликна Зия. Колбърн вдигна рамене.

— Нямах особен избор. Взех каквото ми намериха.

Силк отиде при камината, веднага видя бутона в имитацията на каменни плочи и го натисна. Появи се холограма на горящи дърва, придружена от запис на пукот и пращане. Той поклати глава.

Тясна стълба в късия коридор водеше към пилотската кабина. Тук нямаше никакви излишества — компютърни пултове и екрани. Разбира се, липсваха илюминатори, бяха заместени от холографски „прозорци“. Колбърн ги включи с картата за достъп и те показаха панорама на околността.

Започна да проверява системите за управление. След малко подхвърли:

— Мога и сам да се оправя с това, а вие поразгледайте, ако искате. След половин час ще бъдем готови за излитане.

Силк се направи, че не чува, за да следи задаваните от Колбърн команди, но Зия го сръга в хълбока.

— Добра идея, ще видим какво още имаме тук.

Минаха отново през салона и слязоха към пътническите каюти.

— Не трябваше ли да видим накъде ще ни откара?

— Няма смисъл да му надничаме през рамото. Всичко е в компютъра, ще проверим после. И аз мога да се справя с такъв кораб, ако се наложи. Трябва да обсъдим какво ще...

Виж ти, виж ти!

— Каза ли нещо?

— Не — учуди се Силк. — Дори за нищо не мислех.

Тя се запъна.

— Току-що усетих някакъв проблясък на... задоволство. И не беше от теб.

— Значи най-после долавяш нещо от Колбърн. Може би с някои хора е нужно повече време.

— Ъхъ. Ще ми олекне, ако успея да надникна в главата му. Само че не усещам нищо повече.

Разгледаха каютите. Бяха тесни, затова пък шест на брой, с по две койки във всяка.

— Ще е трудно да се съберем двамата на тази измишльотина — промърмори Силк.

— Няма, ако аз съм отгоре — увери го Зия. Ухилиха се. — Всичко това може и да свърши добре, но знам ли...

— Да не съжаляваш вече?

— А, не. „Снези“ не е организация, на която човек да остане вечно предан. Щяха да ме изхвърлят на секундата, ако вече не изпипвам нещата според изискванията им. Виждала съм да изритват десетки агенти заради дреболии. И честно казано, не мисля, че предавам Нова Земя. Процедурата и телепатията са като огромна термоядрена бомба с цъкащ закъснител. Колкото по-скоро тайната се разчуе, толкова по-бързо ще я обезвредим. Иначе проблемите могат да станат твърде страшнички. Щом се разнесе навсякъде какво чудо си имаме на своята планета, останалите ще бъдат готови на всичко, за да го получат.

— За война ли си мислиш?

Зия кимна.

— Чудя се как тукашните идиоти на власт си въобразяват, че ще опазят тайната?

— Не ми се вярва, че са толкова тъпи. Според мен искат само да си осигурят голяма преднина. Я си припомни какво е станало, като

узаконили масовите дроги на Земята в началото на двадесет и първия век. Точно забраните ги правели толкова примамливи. Щом хората започнали да си ги купуват от всяка аптека, доста главоболия изчезнали като с магия. Отначало имало повечко наркомани, но нападенията по улиците намалели рязко. Аз обаче исках да ти напомня друго — най-предвидливите търговци се отървали навреме от стоката си с тотална разпродажба и се оттеглили от бизнеса с огромни печалби.

— И аз съм учила история. Но това ще ни пораздруса по-силно.
— Зия посочи тялото си. — А аз съм вестителката.

— Само да не те гръмнат, както постъпвали с всеки, съобщил лошата новина.

Колбърн се отпусна в креслото и огледа доволен екраните. Всички системи работеха в предстартов цикъл, кодовете и паролите бяха въведени, а подкупените да си затварят очите очевидно си отработваха парите. След няколко минути горивната смес щеше да достигне подходящия състав и температура и можеха да излетят. Кратко неприятно издигане през атмосферата, излизане в орбита, освобождаване от ускорителите, още една обиколка — и напред към подпространството. След няколко субективни денонощия в дълбокия Космос тази планета щеше да остане само спомен.

Позволи на въображението си да се поразкърши — представи си корав стрелец с високи кожени ботуши, мятащ се на седлото и подкарващ коня към залеза. А хората на улицата го зяпат с почит и страх. Подминава хубавичката учителка и небрежно докосва с пръст широкополата си шапка...

Прогони фантазиите от ума си, стана и се протегна, после се наведе да докосне пода с длани, докато прешлените му изпукаха. Ускорението при излитане натоварваше твърде много гръбнака и не му се искаше да го изтърпи с предварително схванат гръб или врат. Безтегловността по-късно щеше само да засили неприятните усещания, преди да се включи изкуствената гравитация в кораба. Време беше да намери Силк и Зия, за да им напомни да се вържат в креслата и да се приготвят за началото на пътешествието.

Силк видя Зия да накланя глава встрани, сякаш се заслуша. Но той не чуваше нищо.

— Ето, пак усетих за миг. Някой се е изнервил малко.

— Не съм ли аз? — усмихна се кисело той.

— Не. Ти си много изнервен. Не мога да...

— Хайде, да се просваме в предпазните кресла! — подкани ги гласът на Колбърн.

Срещнаха се на стълбата.

— Готови сме за излитане — увери ги той.

Силк кимна. Зия беше права. Нервите вече го мъчеха.

Излязоха в орбита безпрепятствено. Колбърн освободи ускорителите в определената му от контролния център точка, предаде на планетарната отбрана получените кодове — явно бяха правилни. После само наблюдаваше работата на компютърните системи, водещи ги по прощалната парабола около родната планета на Зия.

А тя търсеше в душата си съжаление за избора, но откриваше само бледи следи от подобно чувство. Израсна на това кълбо долу, прекара там почти целия си досегашен живот. Каквито и недостатъци да имаше нейният свят, все пак беше познато зло.

Знаеше обаче, че не биваше да остава на Нова Земя. Не можеше да продължи в доскорошния си занаят. И я очакваха дълги и трудни надхитрения с шефовете заради смъртта на Минток — без показанията на Колбърн нямаше почти никакви доказателства в своя полза. Дори накрая да приемеха обясненията ѝ защо е нанизала половин пълнител отровни стрелички в началника си, щеше да загуби доверието на колегите си. „Реландж ли? Оная, дете прати Минток по дяволите? А, недей да разчиташ прекалено на нея, не знаеш кога ще те изпързала...“

А какво щяха да направят с нея, щом се разчуе за страничния ефект от Процедурата?

Не забравяше и за другата подробност в работата си — твърде много мъже и жени в твърде много случайни постели. Да, не влагаше нищо от себе си в това служебно чукане, но вече се изтормози достатъчно след малката авантюра на Силк, за да знае как се чувства и той.

Откри, че е себична в обичта си, искаше го само за себе си и ако трябваше да забрави за другите мъже, за да има Силк, нямаше да се колебае. Защо ѝ е още да търси, щом вече е намерила желаното?

И започваше да ѝ писва от детските забави с оръжия и криеници. Доста я привличаха фантазиите за семейство и дечица, за всекидневие без непрекъснатите приливи на адреналин в кръвта и схватки на живот и смърт. Жаждата за приключения съвсем избледня.

Не знаеше дали след време няма да се измъчва от скука, но в момента перспективата за дълга почивка я примамяваше неустойчиво. Трябваше само да се отърват от Колбърн и неговите хитрости.

Наблюдаваше го с ъгълчето на окото си. И в теснотията на пилотската кабина не успяваше да засече нищо от този човек. След онези два мигновени проблясъка отново се натъкваше на гладката стена в съзнанието му.

Странна дарба...

Тих звън ги извести, че се е включила изкуствената гравитация и вече могат да се надигнат от предпазните кресла.

— Какво ще кажете да слезем в салона и да вдигнем наздравица за успешното начало на начинанието ни? — предложи Колбърн.

Зия се озърна към Силк, който вече се изправяше.

— Нямам нищо против.

— Защо не? — съгласи се и тя.

Разбира се, в салона имаше барче. Силк се ориентира бързо в малкия пулт и изкара устройството от стената. Надникна — само три полупразни бутилки. Водка, джин и бърбън. Имаше и пакетчета с прахчета за коктейли заедно с много пластмасови чаши.

— Това ни е изборът — показва бутилките.

— Да — спомни си Колбърн, — продавачът ме предупреди да си нося пиенето.

— И с толкова ще се задоволим. Тук има пакетче „Колинс“, има и „Гимлет“.

— Ще пийна малко чист бърбън — реши Колбърн. — Без лед.

— Сокове няма ли? — попита Зия.

Силк отвори другата половина на барчето.

— Портокал и боровинки.

— Сипи ми малко сок от боровинки в чаша водка.

Силк им наля чашите, за себе си разреши малко бърбън със същото количество вода.

— Предлагам тост — изрече Колбърн. — Да сме здрави, богати и... да живеем дълго.

Силк вдигна чашата си към него, после я поднесе към устните си.

— Подходящ момент и аз да се включа в празненството — каза някой зад гърба му.

Силк се извъртя на дивана и разля малко от течността.

В отсрещния край на салона стоеше строен мъж с рязко очертано лице. Носеше копирен костюм, а прическата му сигурно струваше стотина стандарта. В едната ръка държеше едрокалибрен пистолет.

Силк недоумяваше, а и бързият поглед към Зия го убеди, че тя не разбира по-добре от него случката. Колбърн обаче се усмихваше на мъжа. Ясно, за него не беше непознат.

— Лионард, колко мило, че се присъедини към нас. — Колбърн отпи бавно от бърбъна. — Да ви представя. Зия Реландж от сродните ни служби на Нова Земя. Венчър Силк, доскоро жител на Земята. Лионард Силвърман, ръководител на управлението за специални операции в Сигурността на Земята.

Мъжът с пистолета се усмихна сдържано.

— Пропускаш себе си. Крофт Колбърн, наемен агент и майстор на двойните игри.

— Искаш ли да пийнеш нещо, Лионард?

— Засега не. Но ще се радвам да чуя от теб някоя историйка.

Силк неволно се възхити на непоклатимото хладнокръвие, с което се държеше Колбърн. Очевидно не очакваше появата на този Силвърман и никак не се зарадва. Но и да се тревожеше, не му пролича.

— Историйка ли? Както желаш. Имало едно време учен в *аусвелта*, който измислил вълшебно питие. Щом погълнеш колкото е нужно, живееш вечно. Но господарят на учения бил алчен и не искал да сподели тайната със съседите си. И един от тях решил да изпрати крадец, който да му донесе мечтаното питие. Само че и крадецът знаел за какъв скъперник работи. Хрумнало му, че ще спечели повече, ако занесе плячката *на друг* от съседите. Речено-сторено. И от този ден

нататък живял щастливо. Само той, разбира се, защото всички останали се вкиснали.

— Забавен както винаги — безстрастно отбеляза Силвърман. — Почти очаквах да ме омайваш с безсмислици, че си избрал по-обикновен маршрут към Земята.

— Лионард, нима бих си позволил толкова нагла лъжа?

— Между другото, пистолетът ми е зареден с керамични шрапнелни куршуми. Правят големи дупки в човешко тяло, но се пръскат при удар в твърда повърхност, без да проникват. Затова мога да изстрелям всички в откос, без да пробия дупка в корпуса и да се лишим от въздух.

— Благоразумен си. Аз също използвам само такива заряди в кораб.

— Мамка му! — изсъска Зия.

Силк предложи, че в нейното оръжие има по-опасни куршуми. Естествено, стреличките от неговия пистолет нямаше дори да одраскат корпуса на кораба.

— Уби ли жената? — равнодушно попита Силвърман.

Гледаше само Колбърн, сякаш другите двама бяха станали прозрачни, но Силк не се съмняваше, че следи всяко негово движение.

— За Черити Харт ли питаш? Не. Само се погрижих да поспи още десетина часа.

Силвърман поклати глава усмихнат, но цевта на пистолета през цялото време сочеше събеседника му.

— Крофт, вече остаряваш, щом си се размекнал така.

Силк се изви леко към Зия.

Не може да гръмне всички ни наведнъж. Ще извадя пистолета, ще отскоча настрани...

Тя завъртя глава едва забележимо. Стрелна с очи първо Колбърн, после пак него.

Стори му се, че проумя намека.

Ще ме застреля в гръб ли?

Тя притвори клепачи за миг.

Един път е „да“, два пъти е „не“, така ли?

Зия отново мигна бавно.

Добре. Ще чакам сигнал от теб.

— Лионард, сега е твой ред за приказка.

Човекът от Сигурността се засмя весело.

— Дано да ти е интересна. Имало едно време крадец, който се опитал да надлъже шефа си. Вярно, бил много коварен, но не знаел, че шефът му е по-умен, затова хитрините му се провалили. А шефът се ядосал ужасно и решил да накаже измамника. Прогонил го от земите си и сам си свършил работата. И от този ден нататък живял щастливо.

— Само го прогонил ли?

— Шефът бил добросърдечен и още изпитвал симпатия към крадеца въпреки прегрешенията му.

— Аха...

Всички се смълчаха. Силк пак се озърна към Зия — тъкмо когато очите ѝ зейнаха смаяно.

Дали разчита мислите на някой от двамата?...

Тя мигна веднъж.

Беше като внезапен проливен дъжд. Изведнъж Зия се почувства същинска удавница в потока от образи и представи. Преди чу единия безпльтен глас — на Силвърман, но го бе сбъркала с Колбърн. Сега и от двамата изригнаха трескави мисли, които не пасваха никак на превъзходните им маски. Трудно ги различаваше...

... ще застрелям и него, и приятеля ѝ, ще изхвърля труповете в пространството и ще я отведа на Земята...

... ще се претърколя наляво, изваждам пистолета в движение и го повалям...

... не бива да излагам жената на риск, ще го накарам някак да се отдели настрана и ще го прострелям в главата...

... все едно е дали и Силк ще го отнесе сега — тя ще разбере, станало е заради неразборията — рано или късно ще трябва да го направя, защо да не е тук — Лионард ще се старая да не рани Зия, трябва да му отвлека вниманието — чашата в лицето му — няма да ме пусне жив — добре, да се приготвя, ще си броя до три — едно...

Ръката на Зия като че сама посегна към пистолета, но се сдържа навреме. Куршумите в пълнителя бяха с ризници от закалена стомана, не успя да презареди с керамичните, които купи предвидливо. Ами ако пробие дори малка дупчица във външния корпус? Нищо чудно да не улучи поне веднъж в бъркотията...

Обърна се спокойно към Силк и му каза, без да снишава глас:

— Скачай към вратата. Веднага.

... две — какво каза тя?...

— Колбърн, недей! — писна тя пронизително. Силвърман се разсея за миг, осъзна думите ѝ и пак се обърна към противника си...

... който се хвърли наляво и посегна към кобура си...

... а Силк се преметна зад облегалката на дивана, претърколи се и хукна към изхода от салона...

... и Зия вече го изпреварваше с четвърт секунда.

Колбърн се напъваше да осмисли всичко ставащо, но макар от превъзбудата да му се струваше, че времето се влочи мудно, умът му също не ставаше по-пъргав. Силвърман се опита да насочи пистолета си към него — бум! — не го улучи! Твърде дълго се е заседял зад бюрото, загубил е навиците...

А Зия и Силк някак разгадаха намеренията му и се втурнаха към вратата още преди да помръдне...

Просна се по корем на пода и вдигна оръжието към Силвърман...

Лионард пак стреля по него. Сякаш нямаше никакъв звук, но Колбърн видя изригналото пламъче на експлозива — отново мина над него! Керамичният куршум се пръсна в стената от фалшиви корици на книги, а той вече натискаше спусъка — веднъж, втори път в гърдите, откатът му помогна да вдигне цевта, третия път се целеше право в лицето на Силвърман, видя как главата му се отметна назад от удара...

Силк беше вече до вратата, ей сега щеше да изскочи от салона. Колбърн обаче просто завъртя цевта и успя да изстреля два куршума, преди втората цел да се скрие от погледа му. Беше сигурен, че улучи...

— Гадост! — изпъшка Силк, удари се в стената на коридора, отскочи и се запрепъва след Зия.

— Какво стана?

— Гръмна ме в гърба, но нищо ми няма.

Когато тя настоя да се облече в гъвкава броня под дрехите, видя му се прекалено. Сърбеше го и веднага се препоти. В този миг си каза, че нищо по-умно не е правил през живота си.

— После ще ми благодариш — усмихна се Зия със стиснати устни. — Идвай!

Силк не знаеше къде ще се скрият, но вървеше с нея, без да пита.

Колбърн се изправи, погледна за миг трупа и се наведе да прибере падналия пистолет на Силвърман. Не забрави да презареди своя.

— Съжалявам, Лионард. Глупаво беше да се надстрелваш с мен.

Изненадата го стъписа в първия миг. А трябваше да се сети, че Силвърман няма да разчита само на Черити Харт. Твърде лесно би се продала, в края на краищата с това си изкарваше прехраната, а и добре се разбираше с Колбърн. Но никога не би му хрумнало, че Лионард ще поеме работата в свои ръце. Вече беше все едно...

Надникна бързо в коридора и се прибра. Зия и Силк не се виждаха. Нямаше и кръв по пода. Но нали го улучи?...

Излезе в коридора. Сега трябваше да ги намери и да ги успокои. Край на проблемите със Силвърман. Неприятен инцидент, но животът си продължава. Ще помогне на Силк, тъкмо ще стане по-симпатичен на Зия, а раните могат да се инфектират, колко жалко...

Нещо изчегърта под обувката му. Наведе се да погледне. Няколко искрящи парченца на пода.

Веднага разпозна останките от керамичен куршум. Хм, гледай ти. Или гърбът на Силк имаше здравината на стомана, или носеше още нещо под ризата си.

Ясно. Никакви загадки. Засмя се. Знаеше, че Зия сигурно се е погрижила за гаджето си. Не му се доверяваха изобщо и имаха право. Нищо, следващия път ще успее. Но се налагаше да прояви търпение. За да не го намрази Зия, щеше да остави Силк жив, докато избере сгоден случай да го ликвидира насаме.

Прибра пистолета в кобура. Не биваше да изглежда заплашително.

Стигна до края на коридора и подвижна:

— Ей, къде се скрихте? Всичко е наред! Приключихме със Силвърман!

Откриха един товарен сектор с нормално налягане на въздуха, точно зад каютите. Е, беше доста по-студено, дъхът им излизаше на облачета от устите. Видяха само пет-шест пластмасови сандъка, иначе беше празно.

— Усещаш ли нещо? — попита Силк.

— Силвърман вече е труп.

— Ами Колбърн?

— Пак ми изчезна.

Страхотно!

— Аз какво съм виновна, изобщо не знам как става.

— Извинявай. Ами сега? Щом Силвърман е мъртъв, защо да не?...

— Не! Колбърн ще те пречука при първа възможност. Поне в това се уверих. Само се чуди как да стане, без да ме ядоса.

— Ами кажи му, че *много* ще се ядосаш — подхвърли Силк мрачно. — Какво иска да постигне с изритването ми от сцената?

— Не съм съвсем сигурна, но май смята да завърти общо домакинство с мен.

— Не мога да го виня за това.

— Господи, до гуша ми дойде от тези говна...

— Отпусни се. Още сме живи и здрави. И знаем нещо, а той дори не подозира. Ще продължим представлението и също ще чакаме сгоден случай.

— Зия? Силк?

— Ето го. Гледай от мен и си играй ролята, това е.

Зия само кимна. Беше съсипана. Искаше ѝ се да седне на пода и да скръсти ръце като унило детенце. Да видим как ще се оправи Силк...

Колбърн се показва иззад чупката на коридора.

— В склада сме — обади се Силк.

Онзи не държеше оръжие.

— Добре ли сте и двамата? Разтревожих се, защото Силвърман стреля по вас, когато избягахте от салона. Не знаех дали не ви улучи.

— А, не, невредими сме — увери го Силк. — Ти гръмна ли го?

— Да, мъртъв е. Ще избутаме трупа през някой от въздушните шлюзове преди скока. Никой няма да го намери.

Силк въздъхна с привидно облекчение.

— Добре. Значи продължаваме с нашата сделка? Колбърн ги изгледа, усмивката сякаш се беше смръзнала на устните му.

— Разбира се.

В този миг Колбърн разбра. Нещо в гласа на Силк, в кротката поза на Зия му подсказа, че са надушили намеренията му.

Не можеше да докаже догадката си, но у него не остана и сянка на съмнение. Ако им обърнеше гръб само веднъж, нямаше да му дадат време дори да съжали за грешката си.

Кое е най-доброто решение?...

Зия отново се потопи в мислите на Колбърн.

... знаят — сега какво? — май трябва веднага да го извадя от играта!...

Тя бутна с цялата си сила Силк наляво и посегна към пистолета си...

Настръхнал от жаждата да живее, Колбърн беше твърде бърз. Видя движението на Зия, ръката му стисна дръжката на пистолета и го изтегли светкавично, после се завъртя към целта...

... идиот! — не я убивай!...

Беше късно. Показалецът му вече натискаше спусъка. Успя само да се завърти настрана. Куршумът разкъса ръкава на блузата ѝ и проби дупка колкото юмрук в един от жълтите сандъци...

Зия почти успя да изпревари Колбърн, но двамата стояха толкова наблизо, че едва не се докосваха. И когато куршумът обгори дясната ѝ ръка, тя се опита да отскочи и да стреля едновременно. Пистолетът ѝ се мушна под неговия, удари дръжката и двете оръжия излетяха от ръцете им...

Стъписан от неочаквания тласък, Силк не успя да остане на краката си. По вече вкоренен навик превърна падането в превъртане, претърколи се през рамо и завърши движението клекнал. И видя Колбърн да стреля!...

Изръмжа яростно и посегна към кобура си...

Празен.

Пистолетът беше паднал.

После Зия изби оръжието от ръката на Колбърн, изтърва и своето. Изтракаха в стената и паднаха на пода. Колбърн понечи да се обърне, за да се хвърли натам...

Зия пристъпи рязко и го удари с коляно в слабините. Той се отмести и пое удара с вътрешната страна на лявото бедро, но се олюля назад. Замахна и неловкият му удар се спря в главата на Зия, която падна на колене и разтърси глава...

Силк виждаше къде е нейният пистолет — само на два метра пред него. Скоси...

По дяволите!

Колбърн се блъсна в стената и зае бойна стойка — леко присвит с левия крак напред. Зия изглеждаше замаяна. Чудесно! Но Силк се раздвижи рязко — накъде? Пистолетът!... Не би успял да го възпре. Мамка му!...

Зия обаче беше наблизко...

Силк си удари коленете в пода, докато изпълняваше жалкото подобие на *сейза*, сграбчи пистолета, извъртя се...

Тъкмо навреме, за да проследи как Колбърн увива ръка около шията на Зия и я изправя пред себе си.

Силк се надигна и се прицели в главата му. Зия по неволя пазеше тялото му.

— Хвърли го! — заповяда Колбърн с глас като вакуума отвън.

Силк не трепна.

— Подчини се или ще й счупя врата.

— Ха, толкова лесно ли се отказваш от десет милиона? — спокойно му се присмя Силк, макар да трепереше.

Стараше се пистолетът да не помръдне в ръцете му.

— Парите вече не са важни — срязва го Колбърн. — Ще трябва да се разберем кой ще живее и кой ще умре. Остави пистолета на пода или ще довърша Зия.

— Направиш ли й нещо, ще те застрелям. Положението ти е безнадеждно.

— Може би. Значи ще оцелееш само ти и няма да изкараш дори една спокойна нощ без кошмари. Нали я обичаш?

— Ако хвърля оръжието, ще убиеш и двама ни.

— Не. Сделката си остава в сила.

— Пусни я! Оттук ще ти пръсна черепа, преди да стегнеш хватката.

— О, не, няма да рискуваш. А и това не е спортменско, нали? — Колбърн се засмя бездушно. — Чуй, сетих се нещо. Подритни другия пистолет към мен. Остави своя на пода. Аз ще я пусна. Оръжията са долу и който пръв докопа своето, побеждава. Честна схватка.

Силк помисли секунда, после се изправи и пристъпи бавно към пистолета на Колбърн.

— Недей!... — успя да изхрипти Зия, преди ръката да притисне по-силно гръкляна й.

Силк бутна с крак оръжието към Колбърн и то се спря на метър от другия мъж. Деляха ги към четири крачки.

— Според мен разстоянието е приемливо — изрече Колбърн. — Сега остави пистолета и се изправи. Пускам Зия, тя се отмества и го правим.

— Бива.

Зия измънка нещо неясно и млъкна.

Силк приклепна бавно, завъртя пистолета настрани с цевта към двамата пред него. Взираше се в лицето на Колбърн, когато протегна ръка надолу да остави оръжието си.

Онзи се усмихваше, не беше нужна телепатия, за да разгадае мислите му. Шпионинът се готвеше да издуха глупака от пътя си. Беше професионалист — по-бърз, хитър и корав, отколкото Силк можеше да се надява, че ще стане някога. Сам му го каза след сблъсъка в склада. Обясни му и други неща.

Пистолетът почти допря пода. Колбърн се приготви да пусне Зия, за да се гмурне към своето оръжие. Вероятно точно когато самият той

се изправя. Единият ще е близо до пистолета си, другият — твърде далеч. Така нямаше да му остави и нищожен шанс.

С почти небрежно движение Силк завъртя нагоре оръжието, насочи цевта с една ръка към дясното око на Колбърн и натисна спусъка.

Куршумът с ризница от закалена стомана беше опасен за целостта на кораба, но костите на черепа и мозъкът го забавиха достатъчно, за да не пробие стената.

Колбърн имаше време да се стресне, преди да умре. После се свлече с омекнали мускули и рухна на пода.

По-бърз и по-корав? Вярно. Не и толкова хитър обаче.

Зия зяпаше замаяно трупа. Накрая беше предусетила намерението на Силк. Изумлението ѝ обаче не можеше да се мери със стъписването на Колбърн в последния му миг.

Силк застана до нея, отпуснал пистолета към пода, и също се загледа в мъртвеца. Зия се обърна към него.

— Този кретен си мислеше, че ме познава — промърмори Силк. — Очакваше да играя честно. Грешката си е твоя — каза на трупа. — Да не беше ми разправял за каубоите...

После вече прегръщаше Зия, безжизненото тяло и студът изобщо не им пречеха.

36.

Час по-късно бяха изхвърлили двата трупа през въздушния шлюз и седяха в пилотската кабина. Зия ровичкаше из програмите на бордовия компютър.

— Насочили сме се към Йорк.

— А след като кацнем?

— Ами... Не знаем кои са спецовеите по биохимия, наети от Колбърн, но нищо не ни пречи да изберем свои.

— Още ли искаш да го направим?

— Непременно.

— Защо? Заради парите ли?

— Не, заядливецо, заради заплахата от Процедурата. Не е изчезнала изведнъж, докато се избивахме тук. Трябва да отнемем монопола на тъпанарите от Нова Земя, преди да е станало твърде късно. Има и по-сериозна причина.

— По-сериозна от бъдещето на галактиката ли?

— Да. Искам Процедурата и за теб. Това ще бъде задължително условие, когато се договаряме с купувачите.

— Може пък телепатията да не се пробуди у мен...

— Не се съмнявай, вече си на половината път. Тя е само премия, другото е по-важно.

— А, сетих се. За да...

— Не е нужно да го казваш.

Той се ухили и продължи упорито:

— ... живеем щастливо до дълбоки старини. Спогледаха се и се разсмяха.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.